

Harlequin®

Nr. 2
14.800 lei
Iunie 1999

Bianca

...își dădu
seama că nu
apartinea
nimănui
altcuiva decât
acestui om
mândru, prea
speriat de
dragoste...

Caroline Anderson

DIN NOU ACASĂ

Caroline Anderson DIN NOU ACASĂ

Atunci, Holly își dădu seama că nu aparținea nimănui altcuiva decât acestui om mândru, prea speriat de dragoste. Dar, oricât ar mai fi fost de luptat cu lumea amintirilor lui, Holly știa că ei doi sunt făcuți să fie împreună și că, în ceea ce o privea pe ea, ar fi preferat să moară decât să renunțe la el.

Și totuși, nu putea să accepte ceea ce destinul îi trimisese în cale. Era singura opțiune! Avea să se încălzească la soarele acestor clipe și să le păstreze în amintire pentru nesfârșitele anotimpuri mo-
horâte ce urmau.

Caroline Anderson

Carierea de soră medicală a scriitoarei a fost întreruptă brusc de un accident, însă interesul său pentru domeniul medical a făcut-o să devină secretară într-un spital, apoi, după terminarea studiilor de specialitate, lector conferențiar în domeniul practicii cabinetelor medicale. Ea locuiește în prezent la o fermă de lângă Suffolk împreună cu mama, soțul și cele două fiice ale sale.

ISBN 973-99193-7-5

Bianca

DIN NOU ACASĂ

de Caroline Anderson

A M

OOO RINGIER ROMANIA SRL

Titlul original al ediției în limba engleză:
That forever feeling
Harlequin Mills&Boon Medical Romance
© 1998 Caroline Anderson
Traducere și adaptare de Cristina Pleșcan

*Toate drepturile sunt rezervate, inclusiv dreptul
de reproducere sub orice formă, integrală sau parțială.
Această ediție este publicată cu acordul
Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam, Olanda.
Toate mărcile folosite au fost sub licență
Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam*

*Aceasta este o operă de ficțiune.
Toate personajele din această carte sunt fictive.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale
este pur întâmplătoare.*

© 1999 Ringier Romania SRL București
Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediție Bianca
Iunie 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ANDERSON, CAROLINE
Din nou acasă / Caroline Anderson.
-București : Ringier, 1999
112 p. ; 21 cm. - (Harlequin Bianca)
Tit. orig. (eng.) : That forever feeling.
ISBN 973-99193-7-5
821.111-31=135.1

ISBN 973-99193-7-5

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

1

DAN PRIVEA LICHIDUL PALID rotindu-se pe fundul paharului. Whisky de doisprezece ani. Ce risipă! Pentru el, putea să fi fost la fel de bine și apă distilată: n-ar fi contat. Roti din nou paharul, apoi îl duse la buze și sorbi indiferent, trântindu-l pe masă cu un gest de om învins. Băutura nu ajuta la nimic. Nimic nu-i făcea bine.

O nouă criză de tuse îl făcu să-și strângă brațele în jurul coastelor, să-și sprijine capul de pernele canapelei și să sus-pine. Nici măcar nu putea sta pe scaunul lui favorit, unde pisica se instalase comod. „Dracul și-a băgat coada aici, e sigur! E ajun de An Nou, sunt răcit și nici nu pot să mă mișc. N-am pe nimeni să mă ajute, iar drumurile sunt blocate de zăpadă. Grozav!”

Anunțul lui fusese publicat și repetat în ziarele de specialitate, dar cine să-l citească în perioada Crăciunului? Nimeni.

Oricum, cine s-ar fi aventurat să se îngroape în zăpezile sălbaticului Norfolk de Nord? Nimeni cu mintea întreagă. Dan se întinse din nou după sticlă, când auzi telefonul sunând. „Oh, la naiba!”, mârâi el și, lungindu-se după aparat, apucă receptorul, lipindu-l de ureche.

— Elliott.

— Vă deranjez în legătură cu anunțul pentru slujbă. Dan sări de-a dreptul în picioare, înghiți în sec, tuși.

— Îmi pare rău, sunt răcit. Ați putea repeta, vă rog?

Pe toți sfinții, vocea ei era extraordinară: adâncă, dulce, moale, învăluindu-l ca un râu de mătase, zăpăcindu-l până într-atât încât aproape că uită să dea atenție cuvintelor. Tuși din nou, astfel ca ea să repete, apoi privi uluit receptorul.

— Și chiar doriți această slujbă? Întrebă el, nevernindu-i să creadă.

— Da, sigur. De asta v-am sunat!

În vocea ei se putu distinge o ușoară nesiguranță, datorată, fără doar și poate, tehnicii sale de abordare a unei conversații telefonice. „Trezește-te, prostule!” se mustră el și căută cuvintele potrivite.

— Minunat! Doriți să vă stabilesc un interviu sau doriți să începeți... Chiar așa, când puteți începe?

— Imediat! Am mai lucrat în Norwich și detest oricum aglomerația orașelor, dar nu am găsit nimic altceva la vremea respectivă.

Spusele ei sunau promițător.

— Aici nu e aglomerație, vă asigur, zise el sec. *Nici un fel* de aglomerație! De fapt, e așa de liniște că poți auzi cum se așază zăpada.

— Splendid, se auzi vocea ei moale și catifelată, iar inima i-o luă razna. Dan înghiți din nou în sec, se înroși. „La naiba! Poate că, dacă am noroc, arată ca spatele unui autobuz”.

— Deci, vreți să vă abateți încoace, să facem cunoștință și să vedeți ce ar fi de făcut?

— Sigur. Când doriți să încep?

Dan fu cuprins de un spasm de râs care se transformă în tuse.

— Acum v-ar conveni? șuieră el când își recăpătă vocea.

— Nu pareți tocmai bine, spuse ea, cu un ton trădând preocupare. Dan încercă să-și amintească de ultima dată când cineva se interesase de el, cineva neplătit pentru asta... Nu reuși și înghiți în sec.

— E o simplă răceală care-și face de cap. N-am reușit să scap încă de ea.

— Bronșită?

— Nu...

— Sigur? V-ați luat temperatura?

— Stimată domnișoară, spuse el, uzând de toată autoritatea vocii sale, dacă voi avea nevoie de un doctor, voi chema unul.

— Sunt convinsă, replică ea, cu un râs scurt, iar Dan simți cum mușchii feței pornesc să schițeze un zâmbet.

— Nu pentru mine. Revenind la interviu, unde vă aflați acum?

— Lângă Holt.

Dan clipi. La doar șase mile distanță de Wiventhorpe.

— V-ar tenta să veniți chiar acum? se auzi el spunând și, apoi, se întrebă dacă își pierduse cu desăvârșire mințile.

— Acum?! Întrebă ea, surprinsă.

— Mă rog, mâine sau poimâine. Presupun că sunteți ocupată cu treburi casnice.

— De fapt, nu. Aș putea veni acum. E doar cinci și jumătate și aș ajunge la dumneavoastră pe la șase, dacă vă convine această oră.

Dan aruncă o privire în jur. Lucrurile nu arătau chiar așa de tragic și, oricum, asta era partea din casă în care locuia. Sus era ordine și curățenie, iar sala de operații fusese totdeauna curată-lună. Avusese chiar el grijă! Mai rămânea bucătăria.

— Bine, confirmă el grăbit, înainte ca ea să se poată răzgândi, și îi dădu instrucțiunile necesare. Hm, apropo, cum vă numiți? adăugă, amintindu-și chiar înainte să închidă că acest aspect esențial îi scăpase.

— Doctor Blake. Holly, spuse ea și râse ușor, intuind întrebarea care ar fi urmat. M-am născut de Crăciun, în fine, chiar după Crăciun.

— În acest caz, la mulți ani, Holly Blake! replică el, molipsit de buna ei dispoziție.

Ea râse.

— Mulțumesc, doctor Elliott. Ne vedem curând.

Dan rămase cu telefonul în mână, gânditor. Holly. „Ei, băieți, purtați-vă frumos de-acum“, zise el autoritar, aruncând o privire de oțel câinilor somnoroși. „Avem musafiri“.

Pentru câteva clipe, două cozi fluturară aerul la unison. Dan păși peste câini, întinzându-se, pentru a scăpa de împunsăturile din piciorul bolnav. Făcu o încercare și își îndoi genunchiul. La naiba! Alte împunsături. Poate avea temperatură. Îl dureau groaznic încheieturile și capul, dar mergea și așa. După un an de încercări, o migrenă în plus abia dacă se făcea remarcată.

Aprinse lumina în sala de operații și se asigură că era

curat. Revistele stăteau în ordine, scaunele aliniată, doar o jucărie viu colorată scăpase din cutia ei, amenințând starea de echilibru. Dan o puse la loc și merse să inspecteze camerele de consultații. Nimic în neregulă. „Bine“.

Biroul se dovedea a fi o scăpare, dar Julia urma să vină a treia zi ca să se ocupe de asta. Până atunci, Dan trebuia să facă față cum putea. Nu îndrăzneă să se amestece în aranjamentele ei. Și-ar fi riscat viața!

Ajuns în bucătărie, Dan înghesui toate vasele murdare în chiuvetă. Doamna Wince s-ar fi strâmbat dacă l-ar fi văzut, dar nu era acolo, iar Holly urma să apară, și încă foarte curând. Dan se rezemă de masă. „Holly. Ce voce!“ Simpla amintire a conversației lor îi provoca reacții ciudate, reacții protesti, pe care ar fi făcut mai bine să le ignore. Se îndreptă hotărât către oglinda din hol și își scoase ochelarii, ochelarii lui foarte negri, care ascundeau mai puțin decât ar fi vrut. Se chinui să-și studieze imaginea din oglindă.

Partea dreaptă a feței îi era cunoscută. Arătase la fel, sau aproximativ identic, treizeci și patru de ani. Cu partea stângă era o altă poveste. Pornind chiar de sub rădăcina părului rebel, aproape negru, o cicatrice îi brăzda tâmpla, prelungindu-se peste ochi și peste obrazul zdrobit, până în colțul gurii.

Alte cicatrice, mai mărunte, se adăugaseră pe parcursul încercărilor de reconstruire plastică a feței sale. Una din pleoape îi fusese smulsă și acum clipea greu. Când zâmbea, nu prea des în ultimul timp, partea stângă a gurii obișnuia să rămână înghețată la jumătatea drumului într-un rânjet ca de bețiv.

Și totuși, din profil, părea același dintotdeauna, cu trăsături dure, puternice, cu buze bine conturate, pline, gata să ofere... Ce? Și cine să fie interesat de promisiunea lor?

Dan închise ochii. Deci Holly avea o voce care îi provoca reacții nebănuite.

Și ce dacă? Fața lui nu era decât începutul problemelor. Nu avea dreptul să conducă o mașină încă doi ani cel puțin, avea dureri de cap care-l scoteau din minți, piciorul îi scăpa de sub control din când în când, încheieturile îl dureau la frig.

Țârâitul ascuțit și tremurător al soneriei se făcu auzit deasupra capului lui, iar căinii lătrară de lângă foc.

— Grozavi paznici, mormăi el și, ascunzându-se din nou după masca ochelarilor, deschise ușa.

Salutul de bun sosit îi îngheță pe buze. „Partea din spate a autobuzului?” Nici vorbă de așa ceva. Era uluitoare! Și își *dorea* slujba oferită de el. Își strânse buzele într-un zâmbet șters și deschise mai larg ușa.

— Holly... Dr. Blake? întrebă el. Intră, tocmai am pus să se facă ceaiul.

Holly ridică ochii către omul care stătea în prag. Era înalt și brunet. Lumina care îi venea din spate îi contura silueta amenințător în cadrul ușii, ceea ce o făcu să-și piardă, pentru o clipă, răsuflarea. El rămase mult timp privind-o de după ochelarii foarte negri, astfel că expresia nu i se putea descifra. Holly simți cum inima începe să-i bată cu putere. El vorbi în cele din urmă, dându-se la o parte ca s-o lase să intre. Lumina îi căzu pe partea stângă a feței și îi dezvălui cu cruzime cicatricele. Pășind în casă, Holly făcu un efort și se abținu să întindă mâna, să atingă chipul lui chinuit. Ce i se întâmplase, cum de fusese atât de groaznic rănit? De ce se ascundea în umbră?

Reuși sau, mai curând, încercă să-i întâlnească privirea. Ochelarii negri îi sporeau misterul, însă gura păstra un rictus amar, dezvăluind multă amărăciune și descurajare. În pofida acestor lucruri, ei nu-i era frică. Nu era nimic care s-o sperie. Nu știa de ce anume, dar simțea acest lucru. Era un om bun, blând și răbdător. Singura persoană cu care ar fi putut fi crud era el însuși.

— Dan Elliott, rosti el morocănos, întinzându-i o mână subțire, puternică, iar ea nu se miră să descopere o atingere caldă, uscată, fermă. Oricum, nu-i plăceau mâinile moi și umede. Felul în care acest om strângea mâna i se potrivea.

— Holly, răspunse ea, zâbind, refuzând să oficializeze momentul. Nu ținea morțiș la protocol și ceva îi spunea că nici pentru omul din fața ei formalitățile nu erau importante: poate din cauza blugilor uzați, poate din cauza puloverului tricotat de mână și presărat cu oi mititele. Holly își reprimă un zâmbet.

Eliberându-i mâna, Dan închise ușa casei. Holly privi de jur împrejur și descoperi, printr-o ușă întredeschisă, doi câini lungiți lângă o sobă neagră, din care lemnele împrăștia o căldură plăcută înapoi.

Cel mai mic dintre câini o examină, ciulindu-și urechile și ridicând capul. Cel mai mare, ciocolatiu și leneș, nu se deranjă să deschidă mai mult de un ochi.

Pe un scaun de lângă sobă, în mijlocul pernei, se încolăcise ciudat, cu capul în jos, cu botul în aer, într-o atitudine de încredere absolută, o uriașă pisică portocalie. Holly se întoarse zâmbind către omul de lângă ea și îi surprinse privirea gânditoare.

— Deci și ție îți plac animalele. La noi acasă e plin de ele.

El râse scurt.

— Au venit, într-un fel, pe rând. Pisica m-a adoptat, ciocolatiul ăsta îngrozitor mi-a fost oferit după accident, pe când era pui, de către un pacient de-al meu. Făceam fizioterapie și un câine părea însoțitorul ideal. Bineînțeles, am exersat din plin, strângând după el. Gălușca aia mică a fost a altui pacient și, după ce stăpânul a intrat la azil, cățelul trebuia oricum plasat undeva.

— Și bineînțeles că ți l-ai dorit pentru tine.

Dan ridică din umeri.

— Unde e loc pentru unul, e loc și pentru doi.

— Sau pentru trei, sau pentru patru, zâmbi ea ironic. Tatăl meu e veterinar. Mereu avem prin jur pisici, câini, arici, găște, un cal sau doi. Și mai e și vaca! Când aveam zece ani am înțeles că, dacă vreau să-l cunosc mai bine pe tatăl meu, trebuia să-l însoțesc. Așa că am petrecut ore în șir vizitând ferme și ajutându-l.

— Și de ce nu te-ai făcut veterinar?

Ea îi întâlnește ochii, abia vizibili prin negrul lentilelor.

— Pentru că mi-am dorit să lucrez cu oamenii. Dar tu, de ce nu te-ai făcut veterinar?

El pufni în râs.

— Pentru că toată lumea se aștepta să mă fac doctor. Oricum, nu cred că am întâlnit vreun veterinar adevărat până nu m-am mutat aici. La Londra, unde am copilărit, veterinarii tratau pechinezi supraalimentați și, din când în când, peștișori aurii. Nu și-ar fi putut da seama de care capăt al vacii să se ferească.

Holly se amuză când întâlnește o grimasă fugară, strâmbă și malițioasă. Omul avea simțul umorului și asta îi plăcea.

El întinse mâna către camera de zi, invitând-o înăuntru:

— În timp ce îți povestesc totul despre slujba asta și

despre ce pretenții aş avea şi, admitând că eşti în continuare interesată de ofertă, pot să-ţi arăt locurile. Apropo, asta e şi casa mea, nu ştiu dacă informația apăsarea sau nu în anunț. Fiindcă nu pot conduce, operăm la ore ciudate. Oricum, e vorba de un rezidențiat.

— Asta ar fi de folos, comentă ea, întrebându-se de ce Dan nu poate conduce. Părinții mei nu locuiesc atât de departe, dar drumurile sunt mai dificil de abordat iarna. Aş prefera să nu călătoresc mai des decât e cazul.

— Mie-mi spui! Hai înăuntru! Am să mă aşez eu pe canapea, altfel riști să te umpli toată de păr de pisică.

Şchiopătând ușor, Dan se îndreaptă spre scaun şi ridică pisica portocalie de unde şedea, provocând o serie de miorlăituri indignate ce aveau să se transforme, îndată ce stăpânul se aşează şi o luă în brațe, într-un tors fericit care umplu camera câteva minute bune. Pisica adormi curând, mulțumită atâta vreme cât era lăsată în pace.

Holly se scufundă între pernele moi, primitoare, şi aşteptă. Dr. Elliott își mușcă, timp de câteva clipe, buzele, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele cu grijă, apoi o privi. Chiar dacă purta ochelari, Holly îi simți privirea, două raze laser, scrutând-o, nepierzând nici un amănunt.

— Am avut un accident acum un an, în ianuarie. Ca rezultat, nu mai pot conduce, ceea ce face vizitele la domiciliu problematice. Cu toate astea, pacienții au insistat să mă păstreze şi a trebuit să-mi pun la punct un sistem: până la miezul nopții şi de la şase dimineața îi aştept pe ei la mine, iar de la miezul nopții la şase dimineața merg eu la ei, cu taxiul. Pentru vizitele din timpul zilei pe care nu le pot evita folosesc din nou taxiul, dar e scump, inefficient, şi, în plus, e de lucru pentru mai mult de o singură persoană. Aşa a fost întotdeauna, din cauza asta s-a întâmplat şi accidentul.

— Erai prea obosit şi nu te-ai putut concentra?

El își privi mâinile. Fața lui nu exprima nimic.

— Am adormit la volan. Partenerul meu de cabinet plecase de câteva luni şi mă simțeam din ce în ce mai obosit. E practic imposibil să-ți găsești un partener permanent prin părțile astea, însă nici măcar în regim de stagiatură nu vine nimeni, locul e prea primitiv. Oamenii consideră că nu învață destul pentru că nu există un milion de clinici în împrejurimi şi pentru că trebuie să muncească de-a

binelea, să călătorească în camioane de fermă, înconju-rați de zăpadă de doi metri.

Dan ridică din umeri, desființând cu ocazia aceasta toți stagiarii, inclusiv pe ea.

— Era epidemie de gripă. Pur și simplu am adormit la volan, m-am lovit de un copac și m-am dat peste cap cu mașina. Am stat în spital patru luni.

— Patru luni? clipi Holly. Doamne, trebuie să fi avut răni grave.

— Femurul, coastele, splina... Mai adaugă și tu, n-ai să greșești, replică el, ridicând din umeri.

— Au! Trebuie să fi fost oribil.

— Nu tocmai, spuse el cu un râs sec care făcu inima lui Holly să se strângă. Am uitat să adaug fractura craniană. Mi-am recăpătat cunoștința după trei săptămâni. Avusese-ră timp de toate chestiile tehnice. Mie nu-mi mai rămânea decât să mă fac bine.

— Fizioterapie? întrebă ea, înțelegător.

— Doar un pic, răspunse el, cu o grimasă. Totuși, a funcționat. Sunt din nou pe picioare. Singura problemă e că nu am voie să conduc încă doi ani pentru că am avut convulsii și nu există garanția că nu vor reveni.

— Convulsii de tip epileptic? se încruntă ea.

— Ceva de felul ăsta. Trebuie, pur și simplu, să aștept. Nu mi s-a mai întâmplat, dar numai timpul poate da ver-dictul. Până una-alta, pacienții s-au obișnuit să vină la mine.

După ce mângâie urechea pisicii, făcând-o să toarcă, Dan continuă:

— Ceea ce caut este un stagiar care să mă înlocuiască o dată la două nopți, între douăsprezece și șase, să se ocupe de vizitele la domiciliu din timpul zilei și să opereze în timpul programului, dacă e posibil. Mie mi-ar rămâne clinicile, operațiile de dimineață și de seară, plus urgențele de noapte și din primele ore ale dimineții.

„Nu era de joacă, chiar și pentru doi oameni”, se gândi Holly.

— Și cine te-a ajutat până acum? întrebă ea.

— Glumești, chicoti el răutăcios. N-a mai fost nimeni aici de când au început ploile. Viața la țară e interesantă numai când se arată soarele.

— Azi a fost soare.

- Nu destul, totuși.
- Deci ești singur de patru săptămâni?
- Mai bine spune-le luni.

Nu era de mirare că arăta obosit. Holly se gândi la ochelarii negri: îi ascundeau oare cearcănele? Poate nici nu aveau de-a face cu cicatricele.

— Ai pe cineva care să acopere vizitele de seară sau de sfârșit de săptămână? Întrebă ea, uimită de condițiile extrem de dure în care lucrase el până atunci.

— Da, tehnic vorbind. Câte unul din practicienii de la Holt acoperă zona din două în două săptămâni. Cu toate astea, pacienții nu-i plac și continuă să mă caute pe mine.

— Crezi că pe mine mă vor accepta?

Dan zâmbi ironic, ridicând doar unul din colțurile gurii.

— O, da. Fermierii s-ar bate pentru primul loc la coadă, dacă ar ști că ești aici. Toți se dau în vânt după fețe drăguțe. Oricum, n-ar fi o lipsă de loialitate, în condițiile în care ai lucra aici. Asta e și problema: sunt atât de preocupați să-mi fie loiali, că mă omoară!

Râse și ea cu el, însă buna dispoziție îi pieri când văzu cum Dan își încleștează mâinile de coaste și tușește din ce în ce mai amarnic.

— Nu ți-e bine, chiar nu ți-e bine deloc, spuse ea, în timp ce el își recăpăta răsuflarea.

— N-am nimic..

— Lasă-mă să-ți ascult respirația!

— Nu. Pot să mi-o ascult și singur. Respir foarte bine, am o simplă răceală.

Holly se lăsă pe spate și îi aruncă o privire resemnată.

— Întotdeauna ești așa de încăpățânat? se interesă ea blând.

— Câteodată sunt cu adevărat încăpățânat.

— Ca să știu cu cine am de-a face.

Dan îi întâlni privirea, iar gura lui se contorsionă într-un zâmbet acid.

— Sunt bine, serios! Am doar nevoie de o mână de ajutor.

— Bine. Eu sunt aici. Spune-mi când vrei să încep.

— Viñeri e bine? Ți-aș da liber până atunci!

Holly zâmbi ironic.

— Generos din partea ta. Spuneai că slujba e rezidențială?

— Da. Hai să-ți arăt locul!

Dan se descotorosi de pisica indignată din brațele lui și își conduse musafirul pe hol, către haosul din bucătărie.

— Bucătăria e și a noastră, și a celorlalți practicieni. Se află între cele două zone ale casei, ceea ce este destul de convenabil. A, apropo, există o îngrijitoare care vine în fiecare după-amiază, face curat și gătește pentru toți cei care se află prin preajmă. Ești vegetariană, ții vreun fel de regim anume? Cu asta nu cred că s-ar descurca.

Holly dădu din cap.

— Nu, nu sunt nici vegetariană, nici mofturoasă. Am crescut mâncând ce mi se punea în față și, sincer, ar fi grozav să nu trebuiască să mă sinchiesc de gătit. Nu sunt chiar un geniu în bucătărie.

— Nici eu, râse Dan. Am angajat o bucătăreasă pentru că nu mai suportam semipreparatele înghițite pe fugă, în fața televizorului și pentru că tot locul era plin de păr de câine.

Dan deschise ușa din cealaltă parte a bucătăriei și o conduse pe Holly de-a lungul unui nou coridor, care avea la capăt toaleta și încă o ușă ce ducea la o sală de așteptare cu ieșire spre partea din față a clădirii. Mai exista un birou cu antreu; alte trei uși, în afară de cea de la debara, se deschideau către două camere de consultație și o cameră de tratament, folosită pentru operații minore.

— Altădată, casa asta era formată din două cabane separate. Predecesorul meu le-a unit. A doua scară a fost desființată, ceea ce este un dezavantaj, pentru că apartamentul ar fi fost în felul ăsta mai izolat. Totuși, ne descurcăm.

Camerele de consultație erau plăcute, cu privire spre grădina care se deschidea spre marea aflată la două mile distanță, după spusele lui Dan. Grădina părea mohorâtă, iernatică, dar surprinzător de curată, din câte se vedea la puțină lumină a ferestrelor. Holly presupuse că, în afară de momentele când le dădea drumul câinilor la joacă, Dan nu avusese timp sau putere să se ocupe deloc de grădinărit, timp de un an. În ciuda acestui fapt, locul arăta bine. Probabil exista și un grădinar, își imaginează ea, odihnindu-și o clipă fruntea pe geamul înghețat.

— E frumos vara, spuse Dan, chiar din spatele ei, făcând-o să tresară ușor: era atât de înalt și atât de aproape! Holly se împotrivi pornirii de a se sprijini de el, fie și numai

pentru a afla dacă pieptul lui era pe cât de puternic, pe atât de primitor, înșă el se întoarse și se îndepărtă.

— Hai să-ți vezi camerele, adăugă el. S-ar putea să te răzgândești.

— Mă îndoiesc, comentă ea, urmându-l prin bucătărie și pe scările înguste, abrupte, care duceau la etaj.

Trebuiră să pășească peste pisica încolăcită pe ultima treaptă, cu coada atârându-i în afară. De peste balustradă, Holly zări cățelul ciocolatiu ce-și privea coada cu interes. „Jocuri și amuzament“, se gândi ea, zâmbind pentru sine, dar trebui să se oprească brusc, pentru că Dan Elliott stătea deja nemișcat în fața ei, iar ea, cu mintea aiurea, nici nu observase.

— Îi tolerează și pe căței, spuse Dan, arătând către pisică.

— Mai curând, îi provoacă!

— Îi și provoacă, zâmbi ironic Dan. Iată, aici e dormitorul!

Dan deschise ușa unei camere mici, cochete, cu pereți tapetați, perdele înflorate și covor de culoarea mierii. Lângă un perete stătea patul, lângă alt perete dulapul și comoda, iar fereastra dădea către pajiștea satului și biserica luminată de reflectoare în așa fel încât micul ei turn crenelat era pus în valoare.

Era o cameră încântătoare. Ea se întoarse cu zâmbetul pe buze, dar el dispăruse pe coridor și deschisese o nouă ușă.

— Camera de zi, îi spuse plat și ea se întrebă cu ce greșise, pentru că Dan era acum întunecat: starea lui de spirit se schimbase brusc.

Holly ridică o sprânceană în tăcere și privi de jur împrejur. O instalație electrică ce imita focul de cămin avea în față un covoraș, iar întregul mobilier era adunat în jurul acestui punct. Într-o parte a șemineului se afla televizorul, dar Holly nu se putu imagina așezată acolo, privind la ecran.

Era un loc intim, primitor, chiar cu această instalație de încălzire centrală, dar nu avea căldura camerei de zi a lui Dan. Nu avea nici căinii, nici focul de lemne, nici urmele prezenței umane ale încăperii ușor uzate, așa că Holly își dădu seama unde ar fi preferat să-și petreacă timpul rămas liber.

— Este și o baie la capătul scărilor. A mea se găsește imediat lângă dormitor, deci nu trebuie s-o împărțim.

Holly se întrebă care dintre ei era de fapt mai îngrijorat de această posibilitate și își dădu seama că el era acela. Baia ei fusese toată viața și baia părinților, a celor doi frați și a surorii lor.

Era obișnuită să stea la rând, să se spele cu viteza luminii înmulțită cu doi și să nu folosească prea multă apă caldă. Holly intuia că, într-o măsură mai mică sau mai mare, Dan nu era obișnuit să împartă nimic, fiindcă nu voia asta.

— Ei bine? se interesă el, pe un ton aspru.

— E încântător, răspunse ea.

— E adecvat, o corectă el. Deci, Holly, îți imaginezi că ai putea suporta să lucrezi aici?

Holly ridică privirea către el și zâmbi.

— Bănuiesc că mă voi descurca, o săptămână sau două.

El îi căută privirea, cel puțin așa bănuia Holly: era imposibil să-ți dai seama, prin ochelarii cei afurisiți, și ea simți nevoia imperioasă să-i ia și să-i arunce cât colo, să vadă ce i se ascundea. Fără un cuvânt, el dădu scurt din cap, se întoarse pe călcâie și o porni, schiopătând încet, în jos pe scări.

Se întoarseră în camera de zi și stabiliră, la o cafea, salariul ei, programul de lucru, data de începere, zilele pentru mutatul lucrurilor și așa mai departe. Exact când o conducea spre ieșirea casei, el fu cuprins de o nouă criză de tuse. De această dată se sprijini de perete, cu mâna încolăcită strâns în jurul coastelor, înjurând viguros între re-prize.

— Este o infecție a căilor respiratorii, îi spuse ea în față.

— Nu, o repezi el, de îndată ce-și recăpătă glasul.

— Ba da. Lasă-mă să te ascult! Unde ți-e stetoscopul?

El îi aruncă o privire fulgerătoare, dar Holly nu se sinchisi să comenteze în nici un fel. Văzuse un stetoscop în camera de operații și, fără să-i ceară permisiunea, merse după el, muștrându-l din camera de consultații.

— Unde te crezi? mârâi el, tușind din nou și sprijinindu-se înapoi de zid.

Holly își petrecu stetoscopul după gât, îi ridică puloverul și lipi terminalul rece al instrumentului de spatele lui fierbinte. Dan înjură din nou, iar Holly se gândi că, dacă

nu făcuse nimic mai bun în această seară, își extinsese totuși cunoștințele de vocabular. Ascultă cu atenție sunetele hârșăite, parcă zgâriate, icnetele și bolboroselile pieptului lui Dan, apoi își lăsa stetoscopul în jurul gâtului.

— Iei antibiotice?

El aprobă din nou, ea oftă și puse stetoscopul pe masă.

— Ai o infecție respiratorie. Trebuie să iei antibiotice, să te odihnești, să stai la căldură, să bei lichide calde și să dormi. Nu e bine să muncești de unul singur, să te ocupi de cazuri poate pe jumătate la fel de grave în comparație cu al tău, când de fapt ar trebui să fii în pat.

Holly puse stetoscopul pe masă și îi întoarse privirea.

— Ai antibiotice aici sau trebuie să aduc eu din mașină? Întotdeauna am o provizie cu mine.

— Am câteva, mormăi el.

— Atunci ia-le! În clipa asta!

El suspină din greu, își înfipse mâinile în părul negru, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, schiopătând și îngânând:

— Ce belea de femeie! Am știut că e o greșeală de când am văzut-o!

Holly simți zâmbetul înmugurindu-i pe buze, dar îl păstră pentru ea. O victorie părea de ajuns. Își păstra mușchiile pentru următorul atac.

— Acum mă duc acasă după câteva lucruri, îi spuse. Mă întorc într-o oră. Nu ieși decât dacă e o chestiune pe viață și pe moarte. Bine?

El se întoarse de la jumătatea scărilor, răstindu-se:

— Nu, bineînțeles că nu e bine! Cine te crezi?

— Îngerul tău păzitor, replică ea. Acum ia-ți pastilele și fii băiat cuminte! Ne revedem curând.

Dacă Dan ar fi găsit pe scări ceva cu care să arunce după ea, Holly avu siguranța că ar fi făcut-o. Așa, se retrase în siguranță: fugi la mașină și porni înainte să se dezlănțuie furtuna.

„Vrăjitoare care se amestecă unde nu trebuie!” Dan tuși din nou, coastele sale chinuite protestând dureros la acest nou atac și, cu o înjurătură șuierată printre dinți, scotoci după pastile în noptieră și luă două, pentru siguranță, apoi se târî jos, în camera de zi.

Aruncă un lemn pe foc, culese sticla de whisky, o lăsa

la loc și, cu un nou suspin, își aduse un pahar cu suc de portocale din bucătărie. Holly avea dreptate: nu-și putea permite să-și neglijeze sănătatea, prea mulți oameni depindeau de el.

Canapeaua scârțâi aprobator, iar el se întinse, cu talpa unui picior sprijinind dușumeaua. Câțelul cel mic veni să se culce lângă el, pe jos, pisica i se întinse de-a lungul coapsei și începu să-și fluture coada pe lângă ochii câinelui. Dan își scoase ochelarii, îi lăsă pe masă și închise ochii.

„Zece minute“, își promise. „Doar zece minute...”

2

— EȘTI SIGURĂ în privința lui?

Holly privi fața obosită, bătută de ploi și vânturi, a tatălui ei și răspunse:

— Da, tată, sunt sigură. Are doi câini și o pisică.

— Și criminalii, și perversii pot avea câini și pisici.

Ea râse blând. Știa de ce e agitat tatăl ei.

— Sunt sigură că e cumsecade. E cam ursuz, dar cred că se protejează. A avut un accident îngrozitor.

— Îmi aduc aminte! Au scris și ziarele despre asta, în ianuarie trecut. A fost nevoie de ore bune până să-l scoată din fierăria mașinii, iar volanul i se îngropase în piept.

— Frumos, zise Holly, cutremurându-se ușor.

Nu era de mirare că tusea era dureroasă.

— Are nevoie de ajutor, tată, spuse ea calm.

— Hmm. În fine, pe noi știi unde ne găsești!

Holly se întinse înspre el și îl luă în brațe, plasând un sărut afectuos pe obrazul lui încercat.

— Mulțumesc. Nu fi îngrijorat, sunt mare de-acum, tată, am douăzeci și nouă de ani.

— Numai douăzeci și nouă, mormăi el.

— Mă pot descurca, spuse Holly, trimițând către el un zâmbet plin de înțelegere.

El îi întoarse zâmbetul curajos, ochii lui trădând încă îngrijorarea. „Trebuie să fie greu să-ți vezi puii luându-și zborul“, se gândi ea, însă știa că era gata de drum, iar cuibul

începuse să devină prea strâmt. Holly îl îmbrățișă cu lacrimi în ochi și fugi către mașină.

Fratele ei mai mic, Richard, o ajutase să încarce totul și aștepta acum cu motorul pornit, încălzind locul pentru ea. Când o văzu că apare, îi ținu și el o versiune prescurtată a predicii tatălui lor.

— Ești sigură că... e ca lumea?

— Sunt sigură!

— Hmm. Să nu întrerupi pilulele, copilă!

— Vom fi *doar* colegi, spuse ea, pocnindu-l afectuos. E o afacere. Abia l-am cunoscut și mai e și bolnav. Dacă e să am o aventură, Rick, o să mă orientez către cineva în putere!

Fratele ei roși, apoi o strânse în brațe cam tare, ca să fie sigur că lucrurile stau bine.

— Fii pe fază, murmură el, apoi îi făcu vânt în mașină, închise portiera și rămase în urmă, făcându-i cu mâna.

Conduse grijuliu câteva mile, fiindcă vremea se înrăutățise, vântul începuse să capete putere, iar gerul devenea din ce în ce mai tăios cu fiecare clipă.

Parcă, într-un târziu, în fața cabanei lui Dan, opri motorul și deschise ușa mașinii. Lumina de afară era aprinsă, dar de Dan nici urmă. Holly își luă bagajele, le duse în fața ușii și sună.

Câinii lătrară leneș și, totuși, nici un răspuns. Poate era în baie, gândi ea și apăsă, fără nici un gând anume, pe clanță. Ușa se deschise. Cu un oftat de ușurare, Holly își duse lucrurile înăuntru, închise ușa în urma ei și se uită la câinii care o studiau cu interes din camera de zi, cu capetele înclinate și cozile bățând aerul. Dincolo de ei, Holly îl văzu pe Dan întins pe canapea, cu un picior învelit pe trei sferturi, cu pisica de-a lungul celuiilalt, coada ei odihnindu-se, în fine, măcar în timpul somnului.

Păreau prea bine instalați ca să-i deranjeze, așa că, asigurându-se de prietenia celor doi câini, Holly își duse lucrurile în camera ei, se întoarse, puse ceaiul pe foc și se așeză pe marginea scaunului.

Dan părea epuizat. Epuizat și bolnav. Nici nu era de mirare că se repezise să-i accepte oferta. Nu își permitea să aleagă. Dan își scosese ochelarii, iar ea îi studie cicatricea care îi brăzda tâmpla și obrazul. Cu ochii închiși cum stătea, nu păreau să existe semne care să indice de ce îi poartă. Holly se aplecă blând și îi atinse încheietura mâinii. Era atât

de epuizat, că nici măcar nu se clinti când ea îi luă pulsul. Sigur, pulsul era rapid, iar pielea fierbinte, dar, la urma urmei, era cald înăuntru. Se întoarse în bucătărie și își puse niște ceai.

La un moment dat, câinii începură să latre. Părându-i-se că aude din nou soneria, se îndreptă spre salonul de operații, aprinse lumina și privi prin vizor.

Un tânăr bine făcut aștepta în fața ușii. Pe fruntea lui se prelingea, dintr-o rană urâtă, un fir de sânge. Holly deschise ușa.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea, în timp ce-l ducea spre sala de operații.

— Am căzut. Tocmai terminasem de muls vacile, le scosesem afară și curățam locul. M-am împiedicat de furtun.

— Ai condus până aici?

El zâmbi, slăbit.

— Nu. Locuiesc la doi pași, de cealaltă parte a bisericii. Sunt angajatul domnului Simpkin. Am încercat să mă curăț singur, dar se pare că e nevoie de copii.

— Hmm... De ce anume te-ai lovit? întrebă Holly, evaluând riscul infectării tetanice și al coaserii unei răni prost dezinfectate.

— De marginea recipientului de răcire a laptelui.

Folosi anestezic, așteptă cinci minute, timp în care își pregăti instrumentarul și, cerându-i pacientului să se întindă pe patul de consult, aduse cu mîgălă părțile desprinse la loc, suturându-le cosmetic. În final, încheie cusătura chiar la rădăcina părului.

Suspină și se lăsă pe spate, însă auzi un zgomot ușor lângă ea. Se întoarse și-l văzu pe Dan privind-o prin ochelarii lui blestemați.

— Foarte frumos, spuse el, aprobator.

Holly tăie firul de sutură și ridică din sprânceană, mulțumindu-i. Știa că tonul ei era departe de a suna recunoscător, dar detesta să fie dominată. Cu toate acestea, Dan părea fie prea grosolan pentru ca să sesizeze nuanța, fie prea introvertit ca să reacționeze; părăsindu-și locul de lângă ușă, el se aplecă deasupra pacientului:

— Salut, Joel. Combați zdravăn, după câte văd.

Băiatul zâmbi.

— Am alunecat în grajd. Noroc că n-am căzut cu fața în jos.

Puștiul aruncă o privire plină de scuze către Holly și nu uită să adauge, recunoscător:

— Mulțumesc că m-ați reparat, doamnă doctor.

Holly îi făcu favorul unui zâmbet profesional:

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule Stevens. Încercați totuși să nu vă distrați prea dezlănțuit în seara aceasta. Nu vreau să aud că ați călcat pe la cârciumă, îndesându-vă cu bere până la trei dimineața.

Joel zâmbi:

— Cum de-ați ghicit?

Holly dădu din cap, resemnată, îl bandajă și-l expedie cu un zâmbet, apoi își strânse instrumentele în timp ce Dan, sprijinit de zid, o privea în tăcere.

— Frumoasă treabă, zise el într-un târziu.

— Ai mai spus asta o dată.

— Ai fi putut să mă trezești.

— De ce? întrebă ea, ridicând din nou din sprânceană. Ca să-i nenorocești fața fiindcă ești prea obosit și prea bolnav să vezi ce faci?

Gâtul lui căpătă o interesantă nuanță cărămizie, iar el murmură ceva ce ar fi putut fi o scuză. Holly privi în altă parte, lăsându-i avantajul unui dubiu.

— Vrei o ceașcă de ceai? întrebă ea, întinzându-i „crenguța de măslin”. Am pus apă la fiert.

— Îl fac eu. Ți-e foame?

Holly își dădu brusc seama că era lihnită și că nu mân-case de ore întregi.

— Da. La ce te-ai gândit?

— Doamna Hodges a lăsat o cratiță de orez. E bine?

— Sigur. Mulțumesc. Termin aici într-un minut.

Holly își reținu un zâmbet, mirată de mica umbră de familiaritate ascunsă cu grijă de tonul lui. Când ajunse în bucătărie, două pungi de orez clocoteau ușor în apa fierbinte.

— Orez fiert la pungă? întrebă ea inocent.

— Da. Ai vreo problemă cu el? mormăi Dan.

— Nu, îl ador. Cu orez am supraviețuit colegiului.

Primi din mâinile lui Dan o ceașcă de ceai fierbinte și, ținând-o strâns între palme, îl întrebă:

— Te simți mai bine după un pui de somn?

— Da, mulțumesc.

Tonul lui era rece, dar ea nu se lăsă intimidată.

— Păraai zdrobit. Chiar n-am vrut să te trezesc.

Dan roși din nou, ca și când ar fi fost o slăbiciune să fii surprins dormind. Poate se simțea vulnerabil, acum că ea îi veghease somnul. Holly zâmbi conciliant.

— Aveai nevoie de odihnă. Când ai dormit o noapte întreagă ultima oară?

El se fâstâci.

— N-am idee.

— Vezi? Mă ocup eu de ce apare în noaptea asta și mâine dimineată, ca să te refaci până vineri, când încep operațiile. Bine?

— Nu cred că e nevoie să fii aici, bombăni el. Nu că nu apreciez ajutorul, nu mă înțelege greșit, dar m-aș fi putut descurca și fără el.

Holly zâmbi și evită în ultima clipă să-l bată pe umăr.

— Bineînțeles că ai fi putut, îndulci ea discuția, ceea ce-i atrase o privire mijită. Ridică și capacul de pe a doua oală și miroși, minunându-se. Doamna Hodges își echivala greutatea în aur, comentă stomacul ei flămând. Dacă fiecare zi avea să se termine la fel de triumfător, exista chiar șansa să se obișnuiască!

Micul ei apartament era plăcut, confortabil și foarte primitiv. Compensa, într-o oarecare măsură, purtarea lui Dan. După ce terminară cu masa, făcură amândoi curat, iar ea puse apa să fiarbă pentru cafea. Dacă își făcuse iluzia că urma să fie invitată în camera de zi, Dan i-o spulberă fără ezitare:

— Ne vedem dimineată, îi comunică el. Nu te jena să mă trezești, dacă nu te descurci prin casă.

Acestea fiind spuse, el se retrase, închizând ușa blând și ferm, lăsând-o pe Holly cu ceașca în mână și cu gura căscată. Cu o filosofică strângere din umeri urcă la ea, își despachetă lucrurile și, o dată ce totul era în ordine, dădu drumul la televizor.

„E ajun de An Nou și iată-mă aici, ținând de bunăvoie și nesilită de nimeni locul unui om nerecunoscător și cu o fire urâtă, grațios ca un crocodil“, se gândi ea. Apoi își aminti brusc că era aici pentru că Dan avea nevoie de ea, oricât de cusurgiu s-ar fi dovedit, și resentimentele ei pălră. Bietul om se luptase pe cont propriu atât de multă vreme, iar ea se plângea pentru că o făcuse timp de cinci minute!

Problema era că nu fusese niciodată singură și nu se

obișnuise cu asta. Într-o vreme, trăise cu impresia că o să-i placă, dar descoperise, de-a lungul perioadelor când muncea prea mult și ajungea prea obosită pentru a lua parte la viața socială, că prezența nepretențioasă a unei familii era un lucru pe care nu-l apreciasese suficient. Cineva care să-ți zâmbească, să-ți întindă o ceașcă de ceai, să-ți treacă mâna prin păr, oricât de iritant ar fi putut fi gestul, ei bine, ei îi lipseau aceste gesturi și se întreba cum era să trăiești mereu singur, ca Dan.

Nu era de mirare că avea câini.

Îi auzi lătrând, apoi veni ecoul soneriei și, încălțându-și papucii în grabă, Holly se repezi în jos pe scări. Dan tocmai se îndrepta spre sala de operații, când îl prinse din urmă.

— Scuză-mă, e tura mea.

— Dar... încercă el să argumenteze.

— Dar nimic, răspunse ea, împingându-l cu fermitate la o parte din ușa cabinetului. Femeia care aștepta cu un copil în brațe fu întrucâtva surprinsă: doi doctori se înghionteau la intrare. O privi pe Holly fără expresie și îi zâmbi lui Dan.

— Bine v-am găsit, doctor Elliott, încercă ea o întâmpinare. Puteți să ascultați un pic cum respiră Becky? A tușit toată seara. Am crezut că o să-i fie mai bine, dar lucrurile s-au înrăutățit de când am pus-o în pat.

— Sigur. Pofțiți înăuntru, doamnă Rudge!

Dan așeză o mână blândă pe umărul lui Holly și îi făcu vânt din ușă, astfel ca femeia să poată trece.

— Apropo, ea este doctor Blake, adăugă el pentru pacientă. Mă va ajuta la clinică pentru o vreme.

Doamna Rudge trimise un zâmbet de circumstanță către Holly.

— Bună seara, spuse ea, scurt, apoi se întoarse spre Dan, așezându-se într-un scaun, cu fetița pe genunchi. Aproape că se sufocă, de parcă n-ar mai apuca să respire. Ia uitați, o ia de la capăt!

Fetița, în vârstă de vreo cinci ani, după cum aproximă Holly, începu să tușească, bolborosind din greu, apoi, cu un zgomot hârșăit, inspiră adânc și păru să ajungă într-un punct unde aerul se bloca în plămâni și nu mai găsea nici o cale de ieșire. Copilul începu să se sufocă. Fără să mai stea pe gânduri, Holly se repezi și smulse fetița din brațele mamei ei, o apăsă tare pe piept și îi deblocă respirația. Micuța

pacientă începu să tușească din nou, dar încă o piedică se ivi în calea aerului, astfel că Holly mai apăsă o dată.

— Dan, pune ceainicul la fiert, zise Holly, fără să-l privească.

— S-a făcut, spuse el, lăsându-se pe vine lângă fetiță. Ei, Becky, cred că ai tuse măgărească. I-ați făcut vaccinul?

— Da, aprobă doamna Rudge. La toți le-am făcut vaccinul.

— E bine, pentru că are o formă destul de gravă.

— Cum așa, dacă a fost vaccinată?

— Simplu. Fără vaccin ar fi fost mult mai rău. Haideți la bucătărie!

Ajunși acolo, Holly așeză mama și fetița la masă, iar Dan picură într-un vas cu apă clocotită ulei de Olbas, așezând ceainicul deoparte, în chiuvetă. Aburii parfumați cu mentol și eucalipt umplură încăperea. Vasul cu apă așezat pe masă și capul micuței fură acoperite cu un prosop, iar Becky fu sfătuită să respire calm, egal. Fetița tuși din nou, la câteva minute distanță, însă fără același teribil efort respirator și păru, în fine, să dizloce mucozitățile blocate în plămâni. Holly pregătise deja pentru toți ceai cald și se așezase la celălalt capăt al mesei, examinându-l pe Dan. Era tot tăcut, sprijinit de masă, cu blugii făcând cute pe șoldurile lui uscate. De fapt, era un bărbat foarte atrăgător, realiză Holly surprinsă și se întrebă cum ar arăta același om dacă și-ar scoate ochelarii și ar zâmbi din suflet. Acum însă Dan era concentrat, privind-o și ascultând-o pe micuța lui pacientă.

— Vomită? o întrebă el pe doamna Rudge.

— Uneori, după ce tușește mult.

— Supravegheați-o! Cred că va trebui să dormiți cu ea, s-o ajutați să respire, dacă mai are vreun acces de tuse la noapte. Nu poate păți nimic grav, dar se poate speria.

— Și părinții se pot speria la fel de tare, râse doamna Rudge, tremurător.

— Știu.

Dan îi puse mâna pe umăr, strângând-o încurajator, iar ea îi răspunse cu o privire plină de afecțiune și respect.

— Nu vă îngrijați, adăugă el, nu vom lăsa să i se întâmple nimic rău. O să fie bine. Trebuie s-o feriți de curent și de fum și să-i pregătiți inhalații de câteva ori pe zi ca să-i deblocați respirația de mucozități.

— Cu uleiul acela?

— Ar fi ideal. Aveți așa ceva pe-acasă?

Doamna Rudge negă. Dan îi dădu sticluța.

— Atunci luați-! Eu mai am. Dacă vomită foarte des, anunțați-mă, pentru că atunci trebuie dusă la spital. Încercați să-i administrați cât mai multe lichide și dați-i de mâncare puțin și des, ca să nu-i obosiți stomacul. Bine?

Dan ridică prosopul și zâmbi către Becky:

— Bine, licurici?

Fetița îi răspunse cu un zâmbet, toată roșie la față.

— Nu prea pot să respir, îi mărturisi ea.

— Știu. Cu toate astea, ai să te faci bine. Mama știe cum, și noi vom fi aici de fiecare dată când o să ai nevoie.

Becky îl privea cu încredere în ochi, iar Holly simți cum aripa unei dureri nemărturisite trece peste Dan. El ridică fetița, o îmbrățișă și o așeză în brațele mamei ei.

— Țineți-o în casă! Schimbările de aer îi pot face mult rău. Puneți un prosop ud pe calorifer noaptea și lăsați aparatul, dacă puteți, în funcțiune. Dacă e s-o consult din nou, voi trece eu pe la dumneavoastră.

— Eu nu mi-am permis să sugerez asta, spuse doamna Rudge.

Holly interveni:

— Am mașină și pot veni oricând e nevoie, ziua sau noaptea. Nu e nevoie decât să sunați!

Tânăra mamă aprobă, apoi Holly și Dan o conduseră la mașină. La întoarcere, Holly își spuse: „Fără îndoială că se va duce din nou în camera lui, iar eu în camera mea, unde o să stau să mă uit la pereți și o să mă întreb...”

— Îți surâde un pahar de băutură?

Holly fu pe punctul să refuze. Abia terminase o ceașcă de ceai. Apoi, se gândi la camera cea pustie de la etaj și se întoarse, cu un zâmbet, către Dan.

— Da. Pun eu ceainicul pe foc.

El zâmbi sarcastic.

— Mă gândeam la un pahar de whisky ca să întâmpinăm și noi Anul Nou!...

Holly își privi ceasul. Era douăsprezece fără zece.

— Bine, dar să fie doar o înghițitură. S-ar putea să fie nevoie să conduc mai târziu. Iar tu n-ar trebui să bei deloc, dacă ne gândim la antibiotice.

— Încetezi vreodată să te agiți? suspină el.

— Nu.

— Mă temeam de asta, spuse Dan, scoțând două pahare din dulapul de deasupra chiuvetei.

O conduse în camera de zi, iar Holly se cocoță pe sofa cu paharul de whisky în brațe și își trecu mâna printre urechile câinelui ciocolatiu care se sprijinise de ea.

— Ce rasă e? întrebă ea, curioasă.

— Ghicește!

— După culoare, Labrador. Ca formă și figură, Collie corcit. Un Collie ciocolatiu!...

Câinele o privi cu drag, mulțumit de analiză.

— Am dreptate?

Dan confirmă.

— Mama lui era Labrador. O chema Kahlua, după numele lichiorului de ciocolată. Tatăl era un Ciobănesc din vecini care s-a strecurat în vizită într-un moment prielnic. Dintre toți puii, Năsturel era cel mai drăguț.

— Așa îl cheamă? Năsturel?

Dan dădu din cap, iar Holly chicoti.

— Asta ar însemna că tu, pe lângă el, ești Păunașul Codrilor?

— Foarte nostim, spuse el, fulgerând-o cu privirea.

— Mă rog, cel puțin suntem de acord! comentă ea.

El suspină și se îndreptă către geam, dând la o parte perdeaua și privind departe în noapte.

— Oare de ce am avut încredere în tine?

— Pentru că îți trebuia un ajutor și pentru că ți-ai dat seama ce partener de lucru neprețuit sunt. Și, în fond, au mai existat candidați la post?

Dan negă.

— Poftim, vezi! Așa a fost să fie. Sunt din zonă, cunosc drumurile ca pe buzunarul meu și n-am să mă smiorcăi dacă ninge.

— Acum, de exemplu, ninge, spuse Dan.

Holly sări în picioare și merse la fereastră să privească prin fanta dintre perdele:

— Chiar așa! Îmi place grozav să văd cum se așterne zăpada.

— Și mi-e. Pare atât de curată... E ciudat cât poate să fie de înșelătoare.

În timp ce Holly privea fulgii dansând și topindu-se pe pervaz, deveni brusc conștientă de cât de aproape stăteau și cât de puternic era el, chiar în comparație cu statura ei,

deloc firavă. Trupul lui degaja un ușor miros de whisky, de săpun și de ceva nedefinit, subtil, care îi stârnea reacții ciudate.

Și atunci clopotul bisericii bătu miezul nopții. Dinspre cârciuma de dincolo de pajiste se auziră strigăte vesele și claxoane de mașină. Dan lăsă perdeaua și o privi pe Holly de după ochelarii lui cețoși.

— La mulți ani, Holly! murmură el.

Apoi, fără nici un avertisment, se aplecă și-și apăsă buzele calde, ferme, pe gura ei.

Un val de căldură o invadează. Cu un suspin abia îngânat, ea i se topi în brațe, în timp ce-i simțea mâinile trăgând-o aproape de pieptul larg. Ritmul intens al inimii lui făcea propria ei inimă să se zbată nebunește, iar Holly simți cum picioarele sunt pe cale să n-o mai sprijine. Găsind reazem în trupul lui, îi simți mâinile cuprinzându-i capul, iar Dan o sărută din nou. Pe buzele ei apărură o picătură de sânge. Încă o sărutare o făcu să dispară. Uitând de tot și toate, Holly își ascunse palmele în părul lui. Mângâind-o neconținut, Dan și-o apropie și mai tare. Sărutările lor se împletiră o vreme, fierbinți. Pe neașteptate, Dan se desprinsese de ea. Holly ar fi căzut dacă el nu ar fi întins mâna s-o echilibreze. Ochii ei priviră figura lui îngrozită, în timp ce se îndepărta de ea.

— La naiba, îmi cer scuze, spuse el nervos. Iartă-mă!

Vocea lui era răgușită, respirația rapidă și o roșeață cărămizie îi invadasese obraji. Holly își dori să-i fi putut vedea ochii, să vadă ce simte, să-și dea seama ce se întâmplase.

Dan se întoarse, dând perdeaua la o parte și odihnindu-și fruntea pe geamul înghețat. Cu timpul, respirația lui se liniști, făcând loc sunetului lemnului arzând în sobă și torsului molcom al pisicii. Când privi către Holly, fața lui, chiar ascunsă pe jumătate de ochelari, trăda disperare.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Îmi pare rău!

— Nu am de ce să te iert, Dan, zise Holly, molcom. N-a fost decât un sărut.

Dar nu fusese numai un sărut și o știa amândoi. Dan se întoarse, aruncând un nou lemn pe foc, iar Holly încercă să se miște.

— Cred că mă voi duce la culcare, spuse ea cu o voce surgrumată. Telefonul din camera mea e conectat la centrală?

— Mă ocup eu de asta, spuse Dan. Vocea îi era încă

răgușită, parcă a altcuiva. Ești sigură că vrei să asiguri tura de noapte?

— Foarte sigură. Nu uita de antibiotice!

Râsul lui se transformă din nou în tuse.

— N-aș îndrăzni! Ea se îndreaptă spre ușă, dar, chiar când să iasă din cameră, vocea lui o opri.

— Holly...

Ea se întoarce, dar expresia lui era de nedescifrat.

— Da?

— Nu se va mai întâmpla!

Privindu-l fix o clipă, Holly zâmbi trist. „Cum de-am știut ce o să spui?“, murmură și fugi cu pas ușor în sus pe scări, intră în dormitor și închise ușa. Trupul îi vibra încă, își simțea buzele pufoase și brațele extraordinar de moi.

Se ascunse în cearșafuri, dorindu-și să nu fi fost singură.

3

DAN SE LĂSĂ SĂ ALUNECE în scaun și-și îngropă fața în mâini. Gura lui era acum fragedă, cu buzele proaspete de sărutările lui Holly. Își amintea trupul ei lipit de al lui, athletic și totuși atât de moale. Îi era deja dor de ea. Cum de se întâmplase așa ceva? Se aflau liniștiți lângă fereastră și, deodată, iată-l năpustindu-se la biata față ca un adolescent furios, în spatele parării de biciclete.

Ochii ei atât de albaștri, încadrați de fața strălucitoare, îl priviseră mari, fără țintă, invitându-l. Părul blond și mătăsos, strâns într-o simplă coadă de cal, îl îndemnase să-l desfacă din panglică și să-și petreacă printre degete șuvițele de aur, atât de lungi încât să acopere discret chemarea senzuală a sânilor.

— La naiba!

Dan se ridică atât de brusc, uitând de durerea din piciorul bolnav. Graba lui îl făcu să spună niște cuvinte care ar fi putut face și pisica să roșească.

Năsturel își împunse botul în palma lui Dan și scânci încet. Dan îi mângâie urechile lătoase, în timp ce își recăpăta respirația, și privi în ochii imploratori ai cățelului.

— Nu, băiete, nu pot, îmi pare rău! Nu în noaptea asta. Te las doar să te zbungui un pic în grădină. Hai să vezi zăpada! Hai și tu, Rusty!

Celălalt câine era deja la ușă, cu coada fluturând în aer, așteptând obișnuita plimbare, care ar fi depășit cu mult pu-

terile lui Dan. Pieptul îl durea groaznic, la fel și cutia toracică, piciorul și capul. Își puse o haină, deschise ușa din spate și ieși afară, în noaptea liniștită.

Câinii alergau de jur împrejur, cu boturile afundate și cozile în vânt, mirosind zăpada care abia se așezase peste iarbă. Năsturel vedea iarna pentru prima oară și încerca să muște din fulgii pufoși. Dan îi lăsa să se bucure o vreme. Pisica li se alătură doar în măsura în care era necesar, tratând zăpada cu mare dispreț și repezindu-se înăuntru.

Dan zâmbi. Animalele erau o companie plăcută. Existau momente când ar fi înnebunit, probabil, fără ele și alte momente când trăia cu impresia că îl vor scoate definitiv din minți.

Fluieră ușor și câinii se repeziră spre el prin zăpadă, cu urechile, cozile și limbile în vânt.

Cum de erau întotdeauna atât de veseli?

Sau poate ar fi fost mai bine să pună cealaltă întrebare: de ce era el întotdeauna atât de trist? Închise ușa, răsucind cheia în broască. Știa de ce era trist. O parte din răspuns se justifica prin durerile lui sâcâitoare și prin neconținută presiune a muncii de fiecare clipă. Cealaltă parte de răspuns, mai complicată, ținea o casă cochetă din Londra, cu fațada spre Regent's Park, la mică distanță de mers de clinica din strada Harley, pentru care fusese pregătit toată viața. Păcat că tatăl lui nu-i ceruse părerea; multă frustrare și durere ar fi fost astfel cruțate.

Gândindu-se la frustrare, cum stătea în bucătărie, Dan auzi patul lui Holly scârțâind chiar deasupra și gândurile îi zburară pe dată către parfumul ei dulce, către ochii ei albaștri, către părul auriu, către cel mai dulce trup pe care-l avuse-se aproape, în întreaga lui viață.

Noaptea fu liniștită. Singurul apel pe care îl primi Holly veni la șase fără un sfert, ceea ce o făcu să renunțe cu bucurie la pretenția că s-ar fi odihnit.

Stătuse întinsă pe spate, privind tavanul și ascultând tușea lui Dan toată noaptea. Acum, când putea să-și facă în mod legitim ieșirea, Holly se îmbracă și alergă jos, unde își trase cizmele și își puse paltonul înainte de a se aventura în dimineața timpurie, luminată încă de lună.

Ninsese toată noaptea. Temperatura scăzuse și Holly spera că drumurile erau curățate, pentru că se grăbea.

Un tânăr încercase să-și ducă soția să nască la spital, dar nu reușise să scoată mașina din parcare, din cauza zăpezii. În acest timp, contracțiile începuseră și, după cum îi fusese-ră prezentate lucrurile, Holly înțeleșese că trebuia să se grăbească pentru a ajunge la cabana lor înaintea copilului.

Din fericire, mașina ei avea tracțiune pe patru roți, ca majoritatea mașinilor ai căror proprietari erau membrii familiei ei. Pentru locurile în care trăiau și pentru meseria pe care o practicau, o mașină puternică era esențială. Holly curăță parbrizul, șterse zăpada de pe capota din față și ieși pe șosea.

Lăsând umbre galbene peste albul rece al peisajului, farurile ei dezvăluiră o dimineată de ianuarie surprinzător de senină. În altă situație, Holly s-ar fi oprit să admire priveliștea. Acum se concentra, pur și simplu, asupra faptului că trebuia să ajungă în siguranță și la timp pentru a aduce pe lume un copil care, cu sau fără permisiunea ei, avea să se nască în curând.

Urmând sfatul omului, Holly parcă sus pe deal. O pantă abruptă ducea la o cabană nostimă, din cărămidă și gresie, atât de tipică pentru zona Norfolk. Luminile erau aprinse în toată casa și, în timp ce închidea ușa de la mașină, auzi plânsetul unui nou-născut. „Ei bine, e viu”, se gândi ea în timp ce-și lua trusa și, coborând cu grijă spre cabană, văzu cum ușa se deschise. În prag stătea tânărul cu care vorbise.

— Salut! Cum stau lucrurile?

— Bine, cred, dar mă bucur grozav că ați venit. Pofțiți înăuntru!

Părea foarte speriat, evaluează Holly: ochii îi străluceau, obrații îi erau îmbujorați la suprafață, iar fondul lor, palid ca hârtia. Ar fi avut nevoie și el de un prim ajutor. Soția lui, în schimb, așezată pe canapeaua din cea de-a treia cameră a casei, stătea calmă și relaxată, cu copilul așezat pe abdomenul moale.

— Bună ziua, doamnă doctor. Îmi pare rău că v-am târât până aici. Moașa era deja prinsă cu o altă solicitare.

— Nici o problemă.

Holly lăsă trusa medicală jos, își scoase haina, apoi dezveli copilul din prosopul în care stătea. Totul părea în regulă.

— Aș putea să mă spăl pe mâini? întrebă ea. Tânărul soț îi arătă drumul către bucătărie.

— Vreți să vă încălzesc apă?

Holly râse.

— Te-ai uitat la prea multe filme. Oricum, poți pune ceainicul la fiert, sunt sigură că ne-ar prinde bine. Pentru soția ta așa avea nevoie doar de un vas curat cu apă caldută, o pânză și un prosop curat și niște săpun. Bine?

Gazda păru să se relaxeze. Holly îl lăsă să se ocupe de treburile lui, dar înainte ca tânăra mamă să bea ceva, dr. Blake dori să se asigure că placenta era intactă și că nu era nici un pericol de hemoragie. Gill Partridge născuse fără agitație inutilă și, la câteva clipe după examinare, alăpta, în timp ce Holly curăța locul, spală și făcu o cusătură acolo unde se produsese o mică ruptură de perineu.

O oră mai târziu, Holly pleca, mulțumită că totul era bine și că femeia nu avusese nevoie să ajungă la spital. Moartă de foame, se îndreptă spre cabana lui Dan, pregătindu-se pentru un mic dejun copios care s-o încălzească.

În timp ce parcă, ușa se deschise violent, răscolind zăpada, iar Dan ieși în curte, încruntat.

— Rămâi unde ești! Avem o urgență. Vin într-o clipă!

„Adio dejun!” Holly întoarse mașina și, în câteva secunde, ușa se deschise și Dan se instalează grăbit pe scaunul de lângă ea.

— Dă-i drumul! spuse el.

Ea îl privi cu blândețe.

— Încotro?

Dan își reținu o înjurătură și arătă în direcția opusă celei din care venise ea.

— Om în vârstă, dureri de piept. Soția lui nu reușește să scoată mai mult de la el. Am chemat o ambulanță.

— Când au sunat?

— Cam cu zece minute în urmă. De ce nu ți-ai luat mobilul?

— Ce mobil? întrebă ea, aruncându-i o privire usturătoare. Nu mi-ai spus că există un mobil!

— Ți l-aș fi dat la primul tău caz de azi, dar până când să-mi dau seama că ieși afară, plecaseși deja.

Holly suspină.

— Cred că va trebui să avem o discuție despre toate astea. De exemplu, de ce vii acum cu mine și nu pot să merg singură?

— Pentru că îl cunosc.

— *Tu îi cunoști pe toți!*

— Nu ca pe el. Are boala Alzheimer și nu-și recunoaște nici măcar soția.

— Atunci de ce spui că are nevoie exact *de tine*? Întrebă ea, logic.

— *Pentru că are!* Mă duc de dragul ei, nu de dragul lui. La stânga, te rog.

Nu făcuse nici un comentariu apropo de felul ei de a conduce, dar mâinile îi erau albe, iar când mașina pierdu aderența la o curbă, se încordă în așa fel încât picioarele i-ar fi putut ieși prin partea cealaltă a podelei.

— Nu fi îngrijorat!

— E greu să nu fi îngrijorat când știi ce ușor e să-ți faci singur felul pe drumurile astea, replică el tăios. Nu m-aș bucura prea tare de încă patru ore până să fiu extras dintre rămășițe.

— Credeam că erai leșinat, spuse ea, uimită.

— Nu, din păcate *atunci* nu eram. Fă la dreapta, ia-o pe drumeagul acela și parchează lângă a doua casă!

Era o cabană mică, asemănătoare celei pe care Holly o vizitase mai devreme, doar că oamenii de aici întâmpinau Noul An într-un fel foarte diferit.

Parcară și se îndreptară către ușă și, în timp ce aceasta se deschidea, Holly reuși să vadă fața unei femei mititele, înlăcrimate, prăvălindu-se la pieptul lui Dan.

Era prea târziu pentru soțul ei. Avusese un alt atac de cord, imediat după ce ea sunase, și murise pe loc.

— Știu că e stupid, spuse ea la puțin timp după aceea, frământându-și batista și privind la corpul fără viață al soțului ei, dar o să-mi fie dor de nesuferitul ăsta mofturos.

— Știu, spuse Dan cu blândețe. V-ați purtat extraordinar cu el, doamnă Gray. Oricine altcineva ar fi renunțat mult mai devreme.

— Cel puțin nu mă voi simți vinovată, spuse ea tremurător.

— Nu, nu ar fi trebuit să vă simțiți vinovată în nici un caz.

Ambulanța sosi chiar în acel moment și doamna Gray supraveghe transportarea soțului ei în tăcere. Când ușa se închise în urma asistenților, ea se ghemui la pieptul lui Dan și plânse din nou.

— Familia dumneavoastră vine? I-ați anunțat?

— Da, aprobă ea. Mi-am sunat fata chiar înainte să ajungi dumneavoastră aici. Sunt pe drum cu toții și le mai trebuie timp până ajung aici de la King's Lynn.

— Dar vecinii? întrebă Dan, chiar când se auzi o bătaie în ușă.

Holly deschise. În prag stăteau un bărbat și o femeie în pijamale, cu paltoanele deasupra.

— Sunteți bine? întrebă ei. Noi suntem vecinii de alături. Am văzut ambulanța și ne-am întrebat dacă...

— Oh, Letty, Tom s-a dus! spuse doamna cea înlăcrimată. Cei doi o strânsă în brațe, iar vecina se întoarse către Dan și Holly:

— Avem noi grijă de ea. Dacă aveți treabă, totul e acum în regulă.

— Vine și familia, adăugă Dan.

Vecina dădu din cap.

— Mulțumim, doctor Elliott. Dacă se întâmplă ceva, v-o aducem noi.

— Așa să faceți! Mulțumesc, doamnă Franks.

Holly și Dan se urcară în mașină și o porniră către casă fără să schimbe un cuvânt. Când ajunseră, Dan se întoarse către ea, cu un zâmbet obosit:

— Mulțumesc pentru drum.

— A fost plăcerea mea.

— Bei un ceai? întrebă el.

— Mi-ar prinde foarte bine.

Holly își scoase cizmele și se așeză la masă, trecându-și mâna peste urechile câinilor.

— Și prima consultație unde a fost?

— La Gill Partridge. A născut azi-dimineață.

— Serios? Cam devreme!

— Da. Cu zece zile. Dar totul a fost în regulă. Are o fetiță.

— Suturi?

— Două, mai curând în scop cosmetic. Nimic grav. Soțul ei părea cam răvășit.

Dan se amuză.

— Normal. E avocat. Sosirea unui copil pe lume nu e tocmai domeniul lui.

Holly râse și ea, apoi îi prinse privirea de după ochelarii întunecați și îngheță. Trecuseră doar opt ore de când o sărutase? Părea deja o veșnicie și, cu toate astea, mai simțea apăsarea buzelor lui. Se uită într-o parte, conștientă de roșeața

care îi urca în obraji și își concentrează atenția asupra câinilor, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Năsturel dispărând cu una din cizme.

— Năsturel! Adu-o înapoi în secunda asta! ordonă ea.

Câinele nu se opri din goană, iar ea o porni pe urmele lui, fugărindu-l prin camera de zi în jurul canapelei, prin bucătărie, pe lângă masă, până când Dan îi tăie calea, îi ceru cizma și reuși s-o recupereze.

— Îmi pare rău, spuse el, înapoindu-i-o lui Holly.

Întrucâtva, fugărirea lui Năsturel reușise să rupă gheața dintre ei. Holly își luă cizma înapoi și, pentru prima oară, își dădu seama că Dan zâmbea ca și când s-ar bucura cu adevărat. Astfel, figura lui își transformase contururile drepte, unghiurile ascuțite și devenise deosebit de atrăgătoare. Era mult mai mult decât și-ar fi închipuit Holly.

— Mulțumesc, spuse ea, fără suflu, așezând cealaltă cizmă la o distanță strategică de Năsturel. Ce-ai zice de un mic dejun? Sunt lihnită. Ți-ar plăcea ceva gătit?

— De ce nu? Sunt tot felul de provizii în frigider.

Holly deschise ușa frigiderului și scotoci un moment. Când o închise, avea în brațe ouă, șuncă, ciuperci, cârnați, roșii și chiar și doi cartofi fierți și tăiați felii, numai buni de prăjit.

— Sfinte Sisoie, murmură Dan.

— Mă refeream la un mic dejun adevărat, îi aruncă ea un zâmbet peste umăr. Este singura masă pe care știu s-o prepar. Vrei să pui apă la fiert ca să faci un ceai sau o cafea, apoi să tai și niște pâine, în timp ce mă ocup de astea?

După ce-i dăduse de lucru, Holly se puse pe amestecat, prăjit, fiert, astfel încât, în câteva minute, se aflau amândoi în fața unor farfurii aburinde, pline vârf cu bunătăți.

— Mamă, n-am mai mâncat un mic dejun ca lumea de ani de zile, spuse Dan între o înghițitură și alta, atacând farfuria ca un sălbatic.

Holly zâmbi în sinea ei și îl acompanie, cu mai multă delicatețe, totuși. Până la urmă, terminând, lăsă jos cuțitul și furculița, împinse deoparte farfuria, se lăsă pe spate și oftă mulțumită.

— A fost bun, zise ea.

— Chiar că bun! Nu știu dacă am mai văzut vreodată pe cineva atât de slab să mănânce atât de mult și atât de repede.

Holly răsede de remarcă lui.

— Întotdeauna mi-a plăcut să mănânc. Vrei să modifici termenii contractului, acum că știi cu cine ai de-a face?

— Deloc, răsede Dan. E o plăcere să vezi o femeie care nu se fandosește în fața mâncării.

Aceasta, evaluează Holly, putea fi o observație cu dublu înțeles. Tocmai se pregătea să o analizeze, când telefonul sună, salvând-o de la „despicarea firului în patru”.

— Cabinetul doctorului Elliott, spuse și, la auzul vocii mamei ei, se relaxă, își trase un scaun lângă telefon și se așeză cu fața la spătar, cu mâinile sprijinite de acesta.

— Bună ziua, mamă! La mulți ani și vouă! Ce mai faci?

— Bine. Ne e dor de tine! Ești mulțumită acolo?

— Da. Tocmai am terminat micul dejun.

— Un mic dejun în stilul tău?

— Da, un mic dejun în stilul meu, spuse Holly, amuzându-se, și uite că doctorul Elliott e încă în stare de conștiință.

Dan o privi intrigat, dar Holly îi făcu un semn că totul e în regulă. Însă mama ei schimbă subiectul, iar Holly se bucură că Dan se afla în cealaltă parte a camerei și nu putea auzi conversația.

— Ascultă, iubito, e vorba despre Dan Elliott. Aseară am vorbit cu Mabel Blanchard despre el. Mabel și-o amintea pe fosta lui soție. Știi că e divorțat?

— Nu, nu știam.

— Da, de vreo câțiva ani, dar se spune că lucrurile între ei nu mai mergeau de mult. Ea a stat la Londra tot timpul cât el a fost aici. Era o domnișorică mofturoasă, rece ca gheața. Ideea e că băiatul e foarte liniștit, nu iese deloc. E mai curând un pustnic, cam închis ca fire. M-am gândit că e mai bine să fii prevenită. Individul poate avea probleme emoționale și te știu ce bleagă ești, în cazuri dintr-astea. Te rog să ai grijă de tine, bine?

— Da, mamă, răspunse Holly, îndatoritor, ceea ce îi atrase o muștrulială afectuoasă.

— Vorbesc serios, draga mea, adăugă mama ei, calm. Băiatul a avut multe de suportat în anii care au trecut, ceea ce se poate să-l fi afectat. Poate nu e tocmai echilibrat la ora asta.

Holly aruncă o privire cercetătoare către Dan.

— Totul e în ordine, mamă. Mai vorbim. Vă sărut pe toți.

Închise telefonul și întâlni privirea lui Dan.

— Era mama, spuse ea. Voia să mă avertizeze în ceea ce te privește.

— În ceea ce mă privește pe mine? întrebă el, mirat.

— Da. Spune că ești divorțat, că nu ai viață socială și că nu ești un om lângă care să fii în siguranță. Cred că se teme să nu-mi faci ceva îngrozitor.

Apoi Holly se gândi la sărut și la lucrurile de nepovestit pe care și le imaginase toată noaptea și își dori să fi tăcut din gură.

El îi căută privirea pentru o clipă, apoi își întoarse fața de la ea, râzând încordat.

— Mama ta e o femeie înțeleaptă! Ar trebui să fac cunoștință cu ea și să-i mulțumesc pentru încercarea de a-ți insufla puțin bun-simț.

— Am *destul* bun-simț, spuse Holly, indignată.

— Serios? Atunci de ce nu-l folosești ca să nu-mi stai în cale?

— Chiar ți-ai dori asta?

Dan se ridică, mișcându-și încoace și încolo scaunul.

— Nu. Aici e și problema. Ceea ce-mi doresc și ceea ce e bine sunt două lucruri diferite. Hai să ținem cont de sfatul mamei tale ca să nu ți se întâmple nimic rău, spuse Dan, îndreptându-se către ușă, unde cuvintele lui Holly îl opriră.

— Nevasta ta se fandosea la masă?

Dan îngheță, apoi se apropie de ea, cu ochii ascunși de blestemații lui ochelari.

— Da, așa cum te schimonosești și tu pe lângă lucrurile care nu sunt treaba ta. Stai în banca ta, Holly! Nu am nevoie de tine, chiar dacă te doresc. Te-aș ruga să ții minte ce-ți spun acum!

Și cu acestea părăsi bucătăria, fluieră după câini și ieși afară, în aerul înghețat, trăgându-și anevoie haina pe el.

Holly rămase în scaun, cu bărbia pe spătar, privind în urma lui. „Chiar dacă te doresc.” Un izvor fierbinte izbucni în sufletul ei, umplându-i ființa. Despre asta era vorba? Factorul X care îi transformase toate celelalte relații în legături platonice și care le făcuse, inevitabil, să se sfârșească? Ingredientul misterios fără de care se simțise obligată să nu se implice?

Buzele ei păstrau încă amintirea sărutului și, dacă s-ar mai fi gândit și la apropierea trupului lui cald și ferm, ar fi luat-o razna. Îl privi îndepărtându-se, ajungând la poalele

dealului, pe drumul către biserică, tăind pajiștea satului și ducându-se către iaz. Dan șchiopăta ușor. Ieșise fără fular și asta nu-i făcea bine la răceală. Holly își spuse să înceteze cu grijile. Era un bărbat de treizeci și ceva de ani, pentru numele Domnului! Nu avea nevoie de o dădacă!

„Chiar dacă-l doresc. Doamne, cum o să mă descurc?” A lucra cu el, a trăi alături de el putea să devină aproape imposibil dacă nu-și impunea să ignore lucrurile incredibile care i se declanșau în minte când el se afla pe aproape.

„Apărătoare pentru ochi și dopuri de ceară pentru urechi”, concluzionă ea. Cu un suspin, se ridică de la masă, strânse farfuriile, spălă totul și merse în sala de operații. Întrucât avea să lucreze cu el, cel puțin până când urma să o dea afară, putea la fel de bine să-și aranjeze fișele medicale și să vadă cum era cu organizarea internă, unde se aflau instrumentele esențiale muncii ei, astfel încât să le poată găsi ușor când avea nevoie.

Făcuse muncă de stagiatură în ultimii doi ani și se obișnuise să se adapteze rapid la noile condiții de lucru. Aceasta însemna că munca pe care tocmai și-o găsisese nu avea să-i ocupe prea mult timp... Fu de-a dreptul bucuroasă când auzi telefonul sunând.

— Bună ziua. Cabinetul de chirurgie, spuse ea, cu un zâmbet în glas.

— Ă... Daniel e acolo?

O voce de femeie.

— Nu, îmi pare rău, nu este. Pot să-i transmit să vă sune el?

— Da, sigur. Sunt mama lui. Voiam să-i urez un An Nou fericit.

— Bineînțeles! Pentru moment, e afară cu câinii.

— Normal!

Urmă o pauză semnificativă, apoi mama lui Dan zise:

— Nu cred că ne-am mai auzit până acum.

Holly își ascunse zâmbetul, despre care știa că se putea percepe chiar și la receptor.

— Nu, nu am făcut cunoștință. Numele meu este Holly Blake. Sunt noul doctor stagiar.

— Aha!

Ar fi putut oare Holly să-și imagineze atâta dezamăgire în vocea de la celălalt capăt al firului? Sperase oare mama lui Dan ca noua prezență să denote un interes renăscut al fiu-

lui în farmecele feminine? Holly ar fi putut-o liniști, dar consideră că nu era treaba ei să-i spună celeilalte că se aflau, în fond, de aceeași parte a baricadei.

După ce mai promise o dată că va transmite mesajul, Holly puse receptorul în furcă și urcă în camera ei. Zăpada arăta extraordinar, acum că ieșise și soarele, și voia să facă niște poze, înainte ca totul să devină o țesătură de trasee.

Își luă aparatul de fotografiat și se uită pe fereastră să vadă dacă, din acel unghi, se puteau găsi cadre spectaculoase.

Dan se întorcea cu câinii săltând în jurul lui și, în soarele splendid al dimineții, tabloul care îi avea în centru era încântător. Holly făcu două poze, apoi coborî și puse ceainicul la fier.

Auzi ușa, apoi comanda fermă a lui Dan care opri entuzismul câinilor și îi trimise nu spre camera de zi, ci spre bucătăria unde se afla ea. Holly îi curăță cu o îndemânare educată ani de zile, îi așază în culcușurile lor și se întoarse către Dan cu un zâmbet.

— Cafea?

El păru surprins, chiar incomodată de prezența ei. Se mai gândea oare la conversația lor? Probabil. Îi întinse cafeaua peste masă, își luă și ea cana și se așază, aruncându-i din când în când câte o privire.

— A sunat mama ta și ți-a urat la mulți ani, zise Holly. Voia să știe cine sunt. După voce, cred că am dezamăgit-o.

— Nu mă îndoiesc, replică el sarcastic. Abia așteaptă să-mi găsească pe cineva.

Holly sorbi din cafea și nu spuse nimic. Dan, regretând deja că deschisese o discuție, se lăsă într-un scaun, își trase un altul alături și-și rezemă picioarele comod.

Purta ciorapi groși de lână și Holly se simți ocrotită, ca acasă, în această bucătărie în care Dan stătea cu câinii la picioare și cu pisica torcând la geam.

„Cât de domestic e totul“, se gândi Holly.

Poate că același gând îi trecu prin minte și lui Dan, pentru că își lăsă picioarele pe podea, își luă cana de cafea și se îndreptă către camera de operații.

— Doreai să discutăm despre proceduri, îi aminti el, iar momentul de intimitate se volatiliză în neant.

„Cu atât mai bine“, se gândi ea. La urma urmei, avea alte planuri de viitor. Îl urmă, imitându-i stilul smucit, și descoperi că erau de acord în majoritatea privințelor.

Nu era nimic straniu sau lipsit de spirit practic în felul lui de a-și ordona activitățile profesionale, nimic din ce să nu fi întâlnit înainte sau să i se fi părut problematic, așa că, dacă el avea de gând s-o lase să-și facă meseria fără s-o supravegheze obsesiv, Holly nu vedea de ce relația lor profesională n-ar fi putut funcționa cu succes.

Relația lor personală era un lucru complet diferit, căruia Holly planifică să-i dedice un timp serios de gândire.

O parte din ea dorea să o ia la sănătoasa când se afla față în față cu acest om care trăia ca un pustnic și care trăgea după el consecințele afective ale unui mariaj rece.

Cealaltă parte, cea dominantă, dorea să-l învăluie în căldura ei și să-i topească gheața din suflet. Deși mintea ei striga: „Pericol!”, inima îi surzise într-o manieră foarte convenabilă. Era un om bun, blând, grijuliu, generos și chiar și un orb ar fi putut sesiza că suferea. Avea nevoie doar de dragoste și înțelegere, se gândi Holly și începu să analizeze posibilitatea ca ea să fie exact persoana care putea să i le ofere.

4

DURERILE PACIENȚILOR nu păreau să țină cont că era încă vacanță. Împărțindu-și timpul între pacienții care veneau la clinică și cei care trebuiau vizitați la domiciliu, Holly se înreba cum de-și închipuise vreodată că a lucra la țară putea fi soluția unei vieți liniștite.

Cel puțin Dan părea să se mai odihnească. Tusea lui o ngrijora încă, însă, la insistențele ei, doctorul cedă și admite să petreacă următoarele ceasuri lângă foc, alături de câini, orbind băuturi fierbinți și relaxându-se.

O dată ce se convinsese că Holly era în stare să-i țină ocul, Dan începu să se destindă și dormi chiar o bună parte din zi. Strecurându-și capul pe ușă din când în când, Holly găsea că trupul lui lung și osos era mult mai ispititor astfel. Se simțea atrasă de el ca un fluture de lumina lămpii și își lădu seama că petrecea prea mult timp gândindu-se la acest bărbat. „Nu ai voință”, se muștra ea.

Într-un moment mai liniștit, Holly scoase câinii la o plimbare scurtă pe pajiște, unde se izbi de Joel Stephens, angajatul de la Church Farm. Băiatul se întorcea de la grajduri, după ce hrănise viteii. Holly se uită dezaprobator la pansamentul neglijent al rănii.

— O să te infectezi dacă nu ai grijă să ții bandajul curat, îi spuse ea.

— De ore întregi stau lângă vaci și le mulg, zâmbi el. Sigur că bandajul e murdar! Mă duc să mi-l schimb acum.

— De ce nu vii la cabinet să te ajut? Ar fi bine să văd cum arată rana azi.

— Imediat termin și vin la dumneavoastră. Peste zece minute e bine?

— Sigur.

Holly îi făcu cu mâna și se întoarse către casă, câinii alergându-i la picioare. Cedând instinctului, începu să fugă și ea cu ei. Năvălind o dată cu tovarășii ei înăuntru, se împiedică de Dan, care stătea, cu ochii pierduți și fără ochelari, în ușa bucătăriei, vorbind la telefon. El se întoarse cu spatele și își căută ochelarii în buzunar, dar Holly îi prinse mâna și îi opri gestul. Dan nu se putu împotrivi, avea nevoie de cealaltă mână pentru a-și nota mesajul. Totuși, îi întoarse spatele din nou.

O dată ce pusese receptorul jos și își potrivise ochelarii, Holly îi vorbi, căutându-și cu grijă cuvintele:

— Dan, nu fă asta, spuse ea cu bândețe. Nu e nevoie să-ți pui ochelarii, doar pentru că sunt eu aici.

— Cine zice?

— Eu zic.

— Tu fiind...?

— Bine, am înțeles, părerea mea nu contează. Totuși, voiam să-ți spun să nu te simți obligat să faci asta doar pentru că mă aflu prin preajmă.

— De ce nu vrei să recunoști că ești pur și simplu curioasă, ca să terminăm odată?

— Curioasă?! râse Holly. Singurul lucru care mă face curioasă e faptul că nu știu ce culoare au ochii tăi.

— Gri, replică el dur. Și crede-mă, Holly, priveliștea nu e frumoasă.

Holly puse ceainicul pe foc pentru a-și ocupa mâinile cu ceva, doar-doar își va reține intenția de a merge să-l ia în brațe. Dacă ar fi fost cu mult mai drăguț, ar fi putut să fie în pericol în prezența ei!

— Dan, riscă Holly, te-am văzut fără ochelari când dormeai. Nu contează.

— Pentru *mine* contează!

Holly cedă și o porni către el, întinzând mâna către fața lui chinuită și mângâindu-l, în pofida faptului că Dan își întorsese chipul de la ea.

— Nu ar trebui să conteze, spuse Holly suav.

Dan nu se feri de atingere, dar Holly putu să simtă încor-

darea întregului trup, care o prevenea, astfel, că nu e binevenită. După un lung moment, el îi îndepărtă mâna, strângându-i aproape dureros degetele.

— Nu am nevoie de mila sau de abilitățile dumitale profesionale, doctor Blake, spuse el printre dinți.

— Nu-ți ofeream nici una, nici alta. Îți sugeram, pur și simplu, că acasă la tine ar trebui să te simți în largul tău.

— Poate că mă simt comod când port ochelarii, replică el.

Holly își desprinsese mâna dintr-a lui, masându-și pe ascuns degetele.

— Poate, dar mă îndoiesc. Dacă ar fi așa, nu ți i-ai scoate de fiecare dată când prinzi ocazia.

— Dacă nu m-ai spiona *de fiecare dată când prinzi ocazia* nu ar conta, nu? mormăi Dan încet.

— Dan, nu te spionez, suspină Holly, nerăbdătoare.

— Sigur că nu!

Oftând, Dan se întoarse către ea pentru a-i întâlni ochii.

— Bine. Curiozitatea ne omoară! Aruncă și tu o privire, ca să-ți satisfaci curiozitatea bolnavă.

Holly se uită cu atenție, pentru prima dată, la el. Ochii lui aveau cea mai încântătoare nuanță de gri închis, amintindu-i de culoarea granitului lângă un izvor de munte. În aceste momente, duritatea expresiei lor era ca de piatră.

— Ai niște ochi foarte frumoși, șopti ea. E păcat să-i ascunzi!

Acei ochi se topiră într-ai ei pentru o clipă, dezvăluind o mare și adâncă durere. Dan își puse din nou ochelarii.

— Înapoi, Holly! o avertiză el.

Holly făcu un pas în spate și suspină.

— Cum vrei tu, spuse.

— Exact, răspunse Dan pe un ton încordat. Apropo, îl văd pe Joel pe cărare. Știai că vine?

— Da. Trebuie să-i schimb bandajul și să mă mai uit la rana lui.

— Bună idee! El nu se prea pricepe.

Holly se îndreptă către ușa salonului fără alt comentariu, îi deschise ușa tânărului și se chinui să-i ofere un zâmbet.

— Bine ai revenit! Hai înăuntru!

Îl conduse în salonul de tratamente, îi scoase bandajul și îi curăță din nou pielea acolo unde murdăria se strecurase sub tifon. Rana nu arăta rău, se gândi Holly, iar cusătura o

mulțumea. Refăcându-i pansamentul, Holly îl expedie pe Joel cu alte trei bandaje de rezervă la el și cu indicația de a reveni în câteva zile, mai ales dacă locul se înroșea sau devenea dureros.

Merse apoi în bucătărie, unde nu se afla nimeni. Ușa de la camera de zi era închisă, dar televizorul se auzea chiar și așa. Nici dacă și-ar fi scris pe ușă „Lasă-mă în pace!” cu litere de-o șchioapă, mesajul lui Dan n-ar fi fost mai clar.

În fine, era greșeala ei. Se amestecase unde nu trebuia, deși fusese prevenită. Își împinsese norocul prea departe și călcase în picioare sentimentele omului de lângă ea. La ce putea să se aștepte? Dan avea dreptul să-și trateze cicatricile în felul lui propriu. De ce încerca ea oare să facă ordine în lume cu orice preț?

Cu un suspin amar, își puse o ceașcă de ceai și o duse sus. Murea de foame, pentru că vremea prânzului trecuse de mult, însă Dan nu scosese o vorbă despre mâncare și, la urma urmei, Holly n-ar fi bătut la afurisita lui de ușă nici dacă ar fi luat casa foc. Preferă să stea în fața ecranului negru al televizorului. La un moment dat, aprinse instalația electrică pentru a mai înviora atmosfera și rămase uitându-se în gol pe fereastră.

Ar fi putut fi acasă, cu familia ei, în fața unei fripturi uriașe care i-ar fi ținut alături toată după-amiaza. Ar fi putut să se ocupe în continuare de vizitele la domiciliu cu tatăl ei, râzând și făcând vremea să treacă pe nesimțite, ar fi putut juca scrabble cu frații ei sau ar fi putut s-o ajute pe mama ei să scoată la liman o altă pătură din resturi de materiale colorate.

În schimb, ea se afla în cabana-lui Dan Elliott, privind în gol și întrebându-se pe ce coclauri își pierduse mintea.

Dan se uita de ceva vreme la câinii dormind lângă sobă. Cum de puteau fi atât de relaxați?! El stătea mai încordat decât un arc și totul numai din vina ei! Dacă l-ar fi lăsat în pace!...

Își atinse cu mâna obrazul, acolo unde ea îl mângâiasse, cu atâta blândețe. Închise ochii și o durere aproape insuportabilă îl invadă. Trecuse atâta vreme de când nu-l mai atinsese nici o femeie, de când nu se mai întinsese către el nici o mână. Durerea se intensifică și se transformă în dorința de a-și pierde trupul și de a uita, măcar pentru scurtă vreme,

îngrozitoare suferință și frustrare cu care se încărcase în ultimii ani. Își lăsă capul pe spate, oftă și privi în tavan.

Săriseră peste masa de prânz și îi era o foame groaznică, dar nu îndrăznea să deschidă ușa, de teamă să nu dea peste ea în bucătărie. Nu se credea în stare să n-o cuprindă în brațe dacă s-ar fi găsit în apropierea lui și, dacă ar fi făcut cel mai mic, cel mai inocent gest, n-ar fi putut garanta că se va abține.

Pufni într-un râs autoironic. Să se abțină?! Dovedise deja suficientă lipsă de tact, iar porția de reținere și-o epuizase astă-noapte, oprindu-se când, din doi pași, ar fi putut ajunge împreună în dormitor. Nu, nu se putea abține când era vorba de Holly.

Telefonul sună și, câteva clipe mai târziu, Dan auzi pașii ei ușori coborând scările, urmați de o bătaie în ușă.

— Dan?...

Își puse în grabă ochelarii, deschise ușa și se agăță de clanță ca de colacul de salvare.

— Da.

— Trebuie să ies. Îmi dai mobilul? Apelul e de la distanță, se întunecă, iar drumurile vor începe să înghețe în curând.

— Vin și eu.

— Nu trebuie...

— N-ar trebui să pleci singură...

— Dan, lasă-mă în pace! N-am nevoie de paznic. Vreau doar telefonul mobil.

Dan îi privi fața mică pe care se citeau încăpățănare și hotărâre și își dădu seama că nu și-ar ierta niciodată dacă i s-ar întâmpla ceva și el nu ar fi acolo s-o ajute.

— Vin și eu, spuse neutru. Fluieră după câini, îi scoase câteva minute în grădină, își puse haina și mănușile, culese mobilul și îi verifică bateriile, apoi privi din nou înspre Holly.

Gura ei se strânsese într-o linie subțire și ochii albaștri aruncau scânteii. Cu toate acestea, era absolut încântătoare. Ghinionul lui!

— Hai să mergem, mormăi Dan.

Holly era peste toate de frustrată.

— Nu e nevoie să te și răstești, spuse ea, repezit. A ta a fost ideea să vii, nu a mea. N-am nevoie de tine acolo.

— S-o pornim! Unde te-au chemat?

Ea îi dădu adresa, iar el, oprindu-și o înjurătură în gât, se întoarse și își puse bocancii de zăpadă.

— Ai nevoie de mai mult decât de cizmulițele alea, îi spuse el rece. Casa e la o jumătate de milă în sus pe deal, iar plugurile de curățat zăpada nu cred că au ieșit pe drum. De aceea, va trebui s-o luăm pe jos.

Holly se încruntă.

— Dar zăpada nu e atât de adâncă.

— Vântul bate foarte tare pe acolo și o face alunecoasă. Se derapează ușor. Pe cine mergi să vezi?

Holly se așează, își scoase cizmele și își puse bocancii.

— Pe Jeremiah Sproat.

— Bătrânul Sproat? Care e problema?

— Se pare că nu se simte bine, iar nora lui era îngrijorată de culoarea feței.

— De culoare?

Holly își potrivi bocancii.

— Femeia spunea că arată ciudat.

— Ciudat? Îmi aduc trusa.

Holly ieși în amurgul înghețat și observă cu disperare că începuse din nou să ningă. „Exact asta mai lipsea“, se gândi, deși, la urma urmei, un strat subțire de zăpadă proaspătă ar fi sporit aderența drumului. Își mușcă buzele. Locul unde trebuiau să ajungă se afla în apropierea casei părinților ei. Poate că era mai bine să se abată pe acolo și să ia jeepul Discovery, care avea cea mai bună tracțiune dintre toate mașinile familiei. Ar fi fost cea mai solidă asigurare că dealul pe care trebuiau să-l urce era surmontabil.

Ușa mașinii se deschise și Dan se strecură lângă ea, cu picioarele lui lungi atingând schimbătorul de viteze. Holly speră să nu aibă impresia că era pipăit dacă îi nimerea din greșeală genunchiul. Se mai simțea încă stupid că-i mângâiasse fața, dar cele făcute nu puteau fi desfăcute. Natura ei impulsivă o adusese adesea în situația de a-și regreta gesturile.

— Aș vrea să mergem la părinții mei să luăm un Land Rover, îi spuse lui Dan, ieșind cu grijă din parcare. Stau la doar câteva mile distanță de familia Sproat și am economisi timp prețios dacă am evita derapajul.

— Bună idee, aprobă el. Se vor supăra?

— Nu cred, zâmbi ea. Împrumut mașini de la ei de doisprezece ani. S-au obișnuit de-acum.

Douăzeci de minute mai târziu, Holly parca în fața casei părinților ei. Toată curtea era plină de mașini. Ce surpriză!

— Stai aici, îi spuse lui Dan. Așa scăpăm mai repede.

Fugi înăuntru și își îmbrățișă familia, urându-le un An Nou bun. Se agăță de gâtul tatălui ei și îi smulse din buzunar cheile de la Discovery.

— Să nu ții mașina și peste noapte! Mâine sunt de gardă și s-ar putea să am nevoie de ea.

— Bine. Vrei ceva din portbagaj?

Tatăl ei negă.

— Nu vreau decât s-o aduci înapoi și să treci și pe-aici să îmbuci ceva la întoarcere.

— S-a făcut, spuse ea. Depunând un nou sărut pe obrazul tatălui ei, Holly se îndreptă în goană către ușă, îl luă pe Dan și-și mută trusa în cealaltă mașină.

Dan se urcă lângă ea și ridică întrebător din sprânceană.

— Probleme?

— Sigur că nu! Tata mă răsfăță.

Privindu-i ochii zâmbitori și părul în vânt, Dan își dădu ușor seama de ce. Suspină și privi peisajul întunecos și înghețat. Acum ninge și mai tare: norii invadeau cerul și era clar că se pregătește o noapte groaznică.

În timp ce ieșeau din împrejuririle fermei, câteva clipe mai târziu, Dan se întreba ce ar fi putut să aibă bătrânul Sproat și dacă ar fi nevoie să-l scoată afară pe vremea asta și să-l ducă la spital. În acel moment, mașina derapă. Înjurând în șoptă, Dan se prinse încordat de mânerul din fața lui.

— Scuze, zise Holly veselă.

Dan se concentrează și reuși să-și desprindă degetele de pe mâner, apoi se lăsă pe spate în scaun. Mașina era solidă, mergeau cu viteză mică, iar Holly era un șofer priceput.

Cu toate acestea, îl treceau în continuare fiori reci.

Jeremiah Sproat avea o formă ușoară de pneumonie care încununa o tuse cronică tabagică și o debilitate specifică vârstei a treia. Conform fișei medicale, avea nouăzeci și nouă de ani și în câteva luni avea să primească scrisoarea cu felicitări din partea Maiestății Sale Regina. Holly nu se îndoia de aceasta, în pofida bolii lui, pentru că era un bătrânel rezistent, cu o inteligență la fel de activă ca a unui tânăr. Acest lucru se vedea din privirea lui jucăușă, din vorbele repezite, cu toate că erau umbrite acum de starea sănătății lui. Și-l aminti cu ani în urmă, când vizitase ferma cu tatăl ei, iar bătrânul Jeremiah muncea încă.

În fond, nici nu îmbătrânise mult în cei doisprezece ani care trecuseră. Acum însă se simțea cu adevărat rău. Culoarea de care se îngrijorase nora lui era cam bizară, un gri cretat, cu urme albastrii și pete livide pe obraji. Avea puțină febră, iar Holly auzea congestia în plămâni. Avea respirația scurtă și elimina prin tuse un lichid urât, amestecat cu sânge.

Holly îi ținu o predică despre fumat, ceea ce-i provocă pacientului, pentru moment, o criză de surzenie totală, apoi îi recomandă niște antibiotice. Făcu o rețetă pe care o înmână nurorii lui, îi repetă și ei predica și îl culese pe Dan din antreu.

John Sproat, fiul bătrânului, o privi pe Holly cu atenție:

— Nu te știi de undeva, domnișoară?

— Ba da, răspunse Holly, cu inima cât un purice. Sunt fata lui Phillip Blake.

— Știam eu că te-am mai văzut, deși a trecut ceva vreme de-atunci. Erai o copilă.

— Mult mai tinerică. Asta se întâmpla acum doisprezece ani. Ei, îmi pare rău că nu mă pot opri să stăm de vorbă, dar mai am o vizită urgentă de făcut. Îmi pare rău! Doctor Elliott?

Dan stătea chiar lângă ea.

— Vin. Trebuie să plecăm, domnule Sproat. Un An Nou fericit!

Țâșniră afară pe ușă, se aruncară în mașină, iar Dan oftă ușurat.

— Uf! Bine că mai avem o vizită. Unde mergem?

— La părinții mei, care vor să ne pună la masă.

— Ce?! Întrebă Dan, ridicându-se brusc în scaun.

— Nu vor fi probleme. Oricum, trebuie să ducem mașina înapoi, își îndulci ea tonul.

— Și dacă e nevoie de noi?!

— Avem mobilul. Putem fi sunați.

Holly își ținea ochii ațintiți asupra drumului, dar chiar și așa simțea privirile dezaprobatore ale lui Dan sfredelind-o.

— Nu mi-am dat seama că suntem invitați la cină. Nu sunt îmbrăcat cum trebuie.

Ea zâmbi.

— E vorba de familia mea și, oricum, nu e chiar o invitație oficială. Toți poartă blugi și tricouri și, dacă îmi cunosc bine mama, o să stăm în sufragerie și o să mâncăm

pe genunchi munți de sandvișuri și plăcinte cu carne, cu câinii roind în jurul nostru și sperând să se aleagă cu ceva și cu pisicile încercând să fure smântâna din farfurioare. Crede-mă, ești numai bine așa cum ești!

„Chiar mai bine decât bine”, se gândi ea, prinzând în coada ochiului șoldurile lui osoase și făcând un efort real să nu-și ia mâinile de pe volan. În ceea ce-l privea pe Dan, el se închisese în sine și murmură ceva indescifrabil, după care tăcu, spre ușurarea lui Holly. Ea spera ca partenerul ei de cabinet să nu fie prea nepoliticos cu familia. Îi iubea pe toți foarte mult și nu ar fi suportat să-l audă găsimdu-le defecte. Se gândi dacă să-l prevină asupra acestor lucruri sau nu, dar îi trecu prin minte că e destul de mare ca să știe cum să se poarte.

Nu ar fi trebuit, însă, să se îngrijoreze. Ajunseră la casa părinților ei fără incidente, parcară, își mutară lucrurile în cealaltă mașină și Holly târî un Dan, evident morocănos, în casă.

Bucătăria era pustie, cu excepția unei pisici care dormea pe un teanc de rufe proaspăt spălate și împăturite. Urmară traseul râsetelor și, în spatele ei, Holly auzea pașii lui Dan devenind din ce în ce mai ezitanți. Intuind ce îi stârnise ezitarea, inima lui Holly fu invadată de compasiune. Se întoarse către el și îi puse mâna pe braț.

— Uite, oamenii ăștia sunt familia mea. Pot să-ți garantez că nimeni nu va avea arme asupra lui.

Gura lui schiță un zâmbet strâmb.

— Îmi pare rău. M-am dezobișnuit să mai fac vizite.

— Ar trebui să faci, îi spuse ea și, nemaifăcându-i nici o concesie, deschise ușa sufrageriei și intră.

— Salut, oameni buni! Ne-ați lăsat și nouă ceva?

Lui Dan îi veni să intre într-un colț și să se ascundă. Știa că e ridicol.

Putea să facă față pacienților lui care veneau unul câte unul, dar o cameră plină de oameni ce-l examinau cu toții, fiindcă neprețuita lor Holly lucra și stătea cu el, era mai mult decât putea suporta.

Reuși să-și stoarcă un zâmbet. Doar îngerii ar fi putut spune cum arăta. Forțat, desigur. Speră că nu arată atât de lipsit de curtoazie pe cât se simțea. Privirile mamei lui Holly se abătura asupra lui, iar el le înfruntă.

— Acelea sunt lentile prescrise de doctor? îl întrebă ea.

El cântări un moment dacă să mintă sau nu, apoi răspunse:

— Nu, sunt simpli ochelari de soare.

— Și e nevoie să-i porți? Întrebă ea blând. Nu pot să sufăr să nu văd expresia ochilor unui om.

„Așchia nu sare departe de trunchi“, reflectă el. Ar fi putut oricum să și-i scoată, pentru că femeia voia să știe dacă fata ei e în siguranță, motiv cu care el nu putu decât să fie de acord. Totuși, era prea mult pentru o singură zi.

— Am dureri de cap fără ei. Am avut o fractură de craniu, îi spuse el.

Ceea ce nu avea de-a face prea mult cu lumina, mai ales cu felul blând în care era iluminată sufrageria familiei Blake. Ochii doamnei Blake căutară o vreme prin lentilele ochelarilor negri, apoi un zâmbet îi apărură pe față și mama lui Holly îl bătu pe mână, ca și când ar fi văzut mai mult decât reflectarea becuțelor din pomul de Crăciun în lentilele înnegurate.

— Hai să vă aduc și altceva de mâncare. Ce ziceți de cozonacul meu de Crăciun?

Dan ura să fie „citit“ atât de repede de o persoană cu desăvârșire străină. Luă bucată mare de cozonac și o înghiți aproape furios, în timp ce doamna Blake se ocupa de alții, apoi Holly se așeză lângă el, pe canapea.

— Ești bine?

— Presupun că am să supraviețuiesc. Mă simt ca un pește pe uscat.

Holly râse blând, ceea ce-l liniști și-l tulbură în același timp.

— Nu fi fraier! Vor să se convingă că sunt în siguranță, atât.

— Da, ca o haită de câini Rottweiler.

Ea chicoti și îi fură o bucată de cozonac.

— Te-a bătut mama la cap cu ochelarii?

— Spunea că-i place să vadă expresia din ochii omului.

Holly zâmbi cu înțeles.

— Puteai totuși să ți-i scoți! Aspectul ăsta de mafiot e foarte descurajator.

— Și presupui că asta mă va ajuta? Întrebă el acid.

— Sigur. Nu le-ar plăcea ca fata lor cea mică să se încurce cu un mafiot.

Dan fu pe punctul de a se îneca.

— *Să se încurce?! bolborosi el, când fu din nou în stare să vorbească. Suntem doar colegi de cabinet.*

— Da. Le-am spus.

— Și?

— M-au trimis să spun bancuri de-astea căteilor, dădu Holly din umeri.

Dan oftă și își așează farfuria în poală. Credea că o nouă înghițitură urma să-l sufoc. Holly nu-l iertă:

— Gata?

— Mda.

— Bine. Atunci mai mănânc un pic. Mă dau în vânt după cozonacul de Crăciun al mamei.

Dinții ei albi mușcară din prăjitură și o fărâmiță rămase agățată de buza de sus. Holly o culese cu limba și Dan abia dacă-și putu stăpâni suspinul. Uitându-se în sus, îi văzu pe cei doi frați privindu-l insistent din cealaltă parte a camerei și avu senzația că și dacă ar fi oftat cu glas tare, n-ar fi fost nici o diferență. Își dăduseră seama ce simțea el pentru sora lor și nu le prea plăcea ceea ce vedeau.

Dan fu scutit de alte confruntări cu frații pentru că sună telefonul mobil, iar Holly i-l pasă, cu gura încă plină de cozonac. Era domna Rudge, care spunea că Becky începuse să vomite după fiecare criză de tuse.

— E deshidratată? întrebă Dan.

— Nu știu.

— Ciupiți-i pielea de pe mână: dacă rămâne ridicată, înseamnă că s-a deshidratat.

— Stați un pic... O, da, așa e! Ce înseamnă asta, domnule doctor?

— Înseamnă că venim chiar acum și că hotărâm ce e de făcut la fața locului, spuse Dan privind scurt către Holly care se amuza de o remarcă a tatălui ei. Rezistați, nu întârziem.

Dan termină convorbirea și se uită din nou înspre Holly, care îl privea la rândul ei.

— Becky? zise ea.

— Îmi pare rău. Trebuie să plecăm!

— Aș putea să te conduc eu și Holly să mai rămână, se oferii cel mai tânăr dintre frați. Holly puse însă lucrurile la punct:

— Mulțumesc, Rick, dar e tura mea.

Holly se ridică etalându-și scurt picioarele elegante, care îi provocară lui Dan gânduri fără perdea. Se întoarse însă către gazdă și spuse:

— Îmi pare rău că plecăm atât de repede, doamnă Blake. Femeia zâmbi și Dan sesiză că numai un efort de voință o reține de la a-l bate prietenește pe obraz.

— Fii serios, Dan! Se întâmplă mereu la noi în familie. Vedeti-vă de treabă! Noi suntem fericiți că v-ați rupt din timp și ați stat o clipă și cu noi.

Își luară grăbiți la revedere și, în câteva clipe, erau din nou pe drum.

Din fericire nu mai ninge, însă vântul bătea rece și înghețat, iar zăpada se strânsese în nămeți de-a lungul traseului. De două ori trebuia să se întoarcă din drum și s-o ia pe o altă cale.

În cele din urmă, parcară lângă casa familiei Rudge. Aceasta se afla lângă un drumeag de pe cealaltă parte a paștii satului, la o distanță comodă de mers dacă ar fi fost nevoie de medicamente sau instrumente speciale.

A conduce prin zăpadă nu fusese niciodată o pasiune a lui. A avea un șofer pentru acest sport era și mai rău, chiar dacă Holly se pricepea. Pentru moment, ea închise motorul, scoase cheile și îl privi.

— Vrei ceva de la cabinet?

— Ai niște Salbutamol la tine?

— Da. Ți-ar trebui și un tub pentru perfuzii?

— Sper că nu. Oricum, am unul.

— Să mergem atunci!

Își luară trusele, parcurseră drumul până la ușa din față și sunară.

Domnul Rudge le deschise ușa aproape imediat, fericit să-i vadă.

— Se simte mai rău, spuse el îngrijorat. Ne întrebam dacă să nu chemăm o ambulanță.

— Hai să o examinăm mai întâi, spuse Dan calm, urmându-l pe tată până în camera de zi, unde Becky stătea sprijinită de niște perne, cu un vas de apă fierbinte lângă ea, tușind, inspirând cu greutate și horcăind până când, obosită, se lăsă pe spate cu ochii plini de lacrimi.

— Mititica de tine, spuse Dan blând, iar Holly rămase deoparte, lăsându-l s-o examineze.

Nu era prea mult de făcut din acest punct de vedere, era clar că micuța Becky se deshidratase serios.

Dan aruncă o privire către fereastră, apoi către Holly.

— Drum lung până la Norwich, murmură el.

— Da.

— Am niște săruri în trusă. Am putea să-i administrăm lichide, niște Salbutamol ca să-i curățăm respirația și să stăm aici să vedem ce se mai întâmplă.

— Ar fi mai sigur așa, fu de acord Holly. Drumurile sunt moarte curată noaptea. Să încercăm s-o ținem hidratată până mâine dimineată.

— O să-i fie mai bine? întrebă neliniștită doamna Rudge, care se foia de colo până colo.

Dan o bătu liniștitor pe mână.

— Sigur. Are pur și simplu nevoie de mai mult ajutor. O să-i dăm niște medicamente antiastm, ca s-o facem să respire mai ușor și, până mâine dimineată, cred că va depăși starea critică. S-o ducem la spital în noaptea asta ar fi o nebunie. Dacă e nevoie, o putem transporta mâine, dar nu cred că se va întâmpla așa.

Holly și Dan crează un mediu cât putură de steril, introduseră tubul de perfuzie și, după ce plânsetele fetei se mai potoliră, Holly îi turnă o linguriță de Salbutamol și se rugă să nu fie expectorată imediat, pentru a-și face măcar o parte din efect. Rugăciunea ei fu ascultată. În câteva minute, tusea fetei deveni mai ușoară. Becky nu mai vomită, iar perfuziile își făcură efectul: într-o oră, pielea fetei începu să-și revină la normal.

Doamna Rudge le pregăti ceai și sandvișuri și rămaseră cu toții în fața televizorului, urmărind-o din când în când și pe Becky, care adormise.

Dan își puse haina și bocancii și plecă spre cabinet, dădu drumul câinilor scurt în grădină, îi hrăni și se repezi înapoi, aducând mai multe săruri și Salbutamol, atât suspensii, cât și spray pentru inhalatii, special pentru plămâni.

Becky se odihnea încă, cu coloritul feței refăcut și cu pielea mai hidratată decât înainte. Mai așteptară până când Dan fu mulțumit de nivelul de hidratare, apoi lăsă familiei Rudge Salbutamolul pentru a i-l administra în orele care aveau să vină, dacă se dovedea necesar. Vântul scăzuse și reușiră să ajungă acasă, chiar când ceasul bisericii bătea ora două.

— O altă noapte-zi, comentă Dan, suspinând.

— Farmecul vieții, râse Holly obosit. Nu de-asta te-ai făcut doctor, Dan?

Se întoarse către ea și se miră cum, în pofida oboselii, mai putea aprecia simetria delicată a feței ei.

— Acum, Holly, nu-mi amintesc prea bine de ce am vrut să mă fac doctor.

— Ca să salvezi copii ca Becky, bineînțeles, îi aminti ea.

Zâmbetul lui fu unul ironic. Își aminti de casa de lângă Regent's Park și de clinica din strada Harley.

— Poate, răspunse el. Poate.

5

CEASUL SUNĂ CU MULT ÎNAINTE ca Holly să-și dorească să fie deranjată. Din fericire, noaptea trecuse în liniște și pace, dar, chiar și așa, tânăra doamnă doctor simți nevoia să se cuibărească sub pături și încercă să ignore țărâitul amenințător. Doar blânda bătaie pe umăr reuși s-o smulgă dintre mrejele somnului. Era vocea molcomă, ușor răgușită a lui Dan.

— Scularea, somnoroaso! Te așteaptă o ceașcă de ceai și o operație în jumătate de oră.

Holly se răsuci pe spate, ridică un colț al păturii cât să scoată un ochi afară și privi neclar. Dan stătea la capul patului ei, îmbrăcat cu cămașă, cravată și pantaloni și părea să fie treaz dintotdeauna.

Holly se chinui să se ridice în capul oaselor, luă ceaiul și își îngropă nasul în caña aburindă.

— Ceva știri de la Becky?

— Da, e bine. M-am dus pe la ea în dimineața asta și i-am scos tubul de perfuzie. Cred că a trecut de criză și medicamentul își face efectul. Dacă starea ei continuă să se îmbunătățească, ne putem relaxa.

— Bun. Pacienți au fost?

— Doi. M-am ocupat eu de ei. Julia și Amy sunt pe drum. Amy s-ar putea să întârzie, pentru că vine de la Holt și drumurile sunt tot blocate, dar nu a răspuns nimeni anunțului pentru asistentă medicală încă, deci nu va conta. Atâta vreme cât Julia poate răspunde la telefon, ar trebui să ne descurcăm.

— De unde e Julia?

— Julia e fata lui Ted Simpkin de la Church Farm, unde lucrează și Joel Stephens. E un avantaj să-ți găsești oameni din zonă. Sunt cei care vin orice s-ar întâmpla.

Încălzindu-și mâinile cu cana de ceai, Holly se gândi că seara trecută ar fi ilustrat bine contextul spuselor lui Dan. Trecuse printr-un moment în care se întrebasese dacă ar fi reușit să supraviețuiască fără mașina tatălui ei și regretase că trebuise s-o înapoieze.

Conștientă că, de fapt, aceasta era prima ei zi de lucru și că avea să-i întâlnească pe ceilalți membri ai echipei, Holly făcu repede duș și se îmbracă având grijă să arate bine atât ca doctor, cât și ca femeie.

Se dovedi, însă, că își făcuse probleme degeaba. Julia o măsură cu o privire întrebătoare și nu se comportă prea prietenos. Amy, când sosi, fu la fel de rece. Pacienții se dovediră, la rândul lor, agasați de faptul că multiubitul lor doctor Elliott nu se mai putea ocupa de ei. Pe de altă parte, erau fericiți că acesta primea, în sfârșit, o mână de ajutor.

Holly admiră amigdale inflamate, ascultă piepturi hârâitoare, trată entorse, se informă despre plăcințelele mătușii Lena și medită cu nostalgie la micul dejun pe care îl sărise ca să reușească să facă o bună impresie.

La un moment dat, apărură și o pacientă obeză care o examină din cap până în picioare și pufni pe nas.

— Nu arătați prea grozav! V-ați cam făcut de cap de Anul Nou, nu-i așa? Parcă n-ați mai dormit de zile întregi. Pe aici, stilul ăsta nu prea ține. Oamenii cumsecade merg la culcare la o oră respectabilă.

Holly se chinui să schițeze un zâmbet profesional.

— Noaptea mea albă s-a datorat unei vizite la un pacient nedeplasabil. Dacă arăt obosită, este pentru că am muncit.

Departe de a se da bătută, femeia pufni din nou.

— Nu prea aveți rezistență, nu? N-o să-i fiți de mare folos doctorului Elliott, dacă nu faceți față la câte un apel de noapte.

Aproape scâșnind din dinți, Holly se chinui să-și păstreze același zâmbet.

— Pot să vă asigur că am destulă putere. Așadar, doamnă Peake, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Mă doare inima, răspunse pacienta. Mi se întâmplă

des, dar în ultima vreme parcă s-au îndesit durerile. Ce puteți să-mi prescrieți? Bineînțeles, o să-l consultați mai întâi pe doctorul Elliott și apoi...

Holly o privi răbdător.

— Doamnă Peake, sunt doctor generalist. Bolile pe care le poate trata doctorul Elliott le pot trata și eu. Spuneți că durerile s-au îndesit în ultima vreme. De când anume? De când ați început să mâncați gras, de pe la Crăciun?

— Hmm... Presupun că da. Sigur că da. Și acum, o să-mi reproșați *mie* toate astea?

— Deloc, zâmbi Holly, sincer. Toți ne răsfățăm de Crăciun. Probabil ați și băut mai mult decât de obicei.

Gâtul femeii prinse o nuanță vag roșietică.

— Poate că am gustat și eu un păhărel de sherry.

Holly își stăpâni cât putu râsul. Gustat? Acum știa cu precizie că problema doamnei Peake era esofagita cauzată de supraalimentare, ca să nu mai pună la socoteală obezitatea. Se hotărî să o ia cu încetișorul și revizui rapid fișa personală.

— Ați mai urmat tratamente în trecut?

— Nu... în fine, mă rog, m-am dus și am cumpărat calmante de la farmacist. Nu am avut cu adevărat nevoie de ele până acum.

— Vă simțiți mai rău când vă aplecați, imediat după ce ați mâncat sau înainte să mâncați?

Doamna Peake înclină încet din cap.

— Exact! Nici nu m-am putut bucura cum trebuie de cozonacul de Crăciun. Mama mea a avut hernie. Credeți că aș putea s-o moștenesc?

Holly confirmă.

— Asemenea tendințe se pot transmite pe cale genetică. Oricum, tratamentul inițial este același. Aș vrea să încercăm, într-o primă etapă, niște Ranitidină. Pentru unii pacienți au existat efecte secundare. S-ar putea să aveți, din când în când, dureri de cap, mâncărimi ușoare sau să vă fie greață. Se mai poate să vă constipați, să fiți obosită, dar dacă vi se întâmplă așa ceva, o să vă rog să reveniți ca să putem schimba tratamentul. Oricum, aș dori să vă revăd în zece zile de acum încolo, însă mă îndoiesc că veți suferi de vreunul din simptomele de mai sus.

— Bine.

Fără prea multă convingere, femeia luă rețeta din mâna lui Holly.

— Spuneți că efectele astea secundare sunt rare?

— Foarte rare. Nu vă îngrijorați! V-am povestit de ele pentru cazul în care, de exemplu, vă apucă o durere de cap. Chiar și așa, s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu tratamentul.

Holly începu să regrete că își avertizase pacienta. Toate medicamentele aveau efecte secundare, iar efectele secundare ale Ranitidinei nu erau comune și nici grave. Auzise de o singură reacție severă în presa medicală. Era prea puțin probabil să se întâmple la fel și cu doamna Peake.

Holly își expedie pacienta, răsuflând ușurată la gândul că aceasta era ultima consultație, se ridică, își dezmoști încheieturile și se îndreptă către bucătărie. Dan era acolo cu Julia și Amy și, în momentul în care intră ea, conversația se opri pentru o clipă.

Vorbiseră oare despre ea? Și de ce i-ar păsa? Bun, asistentele nu erau prietenoase. Și? Nici el nu se prea omora cu prietenia. Probabil că asta era lucrul ce-l aveau în comun.

— Cafea? întrebă Dan, lăsându-se în scaun. Holly se așează la masă și îi mulțumi pentru intenție.

— Da. Niște resturi de mic dejun ar mai fi?

El o privi muștrător, sau cel puțin așa își imaginea ea.

— N-ai mâncat de dimineață?

— Nu, n-am reușit, suspină Holly. N-am mai avut timp. Mi-am închipuit că aș face mai bine să maschez ravagiile de noaptea trecută de pe fața mea, dar n-a contat cine știe cât. Doamna Peake tocmai mi-a spus că nu sunt potrivită pentru acest post, crezând că m-am distrat prea cu foc de Revelation, iar oamenii cumsecade merg la culcare la o oră respectabilă.

— Gloria Peake este un stâlp al comunității și își asumă orice responsabilitate, inclusiv pe cea a respectabilității tale, chicoti Dan. I-ai spus adevărul?

— Am încercat, zise Holly, ridicând o sprânceană. Mi-a răspuns că, oricum, nu am destulă putere să te ajut dacă arăt așa după o noapte de muncă.

Dan râse. Afurisitul, își dăduse capul pe spate și acum râdea cu poftă. Holly îl privi urât și își puse o felie de pâine la prăjit.

— Nu mi s-a părut prea amuzant.

— Sigur că nu. Ce avea, de fapt?

— Dureri de inimă.

— Doamnei Peake îi cam place să bea pe ascuns, răsă Dan din nou. Cred că de Crăciun a cam întrecut măsura. Ce i-ai prescris?

— Ranitidină.

— E bine, aprobă el.

— Știu că e bine, îl repezi Holly.

— Hei! exclamă Dan, ridicând mâinile, ca și cum s-ar fi predat. Am atins un punct sensibil?

— Doamna Peake mi-a sugerat că nu aveam calificarea să-i prescriu medicație fără să te consult pe tine, răspunse Holly arțăgos. M-o fi crezut vreo puștoaică aterizată aici de pe băncile școlii. Când i-am spus de efectele secundare, cred că am încurajat-o și mai și. O să ia prima pastilă și o s-o apuce o durere de cap îngrozitoare sau o constipație mortală și toate or să fie din vina mea!

Afirmațiile lui Holly stârniră din nou râsul lui Dan. Întorcându-se pe neașteptate, ea constată că Julia și Amy îl priveau uimite și schimbau zâmbete semnificative. Deci nu râdea de obicei! Iar acest râs era meritul ei... O luminiță se aprinse și înveseli puțin sufletul lui Holly.

— Am vizite de făcut azi, Julia? întrebă Holly, cu cana de cafea și pâinea prăjită în mână.

— Da, trei, toate destul de aproape de sat. Cea mai îndepărtată e la două mile distanță. Poftim!

Julia întinse către Holly plicurile cu datele celor trei pacienți și cu note sintetice despre simptomele fiecăruia.

— Am să vă scriu și cum să ajungeți, zona poate fi înșelătoare.

Holly aruncă o privire peste plicuri și adrese.

— Nu e nevoie, știu unde trebuie să ajung, zise ea, mușcând din pâine, ratând privirea pe care i-o aruncă Julia.

— Dacă sunteți așa de sigură..., începu ea.

— Sunt. Dan, mai avem vești de la Jeremiah Sproat?

— Nu. Vrei să-l suni?

— Cred că am s-o fac, da. Dacă tot pornesc la drum, aş putea la fel de bine să mai adaug o milă și să îl verific și pe el.

Holly găsi numărul de telefon, sună și vorbi cu doamna Sproat.

— O duce cam la fel. Îmi fac timp să ajung și acolo. Mai derapează?

— Nu mai rău decât aluneca atunci când am plecat de la

Becky. Vântul s-a mai potolit. Dacă tu faci vizitele la domiciliu, să preiau eu vizita din sat și să trec și pe la cea mică? se oferi Dan.

— Nu, răspunse Holly, fulgerându-l cu privirea. Eu fac vizitele, tu preiei operațiile în regim de urgență. Oricum, n-ar fi bine să ieși prin frig cu tusea ta. Mai iei antibiotice?

Julia și Amy se uitară la ea, la Dan și încă o dată la Holly.

— Antibiotice? întrebă ele în cor.

— Da. A avut bronșită, nu v-a spus? Ar fi trebuit să stea în pat în ultimele două zile, dar cu cine să te înțelegi? spuse Holly, strâmbându-se expresiv. Uite-așa sunt bărbații, se zbat până cad lați sau se poartă ca niște copii îngrozitori.

— Chestie de personalitate, spuse Julia. Acestea erau primele cuvinte care ar fi putut fi începutul unei conversații prietenești, iar Holly, realizând schimbarea de ton în timp ce mușca din pâine, fu pe punctul de a se îneca. Nu cumva încercau să se apropie?

Amy își rearanjă ținuta și o privi fix pe Holly.

— Doctorul Elliott nu avea de ales. I-a fost foarte greu.

Holly zâmbi pacificator.

— Știu, dar acum sunt și eu aici. Doctorul Elliott poate trage la mal. Se poate relaxa.

Holly se ridică, puse mâna pe plicurile pregătite de Julia și se întinse după haină.

— Am plecat, spuse ea cu un zâmbet. Ne vedem mai târziu. Mă aștept să găsesc un prânz ceva mai bun, Dan.

Dan mormăi o grosolănie, iar Holly râse, mângâind câinii în drumul ei către o rece, dar luminoasă zi de ianuarie.

Era splendid afară, mult diferit față de ziua trecută, gândi ea și își întoarse fața către soare. Nu se punea totuși problema să fie cald. Holly se urcă în mașină, încălzi motorul și demară către prima destinație.

În bucătărie mai rămăseseră doar Julia și Amy.

— Mă întreb cât o să reziste în sălbăticia asta.

Julia clătină din cap.

— Nu mult. E prea departe, nu crezi? Eu aș pleca dacă n-ar fi Peter, dar nu putem lua ferma cu noi. Oricum, aici e casa mea.

— Cum mai stați cu construcția cabanei?

— Merge încet, răspunse Julia, tristă. Nu știu dacă va fi gata până la nuntă. Vremea nu ne prea ajută.

Amy se ridică.

— Totuși, ar fi mare păcat să plece. Nu l-am mai văzut pe Dan râzând de doi ani.

— Nici eu.

— Mmm... în fine, dacă tot e aici, va alimenta bârfele din sat. Doar locuiesc împreună.

— Sunt obligați.

— Știu. Însă ar fi fost mult mai simplu dacă în loc de ea venea un bărbat sau o doctoriță urâtă și bătrână, râse Julia. Dar chiar și atunci s-ar fi găsit ceva de comentat.

— Poate că va fi *ceva de comentat*! E destul de drăguță!

— Păcat că nu poate dura, murmură Julia, aprobând.

Din cabinetul lui de lângă bucătărie, Dan auzea conversația. Era inevitabil: *ea avea să plece*. Păcat! Îi intrase deja pe sub piele. Simțea asta din toată inima. Pășind în liniște, el se întoarse în camera sa, închise ușa și, suspinând, se sprijini de lemnul rece. Dacă Holly ar fi rămas, l-ar fi legat de mâini și de picioare. Dacă ar fi plecat, realizează cât i-ar fi lipsit, chiar după aceste două zile petrecute împreună. Oricum ar fi stat lucrurile, tot ar fi suferit.

Restul zilei se scurse fără istorii. Holly își făcu vizitele, îl verifică pe Jeremiah Sproat și descoperi că nu intervenise nici o schimbare.

Cel puțin, bătrânului nu-i mai era rău, iar fumul dispăruse din cameră. Era însă posibil să se fi aerisit înainte să vină ea. Becky arăta și ea mai luminoasă acum, deși părinții ei erau frânți.

Nici programul de cabinet nu îi oferi ceva deosebit. În timpul după-amiezii o auzi pe doamna Hodges dând cu aspiratorul, apoi trebăluind prin bucătărie. Mirosuri îmbătătoare începură să vină pe sub ușă, în timp ce Holly, flămândă încă de la prânz, se întrebă dacă o să reziste orelor de program fără să leșine de foame și poftă.

Când termină cu ultimul pacient, Holly se repezi spre bucătărie, unde Dan amesteca într-o oală uriașă de pe aragaz.

— Ce-i acolo? întrebă ea.

— Habar n-am. Pui și un nume cu M.

— Pui Marengo?

— Exact.

— Mamă-mamă! spuse Holly, aplecându-se și mirosind oala cea plină. Aș putea s-o mănânc pe toată.

— Ești invitata mea, e aproape gata. Mai sunt niște cartofi la cuptor și niște mazăre pregătită ca garnitură. Să le încălzesc?

— Te rog. Te deranjează dacă mă schimb în ceva mai comod?

— Nu, spuse Dan. Ai cinci minute la dispoziție.

— Nu va dura atât de mult, sunt moartă de foame, râse Holly și se avântă către camera ei, unde remarcă, plăcut surprinsă, că patul pe care îl părăsise în grabă era acum făcut, iar baia strălucea de curățenie. Își puse blugii, un pulover vechi și fugi înapoi în bucătărie.

— Trei, spuse Dan.

— Poftim?

— Trei minute. Ți-a luat trei minute. Uite ceva de băut!

Dan îi întinse un pahar cu vin alb, dar Holly refuză cu tristețe.

— S-ar putea să sune cineva și să trebuiască să conduc.

El zâmbi.

— E fără alcool.

— Mmm, grozav! spuse Holly. S-a făcut mazărea?

Dan se amuză.

— Nu cumva ți-e foame?!...

— Ba da, un pic.

El puse farfuriile pe masă, în timp ce Holly se așeză cât mai aproape.

— O iubesc pe doamna Hodges, spuse ea între două înghițituri.

— Și eu, subscrise Dan. Dacă n-ar fi prea târziu, m-aș căsători cu ea.

— Câți ani are?

— Cinzeci și cinci.

— Atunci nu e chiar imposibil!

Dan zâmbi nostim.

— Soțul ei ar fi de altă părere, cred.

— Ah, știam eu că îmi scăpase un amănunt. Ai putea oricând să-l bați la puncte.

— Aș putea. Dar dacă ea și-ar pierde memoria și ar uita să gătească...

— Doamne ferește, se înfrigură Holly.

Schimbară un zâmbet, iar Holly uită pe loc de foame, de mâncare, de orice cu excepția buzelor ferme, bine desenate, ale bărbatului din fața ei și a amintirii atingerii lor. Avu

îmboldul de a se ridica, de a-i smulge ochelarii cei urâcioși și de a se scufunda în apele ochilor lui atât de albaștri. Voia să-și treacă mâinile prin părul lui și să-i aplece din nou gura către a ei. Telefonul sună, smulgând-o încă o dată din visare, înainte de a se face de răs. Dan îi pasă receptorul.

— Pentru tine. Cred că e unul dintre frații tăi „Rottweiler“.

Holly luă receptorul, se îndepărtă și îl puse la ureche.

— Da?

— Holly? Michael sunt.

— Salut. Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

— Bine, sigur că bine.

— Am încercat să te sun noaptea trecută, dar nu răspundea decât robotul.

Holly suspină.

— Ai lăsat vreun mesaj?

— Nu. E destul de greu să lași un mesaj pe aparatul unui om despre care vrei s-o previi pe sora ta.

— De ce să faci asta, Michael? suspină Holly din nou.

— Pentru că e prea bătrân pentru tine, nu doar ca vârstă, ci și ca experiență. I-au cam ieșit vorbe pe aici, Holly. Nevastă-sa e o ușuratică, el vine dintr-o familie foarte bogată, părinții lui sunt divorțați, taică-său e afemeiat, el e divorțat și... Holly, tipul este prototipul clasic al ratatului. Și, în plus, am văzut că i s-au aprins călcâiele după tine.

— Nu fi vulgar, Michael, îl mustră ea, gândindu-se între timp că termenul se potrivea la fel de bine și imaginilor din mintea ei.

— Holly, e adevărat. Toți suntem bolnavi de îngrijorare, cu excepția mamei. Ea zice... în fine, nu contează ce zice ea.

— Ce zice, Michael?

El mormăi un moment, apoi adăugă:

— Zice că e timpul să te trezească cineva, să te oblige să constăți că ești femeie și că Dan Elliott ar putea fi numai bun s-o facă.

„Ei bine, de trei ori ura pentru mama“, își spuse Holly, fericită că mama ei o înțelegea. La aceeași concluzie ajunsese și ea. Îl expedie pe fratele ei cât putu de repede, fără a-i dezvălui conținutul conversației lor lui Dan. Întorcându-se în bucătărie, constată că acesta nu se lăsa ușor păcălit.

— Alte proteste?

— Mă iubește, zâmbi ea jenată.

Dan suspină și clătină din cap.

— Ești în siguranță, Holly. N-am să pun nici un deget pe tine.

— Păcat, spuse ea încet.

Totuși nu destul de încet. Fruntea lui Dan zvâcni în sus, iar el o privi fix. Se bucură pentru prima oară de prezența ochelarilor.

Fu rândul ei să privească în farfurie, dar constată că îi pierise tot cheful. Erau alte lucruri, mult mai importante, care o țineau concentrată. Ca acel sărut la care se gândise înainte să sune telefonul.

— Holly, lasă lucrurile cum sunt. Nu sunt de vânzare.

— Cine a spus că te cumpără?

— Atunci să înțeleg că testezi piața? spuse el blând. Nu, Holly, nu vreau să mă joc de-a așa ceva.

— Atunci ce vrei?

— Un partener de lucru.

— De asta m-ai sărutat?

A. M.

Liniștea densă se lăasă, pentru o clipă, apoi Dan își împinse scaunul și se ridică, făcându-și de lucru la chiuveță.

— A fost o greșală, murmură el.

— Chiar așa? replică Holly, împingând scaunul și îndreptându-se către el.

Pentru o clipă, Dan rămase cu spatele la ea, apoi o dădu la o parte, își înșfăcă haina și cizmele, fluieră după câini și ieși, trântind ușa în urma lui.

Holly se așază din nou la masă și își termină porția. Pregăti mașina de spălat vasele și își făcu o ceașcă de ceai. Tocmai voia să soarbă din lichidul fierbinte, când telefonul sună.

Era domnul Peake, soțul doamnei Peake, și părea isterizat.

— Cu doctor Elliott, în clipa asta, vă rog!

— Îmi pare rău, nu se află aici. Vă pot ajuta cu ceva? Sunt doctorița stagiară care v-a consultat soția azi-dimineață.

— Tu ești proasta care i-a prescris pastilele alea?!

Deodată, Holly trăi o senzație foarte neplăcută.

— Da, i-am prescris niște pastile. De ce, e vreo problemă?

— Limba, urlă el. I s-a umflat limba atât de rău că nu-și poate închide gura. Arată groaznic!

— Câte pastile a luat?

— Una singură!

— Sosesc imediat! Spuneți-i să stea aplecată în față și să se sprijine de ceva dur. Dați-mi adresa dumneavoastră.

Când își trăgea haina pe ea, Dan se întoarse cu căinii.

— Uite, Holly, îmi pare rău... începu el.

Holly îl prinse de braț.

— Nu avem timp de asta. Gloria Peake a avut o reacție la Ranitidină. I s-a umflat limba.

— Limba?! N-am auzit decât o dată de un asemenea caz.

— Și eu la fel. Probabil din același articol. Avem nevoie de adrenalină și de corticosteroizi, probabil și de perfuzii.

— Iau eu tot ce trebuie. Va trebui să ajungă la Norwich. Putem să chemăm o ambulanță după ce o consultăm. Iau și trusa pentru traheotomie.

— O, Doamne!

Holly închise ochii și se sprijini de zid. Și dacă femeia murea? Ar fi fost vina ei? Câteva clipe mai târziu se puse din nou pe picioare și urcă în mașina pornită, așteptându-l pe Dan.

Acesta ajunsese într-o clipă și îi spuse scurt:

— Dă-i drumul!

Holly nu avu nevoie de alt îndemn, însă starea drumurilor era proastă, iar ea, deși conștientă de situația groaznică în care se afla doamna Peake, nu putu să conducă mai repede. După minute foarte lungi pentru graba lor, parcară lângă o casă din piatră și cărămidă de la marginea satului și, chiar înainte ca mașina să fie oprită, Dan sărise deja jos și pornise pe cărare. Holly întârzie câteva secunde în plus și-l ajunsese chiar când ușa se deschidea, izbindu-se de perete.

— Doctor Elliott, bine c-ați venit o dată! E în bucătărie.

Se grăbiră cu toții într-acolo și o găsiră pe doamna Peake prăbușită peste masă, cu limba atârându-i groaznic și cu respirația suierătoare.

— Doamnă Peake...

Dan se lăsase lângă ea, îi luase mâna și acum o mângâia încurajator în timp ce o examina.

— Traheotomie? Întrebă Holly care o examinează și ea de la distanță.

— Da. Să-i administrăm urgent niște adrenalină și apoi trecem la lucru. Doamnă Peake, vă vom da ceva care să vă calmeze reacția. O să simțiți o ușoară furnicătură în mână.

— Acum vine furnicătura, îi spuse Holly, dar mâna pacientei se retrase brusc, în timp ce ochii erau măriți de groază.

— Cred că vrea să vă ocupați dumneavoastră de asta, doctor Elliott, spuse Holly calm și îi dădu seringă lui Dan care depistă vena și injectă medicamentele.

— Și aici avem nevoie de perfuzii cu săruri. E cam speriată.

— Nu merge și pe cale aeriană?

— O să-i administrăm adrenalina într-o clipă sau două să vedem dacă funcționează. Deocamdată se descurcă. Am să sun după o ambulanță.

Cu toate acestea, adrenalina nu putu să aplaneze efectele medicamentului, iar Dan decise:

— Trebuie să o facem acum.

Holly urmări cu atenție explicațiile lui Dan în timp ce înșira la îndemână instrumentele de care aveau nevoie. Bucătăria era din fericire fără pată, iar masa destul de lată și solidă pentru ca doamna Peake să poată fi întinsă în poziție operatorie.

Dan infiltră un anestezic local în partea frontală a gâtului pacientei și, în timp ce acesta își făcea efectul, dezinfectă împreună cu Holly chiuveta. Amândoi își puseră mânușile și o ajutară pe doamna Peake, speriată de moarte, să urce pe masă.

La început, doamna Peake o goni pe Holly, dar, o dată ce limba i se retrase spre fundul gâtului, încetă să se mai preocupe de prezențele din jur. Soțul era și el acolo, ținându-și consoarta de mână și privind îngrozit la scalpul din mâna lui Dan.

— Luați loc, domnule Peake, îi spuse Dan cu fermitate, apoi făcu o incizie în trahee, luă un tub și-l fixă, respirând ușurat la auzul primei inspirații a pacientei. Cu timpul, doamna Peake se calmă. Dan o mângâie pe cap.

— E mai bine?

Doamna Peake confirmă, iar Holly se îndreptă către chiuvetă pentru a-și scoate mânușile și a se spăla pe mâini, simțindu-și picioarele tremurând în tot acest timp. Pacienta era grav bolnavă și ar fi putu să și moară fiindcă ea îi prescrisese un medicament la care era alergică.

— Nu aveai de unde să știi, îi șopti Dan. Și eu i-aș fi recomandat același lucru. Nu e vina ta.

— Eu mă simt de parcă ar fi, spuse Holly, dar se opri când îl văzu pe domnul Peake apropiindu-se de ei.

— O să fie mai bine? Chiar și cu limba?

Dan se întoarce și-i așează mâna pe umăr.

— O să-i fie bine, domnule Peake. Trebuie internată și, în câteva ore, totul va reveni la normal.

— Din cauza medicamentului s-a întâmplat, nu?

Dan dădu din cap.

— Se pare că da. Însă este o formă extrem de rară de complicație. Eu n-am întâlnit-o niciodată în toți cei opt ani de muncă ai mei și nu am mai auzit vreun doctor dintre cunoștințele mele care s-o fi făcut. Pot să spun doar că regret că lucrurile au mers așa.

— Este un medicament periculos, îmi tot vorbea despre efecte secundare înainte să-l ia.

— Efectele secundare sunt de obicei nesemnificative.

— Nesemnificative?! Uitați-vă la ea! E aproape de ușa raiului!

— Nu tocmai, spuse Dan, încercând să-și liniștească partenerul de discuție. Medicamentul este extrem de bun. L-am prescris chiar eu de sute de ori fără nici o problemă. Soția dumneavoastră a avut ghinion.

Domnul Peake ridică un deget amenințător către Dan și apoi către Holly.

— O să mai vorbim noi despre asta, mai ales eu și dumneata, domnișorico. Ai dreptul să practici medicina, la urma urmei?

— Da, spuse Holly, auzindu-și vocea mult mai sigură decât simțea ea că este, fiindcă în acel moment nu mai știa dacă are dreptul sau nu să citească un termometru.

Atunci răzbătura pe geam luminile ambulanței care se îndrepta prin zăpadă către ei.

Holly suspină ușurată și, câteva minute mai târziu, pacienta se afla în grija celorlalți, iar ea și Dan o porniseră către casă.

Odată ajunși, fiindcă Holly tremura din toate încheieturile, Dan o forță să se așeze și făcu un ceai pentru amândoi.

— Ține. Te rog să bei.

Holly luă o înghițituă și se strâmbă.

— E dulce.

— Da. Pari în stare de șoc.

— Ei, nici chiar așa șocată nu sunt, se strâmbă ea din nou la cana cu ceai.

— Bea.

Holly îl ascultă, apoi îl privi fix pe Dan.

— Crezi că vor intenta proces?

Dan ridică din umeri.

— S-ar putea să încerce. Nu ar strica să prevenim luni Uniunea pentru Protecția Medicilor și să-i punem în temă pe cei de acolo. Dar, sincer vorbind, nu mi se pare că soții Peake vor avea cum să susțină cazul. Nu se putea anticipa o asemenea reacție. Medicamentul e prescris pe scară largă și s-ar fi întâmplat, dacă era să fie, oricui.

Holly ridică niște ochi nenorociți către el.

— Dan?...

— Da.

— Am nevoie de o îmbrățișare.

El ezită o clipă, apoi, cu un suspin, se ridică în picioare și o primi în brațele lui.

— Am crezut că o să moară, murmură ea, când i-am văzut limba umflată în așa hal. Dacă murea, eu aș fi fost vinovată!

— Prostii! Ți-am mai spus, i se putea întâmpla oricui!

Mâna lui îi alintă blând ceafa, iar Holly se gândi ce bine era. Ridică fruntea să i-o spună, iar gurile lor se apropiară, întâmplător, mai mult decât ar fi fost cazul.

Niciunui nu-i trebui mai mult. Dan o sărută cu disperare, Holly își încolăci mâinile în părul lui, închizând ochii și răsfirând firele mătăsoase și grele, în timp ce-i simțea inima bătând grăbită, atât de aproape de a ei. Dan o strânse în brațe de parcă ar fi vrut s-o facă una cu ființa lui și o sărută din nou. Apoi, pe nepusă masă, îi dădu drumul, dar rămase la o distanță foarte mică de ea, cu pieptul zbatându-i-se și cu un nerv jucându-i pe gât.

— Ce e așa de deosebit la tine? spuse el pe un ton jos și aproape sălbatic. De ce numai o dată nu e de-ajuns?

Holly nu știu să-i răspundă. Tot ce știa era că simte același lucru. Diferența ar fi fost că ea accepta starea de lucruri, iar Dan nu.

Și nu era deloc pregătit s-o accepte.

6

HOLLY ÎȘI PETRECU PRIMUL SFÂRȘIT de săptămână la clinică, oscilând între tendința naturală de a continua ce începuse și varianta, mai sănătoasă, de a fugi cât o țineau picioarele. Din fericire, Holly avu prea mult de lucru ca să-și poată pune la punct strategia potrivită cuceririi. Mai mult, tânăra doctoriță era îngrijorată de starea doamnei Peake și nu se putea concentra asupra unei teme atât de complexe ca salvarea unui medic de el însuși.

Ca urmare, Holly fu foarte solicitată, călătorind tot timpul, fiindcă drumurile erau greu accesibile și toți pacienții preferau să fie vizitați acasă.

Noaptea, cel puțin, fură calme, fapt pentru care Holly mulțumi tuturor îngerilor. Zăpada însă refuza să înghețe și drumurile păreau încă nesigure.

Cu toate acestea, copiii erau cei mai încântați. În timp ce se întorcea dintr-o vizită de duminică după-amiaza, Holly îi văzu pe dealul din spatele satului, dându-se pe pârție în saci de plastic. Țipau și chiuiau, se băteau cu bulgări de zăpadă, se întreceau la coborâre. Holly zâmbi, amintindu-și de ea și de frații ei, de zilele pe care le petrecuseră cu toții la derdeluș.

Parcă în fața cabanei și, când coborî din mașină, îl văzu pe Dan ieșit la joacă împreună cu câinii. Prefăcându-se că nu-i remarcă, Holly se îndreptă către casă. Voia să-i poată privi de la geam, fără a fi observată. Merita un mic premiu

pentru că preluase de una singură toate vizitele. Imaginea o răsplăti pe deplin.

Dan i se părea minunat. Mișcările lui erau animate de grația unui atlet autentic, în pofida proaspetelor răni și, în special, a fracturii severe a piciorului. „Trebuie să fi muncit mult la fizioterapie“, se gândi Holly. Șchiopăta încă, dar mai mult ca să-și menajeze încheieturile. Holly îl văzu oprindu-se pentru o clipă, frecându-și șoldul, absent, în timp ce privirea i se concentra către dealul satului, unde se jucau copiii.

Deodată, atitudinea lui se schimbă: deveni gata de acțiune și, când Holly se lămuri că era probabil vorba despre un accident, Dan o pornise deja spre deal, aproape alergând. Într-o clipă, Holly își aruncă trusa în mașină și, fiindcă era deja îmbrăcată, nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a-l prinde din urmă pe Dan.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, în timp ce-i deschidea ușa mașinii.

— Nu știu. Unul din băieții care se dădeau pe pârție...

— Știu, i-am văzut!

Dan înghesui câinii în spate, se urcă în mașină, iar Holly accelerează către locul de dincolo de case, unde se afla pârția. Era clar că se întâmplase ceva grav, fiindcă nimeni nu se mai juca acolo. Opri mașina, ieși împreună cu Dan și se îndreptară către locul unde văzuseră mulțimea de copii. Se auzea cineva plângând. Unul din copii se întoarse și, recunoscându-l pe Dan, luă o figură recunoscătoare.

— O să fie bine, Dave, a sosit domnul doctor Elliott.

Îngrămădeala se desfăcu, parcă prin farmec, pentru a lăsa să se întrevadă un băiețel trântit pe o latură în zăpadă, aplecat peste piciorul lui sângerând, pus într-un sac de plastic.

Dan se lăsă jos lângă copil.

— Ce este, Dave, ce s-a întâmplat?

— Era ceva ascuțit... suspină băiețelul. Piciorul...

Când Dan înlătură sacul, pata roșie de pe albul zăpezii se lăți instantaneu. Copilul era, oricum, scăldat în sângele care izvora din spatele coapsei și inunda blugii sfâșiați. Nu mai era nevoie de un examen atent. Prioritară devenea transportarea copilului într-un loc cald, curat, uscat, pentru ca rana să-i fie îngrijită. Însă, înainte de toate, sângerarea trebuia oprită.

Dan își rupse fularul în două, îl transformă într-o fașă

rigidă și întinse mâna către Holly. Jelindu-și cadoul de Crăciun de la fratele ei mai mare, Holly îi dădu eșarfa din lână naturală și privi cum Dan fixa, cu ajutorul acesteia, bandajul improvizat, astfel ca presiunea asupra rănii să fie cât mai mare.

— Să mergă cineva să-i anunțe părinții și să-i trimită urgent la cabinetul meu, îi rugă Dan pe copii, în timp ce verifica eficiența bandajului. Cum lucrurile păreau în regulă, Dan propuse copiilor să-l ajute la transport. Cei mici erau mulți. Alcătuiră așadar un scaun și îl transportară pe Dave către mașină, unde micuțul fu așezat pe bancheta din spate.

— Să mergem, îi spuse Dan lui Holly, în timp ce ea demara deja, cu grijă. Ajunși la clinică, îl transportară pe Dave în camera de operații pe care Dan o folosea în cazul intervențiilor minore. Holly tăie blugii băiețelului pentru a lăsa rana la vedere, iar Dan pregăti un halat alb, special.

— O să-l internezi? întrebă Holly calm.

— Nu știu. Dacă are artera atinsă, da, dacă are doar o rană urâtă am putea să-l tratăm aici. Aș vrea să văd despre ce e vorba înainte de a lua o decizie.

Holly desfăcu bandajul, fără a se mai gândi la eșarfa ei distrusă. Rana era răsfântă, tăietura lungă, dar sângele părea să-și fi încetinit scurgerea.

Dan se încruntă.

— Trebuie să știu cât e de adâncă și mai ales cu ce s-a tăiat.

Aplecându-se astfel ca să stea cât mai aproape de băiat, îi puse o mână pe umăr și-l întrebă:

— David, ai idee în ce te-ai fi putut tăia?

— Este un plug vechi pe-acolo, spuse băiatul cu o voce tremurătoare. Cred că ăla a fost. Noi ne dădeam pe mijlocul părții, dar pe la margini e mai abrupt. M-am gândit că o să fie grozav.

— E clar că a fost deosebit! Ai o tăietură urâtă și mi-ar plăcea să mă uit la ea mai de aproape, dar s-ar putea să fie dureros. Vreau să fii viteaz și să mă ajuti, da?

David înclină din cap, iar Holly merse lângă el și-l mângăie, în timp ce Dan dădea la o parte laturile desprinse ale tăieturii, folosind o spatulă îmbibată cu soluție salină pentru a curăța sângele.

— Auu! urlă puștiul, agățându-se de mâna lui Holly ca de o ultimă salvare.

— Pare destul de curat, spuse Dan. Trebuie curăţat înaintea să cos şi vreau să ştiu cu exactitate în ce s-a tăiat. Nu există leziuni arteriale, din câte văd, şi rana nu e atât de adâncă pe cât mă aşteptam.

— O să fie nevoie de un examen antitetanus, nu?

— Nu sunt sigur. David, câţi ani ai?

— Treisprezece, răspunse băiatul cu teamă.

— În cazul ăsta, da. Se face un asemenea examen în jurul vârstei de paisprezece ani, deci merge. O să începem când ajung şi părinţii lui.

În realitate, era o tăietură foarte urâtă. Îşi dădura seama de asta de-abia când infiltrară anestezic local şi când o putură studia fără să provoace durere. Multe ţesuturi vitale rămăseseră neatinse, însă ar fi putut la fel de bine să fie distruse, dacă tăietura ar fi fost mai adâncă.

Întrucât terenul pe care se afla panta era al tatălui lui David, plugul abandonat ar fi fost responsabilitatea acestuia din urmă, dar Holly şi Dan se gândiră să lase această problemă pe seama mamei lui David.

Curăţarea, examinarea satisfăcătoare din punctul de vedere al lui Dan şi coaserea rănii durară aproape o oră. Din fericire, tăietura era direcţionată de-a lungul muşchiului şi nu transversal, ceea ce însemna că vindecarea avea să fie mult mai uşoară şi pasibilă de a nu lăsa urme. Când accidentatul şi familia lui părăsiră clinica, era ora şase şi lui Holly îi era din nou foame. Dan scoase două porţii pregătite deja şi aşezate în frigider, înghesuindu-le acum în cuptorul cu microunde. Se aşezară la masă şi mâncară, vorbind din când în când despre David şi norocul pe care îl avusese.

— Crezi că îi va rămâne o cicatrice mare? întrebă Holly.

— Am făcut tot ce-am putut, ca să nu fie cazul.

— Nu ar avea importanţă, doar e pe spatele coapsei.

— Cicatricile au importanţă, oriunde s-ar afla!

Holly aruncă o privire rapidă către Dan şi descoperi că buzele lui se strânseseră, din nou, în linie dreaptă. Of, din nou greşise acolo unde şi un copil s-ar fi descurcat mai bine. Se întrebă ce nuanţe ascundeau acum ochii lui, dar îi fu imposibil să-şi răspundă.

— Mi-aş dori să-ţi scoţi ochelarii, replică ea, fără să se gândească prea mult.

— Nu te înveţi minte, nu? întrebă el, suspinând şi ridicându-se brusc de la masă.

— La ce te referi? Să învăț să nu-ți stau în cale, să te las să te izolezi între niște ziduri fără să mai vezi niciodată pe oamenii din fața ta? Nu, *asta* nu pot învăța.

— Poate că nu vreau să mai am legături cu oamenii, Holly. Poate că n-are a face cu accidentul meu. Te-ai gândit vreodată la asta?

Holly îi cercetă fața, ce se vedea din ea. Gura lui schiță un zâmbet trist și Holly știu că, dacă i-ar fi putut vedea ochii, aceștia ar fi fost și ei triști.

— Oh, Dan, murmură ea, îmi pare rău!

— Pentru ce? Pentru fenomenala ta lipsă de tact?

Holly nu căzu în capcana acestei critici dure, dar adevărate.

— Nu, spuse ea cu o voce plină de regret. Pentru tot ce te-a făcut să devii trist, singuratic, amărât și speriat de dragoste.

— Cine, pe sfânta lume, a pomenit ceva despre dragoste? râse el dur, zgomotos. Discutam despre piciorul lui David! Poftim! Ori ești teribil de proastă, ori ai o personalitate cât casa. Poate amândouă astea la un loc!

Ușa se trânti în urma lui, iar Holly rămase singură în bucătărie, cu câinii care o implorară, scheunând, să le dea voie să-și urmeze stăpânul.

Holly se ridică suspinând de la masă și puse resturile în castroanele câinilor. Toată pofta îi pierise, iar cei doi patrupezi pădură să aprecieze mâncarea mai mult decât ea. Urcând în camera ei, Holly închise ușa încet și se așază. Deci Dan nu avea nevoie nici de prietenia ei, nici de alte oferte pe care i le-ar fi putut face ea. Ce oferte? Holly însăși nu știu să spună. „Am tactul unei vulpi în cotețul găinilor!”, gândi ea enervată și aruncă o pernă de perete, revărsându-și astfel mânia și frustrarea.

Nu îi făcea deloc bine bietului om. În afară de pisălogeala ei despre ochelari și de faptul că aproape îi omorâse o pacientă, viața doctorului Elliott nu avusese nimic de câștigat o dată cu venirea ei, reflectă Holly. Simțindu-se prea vinovată și îngrijorată de ce se întâmplase cu doamna Peake pentru a se putea concentra la televizor, Holly își luă cartea pe care o pusese din prima zi pe noptieră și pe care nu avusese nici măcar timpul s-o deschidă. Părea o carte bună. Dar planurile ei pentru seară fură încă o dată întrerupte. Telefonul sună: Jeremiah Sproat se simțea rău. Putea ea oare să ajungă

până la fermă? Sigur. Holly se înfocli bine; îi lăsa un bilet lui Dan pe masa din bucătărie, fiindcă ar fi făcut orice numai să nu fie nevoită să-i bată la ușa și o porni spre fermă.

Zăpada fusese bătută de vânt și ajunsese pe șosea. Cu toate acestea, mașina lui Holly derapă mai tot timpul. Când ajunse la destinație, doamna Sproat o strecură degrabă în bucătărie și închise ușa, lăsând afară viscolul venit tocmai dinspre mare.

— Cum se simte? întrebă Holly, fără altă introducere.

— Mult mai rău. Tușește îngrozitor și are o culoare groaznică. La un moment dat i se învinetiseră buzele și parcă își pierdea respirația.

Deloc încântată de ce auzea, Holly ajunse în dormitor și-l descoperi pe bătrân nemișcat, pe un maldăr de perne. Temperatura îi mai scăzuse, dar starea lui era mult mai proastă, iar Holly se întreba dacă nu exista altă cauză pentru evoluția bolii lui. Îl ascultă și descoperi că sunetele dintr-o parte a pieptului erau acum cu totul absente, ca și când aerul nu ar mai fi pătruns în acea zonă a plămânului. Holly adusese cu ea și un cilindru portabil de oxigen. Îi puse pacientului o mască și îl conectă. În câteva minute, respirația și culoarea bătrânului se îmbunătățiră, dar ambele schimbări erau insuficiente.

— Îmi pare rău, doamnă Sproat, trebuie dus la spital, îi spuse Holly, calm, nurorii domnului Sproat.

— Are cancer la plămâni, nu?

Holly întâlni ochii candizi, plini de înțelegere ai femeii.

— Mă tem că da. Nu putem fi siguri în absența testelor și radiografiilor, dar sunt destul de sigură că e grav.

— Am pregătit un geamantan, spuse doamna Sproat. M-am gândit eu că asta-i treabă de spital.

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră ca să chem ambulanța?

— Sigur. Mergeți dumneavoastră și faceți asta, în timp ce eu vorbesc cu moșulețul nostru. Telefonul e în hol.

Holly confirmă, ieși din cameră și bătă la ușa care o despărțea de hol. John, fiul lui Jeremiah, stătea acolo, privind fix spre un perete, cu o sticlă de whisky în mână. Îi trimise lui Holly o privire scurtă, apoi ochii lui fixară din nou peretele.

— E pe moarte, nu?

Holly se așeză pe masa din apropiere.

— S-ar putea. Aș dori să chem o ambulanță care să-l ducă la spital.

— O să urască ideea asta. Nu poate rămâne aici?

Holly își mușcă buzele.

— Nu va primi tratamentul de care are nevoie.

— Și care mai e diferența?

Holly trebui să admită că diferența n-ar fi fost probabil una mare, dar chiar și așa, era nefericită la gândul că bătrânul Sproat ar vrea să rămână acasă. Există mereu o șansă ca doctorul să se înșele.

— Aș fi mai mulțumită dacă l-ați trimite la spital.

— Dar el cum s-ar simți, doctor Blake, să moară departe de casă? A trăit aici aproape o sută de ani. N-a plecat decât ca să lupte în Primul Război Mondial. Marele Război, așa îi spune. A luptat în tranșee! Aici e între ai lui, la ferma de care e atât de mândru, înțelegeți?

Privind peretele pe care John i-l arăta, Holly îl descoperi înțesat de diplome, medalii, titluri onorifice și fotografii de la diversele expoziții, concursuri și târguri la care animalele bătrânului Jeremiah participaseră ani de-a rândul. Sproat apărea aproape în toate: un omuleț uscățiv și cu sclipirea inconfundabilă, de nedomesticit, a adevăraților luptători. Ar fi fost păcat ca un asemenea om să treacă prin zeci de teste care să le confirme, la urmă, ceea ce toți știau deja. Jeremiah nu avea să-și mai primească telegrama de felicitare.

— Aș putea să-l sun pe doctor Elliott? Vreau să mă consult cu el înainte să iau o decizie. E vorba de un pacient de-al lui, eu sunt doar doctor stagiar.

Cu amenințările domnului Peake sunându-i încă în urechi, Holly nu mai avea o încredere totală în judecata ei profesională. Dan răspunse la al doilea apel și ea îl puse la curent în câteva clipe.

— Ai vrea să-l vezi?

— Vrei tu să-l văd?

— Te-aș ruga, spuse ea liniștit. Vin să te iau.

Într-o oră, cei doi erau înapoi la fermă. În momentul în care tocmai parcau, familia Sproat îi întâmpină în prag și amândoi înțelesesă că se sfârșise.

— Tocmai s-a dus, le spuse doamna Sproat. I-am zis că trebuie să meargă la spital, iar el mi-a răspuns că nu mai iese din casă decât cu coșciugul. Apoi mi s-a părut că pur și simplu îi văd sufletul cum își ia zborul. A fost atât de liniștit...

Din ochii ei izvorâră lacrimile. Își ascunse fața la pieptul soțului care o bătu neîndemânatic pe umăr, îmbrățișând-o. Dan și Holly rămaseră să împartă cu ei o ceașcă de ceai, în timp ce așteptau ambulanța. După ce bătrânul Sproat fu ridicat și dus, Holly și Dan se întoarseră acasă cu greu, pe drumurile acoperite de zăpadă. Totul era înghețat acum, iar vântul se dezlănțuise. Holly se concentra parțial la șofat, pentru că gândurile îi zburară la bătrânul Sproat. Poate dacă l-ar fi internat...

— Ei bine, a obținut ce și-a dorit, spuse Dan, întrerupând cursul melancolic al gândurilor lui Holly.

— Poftim?

— Jeremiah. A murit înconjurat de toată familia lui. Ar fi detestat să se întâmple altfel.

— Bănuiesc că da.

— Știi foarte bine și tu cum stau lucrurile, Holly.

Ea suspină și, pentru că drumul devenise infernal, fu atentă la condus și uită de Jeremiah, până ajunseră acasă. Când intrară în bucătărie, se treziră întâmpinați cu bucurie de câini. În timp ce se descălțau, Dan îi propuse lui Holly să bea ceva cu el, de parcă ar fi știut că nu dorea să fie singură. Își făcură cafea, se așezară în fața căminului din camera de zi și vorbiră ore întregi despre Jeremiah, despre viață și moarte, despre luarea deciziilor profesionale care se dovedeau greșite, despre deciziile corecte.

— Ar fi murit în drum spre spital, spuse Dan pentru a mia oară. Așa a fost mai mult decât perfect.

— Nu a apucat să-și primească telegrama, spuse Holly și izbucni în plâns. Se scuză, își lăsă cana jos și, înainte să mai facă și alte prostii, era în brațele lui Dan, iar el îi șoptea toate lucrurile bune și frumoase pe care și-ar fi dorit să le audă. După o vreme, ea se liniști și se bucură pentru simplul fapt că era ținută în brațe.

— A avut o viață frumoasă, îi spuse Dan.

— Am văzut fotografiile cu turma lui la expoziții.

— Bucuria și mândria lui cea mai mare erau animalele de la fermă.

— Dan, dacă l-aș fi internat joi, crezi că ar mai fi în viață acum?

Dan îi mângâie părul.

— Nu știu, Holly. Știu doar că ar fi fost nefericit. A murit unde trebuia. Fără animalele lui pe-aproape ar fi suferit

groaznic. Nu poți să-i salvezi pe toți, Holly. Avea aproape o sută de ani.

— Știu, spuse Holly, strângându-se mai aproape de el. Poate ar fi fost mai frumos dacă ar fi apucat să-i împlinească. Mi-aduc aminte de el de când eram o fetiță. Acum, mi se pare ciudat că s-a dus. Trebuie să-i spun și tatălui meu. Va dori să meargă la înmormântare. Și eu aș vrea, dacă îmi dai liber.

— Sigur, murmură el. Vocea lui era atât de aproape! Holly își lăsă capul pe spate și îi zâmbi.

— Mulțumesc, Dan, șopti ea și, așa precum noaptea urmează zilei, buzele lor se întâlniră din nou. Sărutarea fu suavă, fără pretenții, aproape platonice la început, apoi se transformă într-o caldă mângâiere. Dan își ridică bărbia și și-o sprijini de capul lui Holly care, lipită fiind de pieptul lui, putea să-i măsoare bătăile inimii. După câteva momente, îl simți cum suspină adânc.

— N-am vrut să fac asta, spuse el, cu un regret blând în voce.

— De ce nu?

— Pentru că e o nebunie. Pentru că nu duce nicăieri, Holly.

— Am spus eu că trebuie să ducă undeva? Sau că vreau să ducă undeva?

Cu grijă și atenție el o îndepărtă, apoi se ridică în picioare.

— Orice femeie dorește mai mult decât spune. Există întotdeauna un carnetel secret cu planuri.

Holly îl privi cum aruncă lemne în sobă, cum merse la geam și ridică perdeaua, cum își pierdu privirea în noaptea cea neagră.

— Și soția ta?

El lăsă perdeaua și se întoarse spre ea.

— Poftim?

— Și soția ta avea un astfel de carnetel? Mă întrebam ce ar fi putut scrie acolo.

Chiar și cu ochelarii pe chip, Holly văzu cum expresia lui îngheță ca și noaptea de afară.

— Eu nu vorbesc despre fosta mea soție, spuse Dan încordat.

Holly se încăpățână să nu renunțe.

— Trebuie să te fi rănit îngrozitor, dacă te superi așa tare.

O fulgeră cu privirea.

— Nu e treaba ta, Holly! Lasă-mă în pace! Nu vreau să vorbesc despre ea, nu vreau o relație cu tine, nu mai vreau să te sărut...

— Mincinosule, îl întrerupse ea încetișor.

El îngheță, apoi, oprindu-și o înjurătură, deschise larg ușa camerei.

— Noapte bună, doctor Blake, îi spuse, iar vocea lui tăia ca o așchie de gheață. Holly se ridică, se scutură și se îndreptă încet către ușă.

— Noapte bună, Dan. Vise plăcute.

Trecu pe lângă el, conștientă de animozitatea pe care și-o atrăgea în valuri succesive. Ușa se închise în urma ei cu violență, apoi se auziră zgomote înfundate, ca și cum un pumn s-ar fi înfundat într-o pernă trimisă, apoi, cu piciorul de un perete. Să fi fost, oare, o pernă? Holly nu putea spera decât ca pisica să nu-i fi stat în drum.

Deci îi făcea zile negre! Foarte bine.

În timp ce își pregătea o ceașcă de ceai și se îndrepta spre camera ei, se întreba ce îi făcuse soția lui ca să-l dezguste până într-atât de femei. Paradoxal, părea să știe cum să se comporte cu pacientele sale, din câte văzuse. Tot ce aflase era că fosta lui soție își petrecuse majoritatea timpului la Londra, iar pe seama lor se iscaseră o grămadă de bârfe.

Deci, Dan provenea dintr-o familie avută, dar destrămată. Avea aceasta vreo importanță? Tatăl era afemeiat. Oare fiul îl moștenise? Poate că soția îl părăsise pentru că nu-i fusese fidel. Sau poate că, din cauza eșecului căsniciei părinților, Dan își dorea lucruri irealizabile. Holly nu se putea decide, însă era clar că Dan nu avea nici cea mai mică intenție să-i facă mărturisiri la o cană de cafea.

— Of, Doamne, își spuse ea cu un suspin, sorbind ultima înghițitură de ceai și așezând ceașca jos. Televizorul avea un program îngrozitor, așa că Holly dădu drumul la radio și se ghemui în pat, cu cartea ei. Telefonul fu îndurător.

Atâtă tăcere o făcu pe Holly să bănuiască o defecțiune, însă primi în curând un apel de la o persoană care-i ceru doar sfaturi.

Își aduse aminte de doamna Peake și dădu instantaneu telefon la spitalul din Norwich, de unde i se spuse că pacienta își revenea frumos. Limba i se dezumflase, respira fără tub și urma să fie trimisă acasă marți sau miercuri.

Privindu-și ceasul și văzând că e unsprezece și jumătate, decise totuși să-și sune tatăl și să-i spună despre Jeremiah Sproat.

— Oh, Doamne, ce păcat! spuse Phillip Blake, cu sufletul greu. Era unul dintre ultimii fermieri adevărați, care știa numele fiecărui animal și îți spunea totul despre genealogia turmei lui. Bun îngrijitor de vite! Avea un instinct de invidiat. O să-mi lipsească! Și când va fi înmormântarea?

— Nu știu. Am să te anunț, pentru că vreau și eu să merg.

— Atunci, ne vedem acolo! Fac eu rost de un înlocuitor, dacă e nevoie. Că veni vorba, flăcăul ăsta, Elliott, se poartă cum trebuie?

— Din păcate, da, suspină Holly.

— Poftim?

— Am spus sigur că da.

— Hmm. Mi s-a părut că aud „din păcate“.

— Tată, de ce să fi spus asta? întrebă Holly.

— Nu știu, replică sec tatăl ei. Vezi, ai grijă de tine, draguțo, și ține minte că noi suntem aici, la nevoie.

— Mulțumesc. Pup-o pe mama.

Holly închise și se uită la ceas. Douăsprezece fără zece. Nu-i era somn, dar trebuia să încerce să doarmă, pentru cazul în care ar fi urmat apelurile de noapte.

Se reîntoarce în pat cu cartea ei, dar nu putu să pună geană pe geană, așa că reveni de zece ori la același paragraf, în timp ce auzea apa în baie și pașii lui Dan care se pregătea de culcare. Imaginația ei o luă razna, ceea ce nu o ajută prea tare nici să doarmă, nici să se liniștească în vreun fel.

Într-un sfârșit, totul se liniști. Holly închise cartea și stinse lumina, întrebându-se cât avea să mai treacă până când Dan avea s-o lase să se apropie de el.

Poate că n-avea să-i permită asta niciodată, reflectă ea înnegurat. Și poate că, deși atras fizic de ea, o găsea prea puțin interesantă ca femeie. Nimic nu-l obliga să o placă, așa cum o plăceau alții. Probabil că îi făcea, de fapt, un serviciu respingând-o.

Holly dădu un pumn în pernă, se întoarce pe partea cealaltă și tocmai se pregătea să adoarmă, când îl auzi suspinând. Se ridică în capul oaselor și ascultă cu atenție. În clipa următoare, se auzi un mormăit ca de durere, iar ea se trezi pe scări și apoi în camera lui, înainte să aibă timp să se gândească de două ori.

Dan stătea pe spate, întins în diagonală pe pat. Pătura alunecase, perna cădea și ea, iar mâinile lui erau înfipite în păr.

— Nu, se ruga el, iar Holly se așează alături, își puse cu blândețe mâna pe el și-l strigă încetișor pe nume. Dan înțepeni pentru o clipă, apoi mâinile i se desprinseră din păr și deschise ochii.

— Ce vrei? șopti el răgușit.

— Mi s-a părut că te doare ceva.

— I-auzi! Ce surpriză! râse el ironic.

— Capul?

— Da, răspunse cu ochii clipind des de la lumina care intra prin ușa întredeschisă. Capul.

— Migrenă?

— Am niște pastile pe undeva, dar nu mai știu unde le-am pus și nu vreau să iau altceva în loc.

Holly deschise noptiera și găsi tabletele pentru migrenă, dar și jumătate de pachet de prezervative. Închise repede sertarul și îl ajută să înghită două pastile. Dan căzu înapoi în pat cu un mormăit.

— Mi-e bine, șopti el, însă Holly putu distinge strălucirea broboanelor de sudoare pe fruntea lui.

Aduse un prosop umezit din baie și îi spălă fața cu apă rece, îi ținu un vas în care el vomită și îl spălă din nou pe față. Repetă aceeași serie de gesturi de câteva ori, înainte ca el să cadă într-un somn agitat.

Holly rămase lângă el până când îl simți liniștit, apoi se strecură afară și se întoarse la culcare în camera ei. Picioarele îi erau de gheață și, dacă n-ar fi fost propria ei senzație de greutate, probabil s-ar fi cuibărit lângă Dan.

Cu toate astea, nu și-ar fi dorit să-l agite și mai mult. În plus, când avea să ajungă în pat cu Dan Elliott, Holly dorea ca el să fie treaz, în putere și conștient de ce se întâmpla!

DIMINEAȚA DE LUNI începu devreme, la ora șase, cu un client programat pentru operație. Omul părea între două vârste. Când Holly îi deschise ușa, acesta se prăbuși la pământ.

— Doctorul Elliott nu e pe-aici? întrebă, abia venindu-și în fire.

— Mi-e teamă că nu! Tura de dimineată e a mea. Hai să intrăm și să-mi povestiți care e problema dumneavoastră.

Pacientul părea jenat ca și cum cazul lui ar fi putut fi înțeles numai de un doctor de același sex, dar Holly își dădu seama că se înșelase. Nu era vorba decât de o durere în piept, similară anginei. Nu avea nimic de-a face cu inima.

Omul mâncase din plin seara trecută: putea fi o indigestie. Totuși, pacientul având patruzeci de ani bătuți pe muchie, Holly nu riscă și, în timp ce-i consulta fișa, îi dădu o tabletă pentru calmarea durerilor provocate de angină. Însă durerile nu dispărură, așa încât Holly îl examinează în amănunt și îl pregăti de electrocardiogramă.

Avea să-l întrebe pe Dan mai târziu ce părere avea de acest caz, deși, la prima impresie, lucrurile arătau normal. Electrocardiograma nu prezenta urme care să fi indicat un infarct anterior.

Holly dezactivă electrozii, șterse gelul de contact și zâmbi:

— Lucrurile sunt în regulă, domnule Evans. Nu e nimic

grav. O să discut cu doctorul Elliott despre electrocardiograma dumneavoastră, ca să puteți veni mai târziu să aflați și rezultatul, însă pentru moment vă pot spune că suferiți de reflux acid, cu alte cuvinte, de indigestie.

Pacientul păru și mai îngrijorat.

— Nu e nevoie să iau nimic pentru asta? întrebă el, cu o disperare aproape comică.

— Nu, dacă nu doriți. Eu v-aș recomanda o soluție simplă, antiacid, pentru început.

O mare ușurare invadează chipul pacientului, iar Holly își dădu seama că doamna Peake venise la ea tot pentru indigestie și sfârșise pe o masă de bucătărie, cu un tub de traheotomie în gât, fiindcă nu mai fusese timp nici măcar să se ajungă la spital! Trimitându-l pe domnul Evans acasă, Holly se întrebă câți pacienți o vor privi cu aceiași ochi, începând din acea zi.

Oare n-ar fi fost mai bine să-și atârne pe ușă o plăcuță cu mesajul: „Doctor Blake e de serviciu. Nu vă deranjați să sunați!“? Îi făcu o cană de ceai lui Dan și i-o duse în cameră. Acesta dormea adânc, cu durerile nopții trecute întipărite pe chip.

Holly dădu perdelele la o parte și Dan tresări. Ea se așeză pe marginea patului, soldul ei atingând mâna inertă a doctorului Elliott.

— Bună dimineața, spuse ea blând.

— Deja? răspunse Dan, abia deschizând ochii.

— Ți-am adus o cană de ceai. Cum te simți? se interesă Holly.

Dan se luptă să se așeze în capul oaselor, trăgându-și plapuma peste piept, apoi se lăsă greu peste perne:

— Zdrobit, zise el. Cel puțin, acum s-a întâmplat noaptea.

— Ți se întâmplă des?

— De când cu accidentul, da. Dar asta a fost cea mai cumplită durere din ultimele săptămâni.

— Vrei să fac și tura ta?

Dan încercă să scuture din cap, dar se lăsă păgubaș.

— Nu, nu, mă pun pe picioare până atunci. Cât e ceasul?

— Șapte și jumătate.

— Au fost urgențe?

— Numai una, un domn Evans cu dureri în piept. I-am făcut electrocardiograma, dar era vorba de o indigestie, ceea

ce l-a îngrijorat și mai mult. Cred că-a auzit de indigestia doamnei Peake.

Dan râse și îi dădu lui Holly ceașca goală.

— Câtă vreme o să ne bântuie chestia asta? Ar trebui să dăm un telefon, să vedem ce mai face.

— Am sunat eu r oaptea trecută. Limba i s-a dezumflat, i-au scos tubul și se întoarce acasă în câteva zile.

— Plină de otrăvă. E o persoană dificilă chiar în cele mai bune zile. Cum de i s-a întâmplat tocmai ei?

— Cum de mi s-a întâmplat *mie*? Dar nu trebuie să te îngrijorezi pentru proasta reputație pe care ar putea-o câștiga cabinetul. Domnul Evans a întrebat disperat de tine.

— Mai ales când a aflat că are indigestie!

Zâmbetul lui Dan îi luminează ochii. Doamne, cât îl putea iubi, chiar după un timp atât de scurt! Și cum o putea îmblânzi cu cel mai mic semn de bunăvoință!

Holly se aplecă spre el și îl sărută ușor în colțul gurii.

— Îmi pare bine că ți-ai mai revenit. Ridică-te numai când simți că poți. Eu am lăsat câinii afară și probabil am să-i scot la plimbare într-o clipă. Poate reușim să rearanjăm programul tău de cabinet, ca să-ți rămână mai puține consultații și ca, eventual, să te duci până la Becky, să vezi ce-i mai face tusea.

Dan o privea nemișcat, prin lumina puțină. Nu ascultase nimic din ce i se spusese. Chinuindu-se de una singură, Holly îl mai sărută o dată și-l atinse ușor cu pieptul. De data aceasta, Dan o luă în brațe și își lipi apăsător, cu sete, gura de a ei, iar Holly lăsă capul pe spate, închise ochii și se abandonă mâinilor ce se strecurau pe sub bluza albă. Și buzelor lui care îi atingeau, irezistibil, formele rotunde. Holly suspină și își încolăci trupul mai aproape de al lui, dar Dan se opri.

— La naiba, Holly, șopti el, sărutând-o fugar și lăsându-se înapoi pe perne, cu ochii închiși, arzând de dorință. Holly se dezlipi de el, își prinse părul blond înapoi în coadă și, cu ochii închiși, numără până la o sută. Când se hotărî să se uite la Dan, îl descoperi privind-o, hotărât și la fel de intens ca și înainte.

— Holly, n-o să ajungem nicăieri în felul ăsta, zise el cu voce aspră.

— Mă-ai mai spus-o.

— E adevărat.

— Ba nu e!

— Holly...

— Dan, las-o baltă. Mai bine stai în pat și mă ocup eu de tura ta.

— Faci tot posibilul să mă ții între perne, nu?

— Dimpotrivă, spuse ea, râzând și abia reușind să-și găsească drumul spre ușă, amețită, cu picioarele tremurând. După cum se uită pacienții la mine, adăugă cu greu, o să fie o minune dacă supraviețuiesc până după prânz. Un singur om face cât cinci.

— Mi se întâmplă și mie, spuse el.

— Tu să faci bine să dormi, comandă ea. Am s-o trimit pe Julia sau pe Amy să-ți aducă de mâncare pe la zece.

Holly nu-și dădu seama dacă Dan mormăia aprobator sau dimpotrivă, pentru că oricum nu mai era timp de așa ceva: se auzise soneria de la intrare. Aranjându-se încă o dată, Holly deschise și văzu un zâmbet întâmpinând-o. „În fine, un pacient care nu crede că am să-i fac felul!”, gândi ea.

Când îl privi mai îndeaproape, își dădu seama că bătrânul simpatice din prag nu era nimeni altul decât domnul Jarvis.

— Tu ești, Holly, mititico?!

— Eu, spuse ea, roșind.

— Ți-ai luat toate examenele și acum ești doctoriță în toată firea! Să-l fi auzit pe tatăl tău ce se mai mândrea când a venit să ne vadă taurul! Priceput veterinar, domnul Phillip! Dar hai să nu te țin din treabă! Stau și eu la rând!

Holly zâmbi, își rezolvă consultațiile și, mult mai târziu, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, îl auzi pe domnul Jarvis conversând cu restul pacienților:

— ...E fata veterinarului nostru, deșteaptă foc! O știu de când era atâtica. Putea să-și aleagă orice meserie și să meargă oriunde, dar ea a rămas cu noi. Bun copil! Să știți că suntem norocoși... A, cât despre ce spune Gloria Peake, nu știu cum stau lucrurile, dar dacă ar fi băut mai puțin vreo zece ani la rând, probabil n-ar fi ajuns la indigestie. I s-a umflat și ei limba, cum i s-a umflat nasul lui Pinocchio!

Repezindu-se în bucătărie ca să n-o apuce râsul în fața pacienților, Holly se izbi de Dan, care trăsesese cu urechea și zâmbea poznaș.

— Până la urmă e nostim, spuse el.

— Mi-ar plăcea să aibă încredere în mine pur și simplu, nu doar pentru că sunt fata tatălui meu și pentru că mă cunosc de când purtam scutece, zise Holly cu năduf.

— Să fi văzut cum eram eu privit la Londra: fiul domnului doctor de la clinica Harley. M-au tratat îngrozitor multă vreme, încheie el grăbit, făcându-și de lucru la chiuvetă.

„Până când...?” se întreabă Holly. Până când îl părăsise soția? Dar nici așa n-ar fi trebuit să rămână singur. Avea nevoie de o prietenă, de o iubită. Și cât de mult și-ar fi dorit ea să fie iubită lui!

Dan termină cu spălatul, se întoarce către Holly și o privi.

— Ți-a revenit culoarea în obraji, spuse ea, cald.

— Da, mă simt din nou om, mulțumesc lui Dumnezeu. Am plimbat câinii, am fost s-o văd și pe Becky.

— Ai un minut și pentru mine? Uită-te, te rog, la electrocardiograma asta. De când cu doamna Peake, nu mă mai aventurez în pronosticări de una singură.

Dan își scoase ochelarii și examinează cu atenție materialul, în timp ce Holly îl examinează cu atenție pe el. Când el ridică privirea, o văzu pe Holly zâmbindu-i și expresia ce i se întipări pe chip o convinse pe doctor Blake că doctor Elliott avea, foarte curând, să cedeze sentimentelor.

Se întoarseră amândoi în cabinetul de consultații, unde mai era câte ceva de lucru cu noii veniți din primele ore ale după-amiezii. Vorbele domnului Jarvis își făcuseră efectul, așa că Holly avu senzația că era, în sfârșit, tratată cu bunăvoință, acceptată ca aparținând locului.

Când îl căută la telefon pe domnul Evans, află cu mulțumire că antiacidul își făcuse efectul și că durerile se diminuaseră simțitor, chiar dacă starea de epuizare persista. Dan îi confirmase ipotezele despre electrocardiogramă, anunțând-o în același timp că doamna Peake avea să se întoarcă a doua zi de la spital.

Cumplita pacientă fusese asigurată că reacția ei la medicamentul prescris de Holly era, într-adevăr, o raritate. Doctorii spitalului îi pusese în vedere domnului Peake că, fără intervenția echipei de medici generaliști de la fața locului, doamna Peake și-ar fi putut găsi, chiar în seara cu pricina, odihna veșnică.

— Chiar așa? se miră Holly ironic. Să fie binecuvântați!

— E purul adevăr, replică Dan. Oricum și eu, i-aș fi pre-

scris exact același lucru. Ce-ar fi însă să te grăbești să-ți termini vizitele? În seara asta mâncăm în oraș. Ți-am rămas dator...

— Și restul vizitelor? întrebă Holly, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— I-am rezolvat eu în drum spre Becky. Luăm și mobilul cu noi. Așa că treci la muncă, eu unul sunt mort de foame.

Holly execută comanda și, în mai puțin de o jumătate de oră, se aflau în restaurantul din sat, cu meniul în față. Dan se lăsă pe spate în scaun, întinzându-și picioarele lungi în apropierea sobei și comandând ciuperci gratinate, șuncă, pâine prăjită și, ca desert, colțunași cu zmeură. Holly ceru același lucru și totul fu de vis, cu un doctor Elliott mai îmbătător ca vinul, în noua lui stare jovială, destinsă. Telefonul nu îi deranjă, iar cei doi se întoarseră acasă, mergând încet, aproape ca într-o binemeritată vacanță. Exact când puseră piciorul în prag, telefonul sună. Julia preluă apelul și, pe măsură ce persoana de la celălalt capăt al firului se făcea înțeleasă, ochii Juliei își schimbau expresia, privindu-l pe Dan ciudat, aproape cu milă.

— Era o doamnă care s-a recomandat Jocelyn. Vă roagă s-o sunați la acest număr. Părea cam supărată, spunea ceva despre un domn Randolph.

— La naiba, tata... Mulțumesc, Julia. Alte apeluri?

— Nu, domnule.

Fără o vorbă, Dan merse și se închise în camera de zi. Holly se gândi să-l urmeze, dar, reflectând asupra situației și dându-și seama că acesta era stilul lui Dan de a-și rezolva problemele, se duse în bucătărie, unde o întâlni pe doamna Hodges, veselă, ciripitoare.

— V-am înfățat paturile, am aerisit, am schimbat prosoapele, iar la cină aveți un pui uriaș... Doamne, doctor Elliott, ce se întâmplă? Arătați îngrozitor!

Dan intrase în bucătărie și stătea nemișcat în fața lor.

— Dan, s-a întâmplat ceva? îl întrebă Holly cu blândețe.

— Tata e la spital, a făcut un infarct. Vrea să mă vadă.

— Atunci *trebuie* să te duci! spuse Holly.

— Vino și tu! Julia va vorbi cu clinica vecină să preia apelurile noastre. Te rog, adăugă el și, în acea clipă, toate dubiile lui Holly dispărură.

— Acum?

— Da, nu e nevoie să luăm nimic cu noi. Va dura puțin

și nu vei vedea scene care să-ți zdrobească inima. De fapt, nu vor fi nici un fel de scene.

— Dan, nu ai de unde să știi cum o să te simți acolo!

— Ba da, spuse el. Privirea lui era acum calmă și distantă. Adresându-le câteva rugăminți și mulțumiri lui Julia și doamnei Hodges, Dan își puse ochelarii și, în zece minute, mașina lor ieșea pe autostradă, îndreptându-se către Londra. Se întunecase simțitor când cei doi parcară în fața unei cochete clinici din strada Harley. Spitalul, aflat câteva zeci de metri mai departe, era atât de luxos, încât Holly se simți jenată de hainele ei, cam vechi și în nici un caz de ultimă modă.

Singurul gând care o făcu să uite de toate acestea fu că Dan avea nevoie de ajutorul ei. Strângându-i mâna cu putere, Dan deschise ușa, își îndreptă spatele și, pășind spre un birou imaculat, se adresă recepționerei. Aceasta chemă o soră care îi conduse, în scurt timp, la etaj, zâmbindu-le și lăsându-i în fața unei uși care se deschise brusc. Apăru o creatură fragilă, tremurătoare. Femeia se repezi în brațele lui Dan, plângând în hohote.

— Bună seara, Jocelyn, spuse Dan. Întreaga lui figură era o mască a dezaprobării. Jocelyn îl târî într-o încăpere somptuoasă, plină de aranjamente florale ce mascau tuburi și monitoare de control, unde patul din lemn de mahon trona ca o piatră prețioasă în mijlocul unei diademe de culori. În pat stătea un om palid, cu cearcăne roșiatice, a cărui privire fixă nemilos ochii lui Dan, ascunși de ochelari.

— Nu prea te-ai grăbit să ajungi, fiule?

Răceala tonului o îngheță pe Holly.

— Am venit *exact* când ne-a chemat Jocelyn. Presupun că voiai să mă vezi.

— Da. Voiam să-ți bag mințile în cap. Trebuie să te întorci! Eu n-o să mai conduc clinica, după cum vezi. Întoarce-te unde aparții!

— Nu.

— Daniel, îmi datorezi...

— Nu-ți datorez nimic. Ți-am spus cu ani în urmă că nu-mi trebuie nici clinica ta, nici banii tăi, nici cea mai mică parte din viața ta pe care ți-o petreci tratând bolnavi închipuiți și ploconindu-te pentru avantaje.

— Te rog, Dan, se auzi o voce mică. Era Jocelyn, care se lipise din nou de el, implorând:

— Vino înapoi, nu se mai poate descurca! Am nevoie de tine. Îmi lipsești...

— Din ce punct de vedere nu se mai poate descurca? întrebă Dan. Întrebarea fusese atât de directă, încât Holly se îmbujoră instantaneu. Cine era totuși femeia? Amanta tatălui lui Dan? Soția lui? Oricum, i se vorbea ciudat de dur.

Jocelyn întinse o mână către obrazul lui Dan și parcă atunci îl văzu pentru prima oară.

— Ce... ce ți s-a întâmplat?... Cum de te-ai desfigurat așa?

— Am avut un accident. Mai sunt și alte părți ale corpului atinse. Vrei să vezi?

Jocelyn se prăvăli, hohotind, peste tatăl lui Dan, rugându-l să-i spună acestuia să n-o mai umilească.

— Nu vă faceți probleme, noi tocmai plecam. Ai grijă de tine, tată. Jocelyn, desigur, se va îngriji mai bine ca oricine de ea însăși și de banii tăi.

— Te scot din testament! țipă bătrânul.

— Chiar te rog! Ți-am spus s-o faci cu ani în urmă, spuse Dan și, luând brațul lui Holly, o conduse spre ieșirea din cameră.

Holly se lăsă purtată astfel până la mașină, unde îndrăzni să întrebe:

— Totuși, de ce îl urăști atât de mult?

— Pentru că e un ticălos fără credință, un mincinos.

— Și Jocelyn? Jocelyn ce ți-a făcut? Nici măcar cu soția lui nu te poți purta cum trebuie?

— Soția lui? întrebă Dan, întorcându-se aspru spre ea. O, nu, Holly, Jocelyn nu e soția lui și nu va putea fi, atâta timp cât eu și mama suntem în viață. E împotriva firii.

— Împotriva firii? întrebă Holly, uimită. Cum vine asta?

— Simplu. Jocelyn este, mă rog, a fost soția mea. Jocelyn este, dragă Holly, fosta doamnă Daniel Elliott.

8

— SOȚIA TA?! ȘOPTI HOLLY, nevenindu-i să creadă. Jocelyn a fost soția ta?

— Da, suspină Dan. Acum înțelegi de ce nu vreau să vorbesc despre asta?

Era mai mult decât clar.

— Oh, Doamne! Dan, îmi pare atât de rău, reuși ea să articuleze în cele din urmă.

— Și ție, și mie, râse Dan ironic. Trebuie să mărturisesc că am fost șocat când am descoperit adevărul. Nu că nu mi-aș fi putut imagina așa ceva despre ei, dar omul mai și speră. Acum s-a sfârșit. Presupun că nu va mai trebui să-i vizitez și, oricum, viața e mai ușoară în felul ăsta. Mergem?

Holly abia aștepta s-o pornească la drum, să alunge din minte Londra, cu toți banii, artificiile și minciunile ei. Ajunseră acasă la Wiventhorpe spre miezul nopții și fură întâmpinați de o atmosferă de familie: Julia și logodnicul ei se uitau la televizor, cu câinii în jur.

— Cum se simte? întrebă Julia, sărind ca un arc.

— O să trăiască, răspunse Dan. Mulțumesc că ați stat cu câinii. Ceva noutăți?

— Nu, răspunse asistenta. Am anulat tot ce nu era urgență, am reprogramat vizitele și doctorul Roberts a venit pentru o oră să preia cazurile speciale. Totuși, mă bucur că v-ați întors, pentru că mâine va fi o zi foarte încărcată.

— Da, zâmbi Dan obosit. Mulțumesc.

Dan îi conduse pe cei doi până la ușă, apoi se întoarse în bucătărie și își turnă un pahar de whisky.

— Îmi ții companie? o întrebă pe Holly.

— Sunt de gardă la noapte.

— Nu, nu ești. Am anunțat echipa pentru urgențe încă dinainte de plecare. Preiau ei tot până mâine dimineață, la opt. Deci *nu ești* de gardă.

— Atunci toarnă-mi și mie puțin.

— Poftim! Și... îți mulțumesc, Holly.

— Plăcerea a fost de partea mea. Îmi pare rău că ai avut o zi atât de proastă.

— Să-l văd pe tata îmi strică într-adevăr orice zi, spuse Dan, râzând aspru. Am încercat să-l iert pentru ce i-a făcut mamei, dar cred că individul nu merită iertare și nici n-are nevoie de așa ceva. A șantajat toată viața, dar se pare că i-a venit timpul să plătească! Jocelyn a devenit amanta lui când și-a dat seama că nu mă va putea convinge să lucrez la clinica Harley. Presupun că fosta mea soție se cam plictisește, mai ales de când tata e în spital. Cred că din cauza asta mă dorea înapoi, înainte să-mi vadă cicatricele.

Holly lăsă paharul neatins pe covor și, fără ezitare, se îndreptă către Dan, îi luă capul în mâini și îi sărută blând toate urmele accidentului.

— Uit-o, Dan! Nu mai trebuie să-ți bați capul cu ea.

Ochii lui albaștri o priviră de aproape și Holly se pierdu în intensitatea lor.

— Te vreau, Holly, murmură Dan în cele din urmă.

— Știu.

— Acum! În noaptea asta!

— Da, răspunse Holly simplu.

— Mai am câteva telefoane de dat, vreau să scot câinii și să fac un duș. Ne vedem după aceea.

Holly urcă tremurând scările, făcu o baie cu care îndepărtă mizeriile Londrei, se parfumă discret și se întrebă cum urmau să arate lucrurile de acum înainte. Se îmbracă într-o cămașă de noapte albă, simplă, își puse halatul de baie și începu să-și pieptene părul.

Astfel o găsi Dan, care apăruse încă ud pe picioare, lăsând-o pe Holly să-i bănuiască nerăbdarea și făcând-o să se teamă, întrucâtva, de impetuositatea gesturilor care aveau să urmeze.

Dan se apropie de oglinda în fața căreia stătea Holly,

privind-o tot timpul, îi luă peria din mână și, așezându-se în spatele ei, începu să o pieptene ușor:

— Atât de frumoasă... murmură el. Mâinile lui trecură domol, minute în șir, deasupra șuvițelor ei grele, iar Holly închise ochii, aproape hipnotizată de ritmul mișcării...

Dan îi luă mâna cu gingășie, i-o sărută și îi spuse, cu o voce blândă:

— Hail!

Ea se ridică, nemaisimțindu-și genunchii și, dacă n-ar fi fost sprijinită, probabil că s-ar fi prăbușit. Când ajunseră în camera lui, Holly știa că ceea ce urmau să facă era firesc și toate temerile îi dispăruseră. În întunericul încăperii, Dan o întoarse spre el și o strânse în brațe, sărutând-o, apoi îi desfăcu halatul și-l lăsa să cadă pe podea.

— Iepurași?! zâmbi el, când văzu broderiile de pe cămașa ei de noapte.

Într-o clipă, mâinile lui se strecurară între piele și material și cămașa se lăsa, încet, la picioarele lor. Luându-i cu gingășie două șuvițe blonde între degete, Dan le aduse, ca în visele lui, peste sâni goi, inocenți.

— Doamne, Holly...

Dan rămase privind-o, în timp ce ea îi simțea respirația fierbinte, încărcată de dorință. Mâinile ei se întinseră tremurând și-i desfăcură cordonul halatului. Pielea lui Dan era netedă, catifelată, arcuindu-se nervos peste mușchii fermi. Holly sărută, încă o dată, fiecare urmă a accidentului, în timp ce răsuflarea lui aproape se opri.

— Oh, Dan, trebuie să fi suferit atât de mult..., îngână ea.

Dan o luă în brațe, strângând-o atât de aproape de el încât Holly simți că trupurile lor devin mai puțin decât unul. Într-o clipă, așternuturile proaspete îi primiră și uitară de tot și de toate, în afară de ei înșiși.

Deci așa era!.. Holly se așteptase la durere sau la plăcere. Dar nici cele mai îndrăznețe vise ale ei nu-i promisese atâta frumusețe, atâta pasiune, atâta forță.

Dan își ridică privirea către ea.

— Ți-am făcut rău? murmură el, ușor îngrijorat.

— Nu. M-am gândit că ai fi putut, dar n-a fost așa. Îți mulțumesc, Dan.

— Nu-mi mulțumi, Holly, zâmbi el, conștient de sine. Plăcerea a fost de partea mea.

— Nu numai, adăugă Holly. Te iubesc, Dan.

El îngheță pentru un moment, închise ochii și își lăsa capul pe umărul ei.

— Nu, Holly.

— Ba da, Dan. De ce nu?

— Pentru că nu-ți pot răspunde cu iubire.

— Pentru că *nu vrei* să-mi răspunzi cu iubire.

— Ai dreptate. Nu pot și nu vreau. Tu îți imaginezi că mă iubești, pentru că ne înțelegem bine în pat. Mereu e la fel și o știi și tu.

— De unde să știi? spuse Holly, întorcându-și privirea de la el. Pentru mine e prima oară!

Dacă lui Holly i se păruse că Dan înghețase înainte, acum corpul lui încremeni cu adevărat.

— Prima oară?! reuși el să articuleze în cele din urmă. N-ai mai făcut dragoste niciodată până acum?

Holly scutură din cap.

— Niciodată?! insistă Dan. Dar... De ce?...

— Nu mi s-a părut că merită. Sigur, am avut prieteni, erau băieți buni, dar nu prea avea sens. Cu tine am descoperit că are.

Ochii lui Dan o căutară, obosiți.

— Și totuși, de ce eu, Holly? Ce mă face deosebit?

— Pur și simplu așa ești tu, răspunse ea, și îi mângâie obrazul cu dragoste. Nimeni nu mi-a mai trezit un... sentiment pentru totdeauna.

— „Sentiment pentru totdeauna?” șopti el. Ce sentiment, Holly? Nu există *totdeauna*!

Dan se ridică în capul oaselor.

— La naiba, Holly, trebuia să-mi spui că e pentru prima oară!

— Ca să mă poți refuza decent? Nici o șansă, Dan. A fost cea mai frumoasă experiență din viața mea și, dacă îți imaginezi că aș fi renunțat doar că să-ți protejez simțămintele cavalerești, te înșeli. Acum, întinde-te la loc! E prea târziu să-ți faci probleme pentru ceva ce devenise de mult o pacoste.

— Cum poate deveni ceva atât de bine păzit o pacoste? întrebă Dan, acum așezat pe burtă, cu capul întors către ea, mângâiat de mâinile ei moi.

— Lasă-mă să-ți fac un masaj. Ești foarte încordat, adăugă ea zâmbind, ascunzându-i că, de fapt, evitase orice bărbat pe care nu-l putuse iubi cu adevărat.

Holly îi frământă cu îndemânare trupul obosit și simți cum, după lungi clipe de atingere blândă, dar fermă, încet-încet, Dan se relaxă.

— Te simți mai bine? întrebă ea, cald.

— Holly, nu pot să-ți fac decât rău, spuse el.

— Poate, dar nu înainte de a mă face mai fericită și mai împlinită decât m-am simțit toată viața mea.

— De ce eu, Holly? Dintre toți oamenii din lume, de ce să alegi un ratat?

— Nu ești un ratat, Dan!

— Bineînțeles că sunt, Holly. Sunt o calamitate din punct de vedere emoțional, ca să nu vorbim de fizic. Lasă-mi măcar demnitatea mea de învins, pentru numele lui Dumnezeu!

— Oh, Dan, zise Holly înlăcrimată, luându-l în brațe, nu vreau decât să stau aproape de tine.

Pieptul lui Dan lăsa să izbuștească un suspin multă vreme ținut captiv, degetele lui ridicară încet bărbia lui Holly și nu mai rămase nimic de spus, fiindcă sărutările lor vorbeau singure. Atunci, Holly își dădu seama că nu aparținea nimănui altcuiva decât acestui om mândru și prea speriat de dragoste. Dar oricât ar mai fi fost de luptat cu umbrele amintirilor lui, Holly știa că ei doi sunt făcuți să fie împreună și că, în ceea ce o privea pe ea cel puțin, ar fi preferat să moară, decât să renunțe la el. Seara aceasta era, în pofida tuturor opreliștilor, un început.

Dacă n-ar fi fost câinii de scos afară a doua zi, cu siguranță că amândoi ar fi dormit mai mult. Trezindu-se primul, Dan avu sentimentul că nu mai trăise o atât de mare fericire de multă vreme. Își puse halatul și, sărutând-o pe Holly, o trezi:

— Bună dimineața, lenevia ta! Ne așteaptă o nouă zi de lucru!

Holly se întinse, dezgolindu-și fără să vrea trupul, iar Dan, spre surpriza ei, nu reveni între așternuturi, ci smulse pătura cu un gest neașteptat:

— Primul la baie!

În timp ce Holly, acum dezmeticită, bătea cu mâinile în ușa, strigându-i „Ești un trișor, Dan Elliott!”, Dan se gândi cât era de frumoasă, cât de tare își dorea s-o țină din nou în brațe și cât ar fi de disperat dacă ar trebui să plece. Se con-

solă la gândul că Holly era obișnuită cu tot ce însemna viața în Norfolk, la mile întregi distanță de magazine, cochetărie și lustru citadin. Atunci, doctorul Elliott nu putu decât să se mustre pentru speranțele zadarnice pe care și le făcea cu această femeie apărută în viața lui.

Holly, coborâtă în bucătărie, schimbă două-trei vorbe cu Julia despre starea tatălui lui Dan și despre urgențele zilei. După o dimineată de alergătură continuă prin ținut, fiindcă pacienții refuzaseră echipa medicală din noaptea trecută, Holly se întoarce la trei după-amiaza și află cu surprindere de la Amy că doamna Peake voia s-o vadă pe ea și numai pe ea.

Neputându-și stăpâni curiozitatea, Holly îl lăasă pe Dan să-și țină cursul de educație prenatală și se repezi până la cumplita pacientă.

Doamna Peake o aștepta, întinsă comod pe canapeaua din camera de zi.

— Bună ziua, doamnă Peake, spuse Holly. Acum arătați mult mai bine.

— O, da, răspunse grăbită pacienta, rostogolindu-și cumplit ochii în cap și articulând cu oarecare greutate. Se pare că vă datorez viața și, pentru că nu e etic să vă dau bani, vă rog să primiți asta!

— Doamnă Peake, nu știu precis despre ce e vorba, dar nu cred că doctorul Elliott și cu mine merităm mulțumiri speciale. Dacă nu v-aș fi prescris medicamentul, poate n-ați fi pățit nimic.

— Ei, asta-i, exclamă doamna Peake nervos. Nu înțelegeți? Pur și simplu am luat mai multe pastile decât trebuia. Eu am greșit. Vă rog, doctor Blake, să acceptați!

Luând plicul, nu însă înainte de a-și cere la rândul ei scuze dacă greșise cu ceva, Holly descoperi înăuntru un meniu de restaurant și o notă care confirma că fusese achitat costul unei mese pentru două persoane.

— Răsfățați-vă și dumneavoastră măcar o dată. Și nu-mi mai țineți prelegeri despre etică, am auzit destule la spital, spuse doamna Peake, pe un ton ce lăsa să se întrevadă o urmă de regret sau, cine știe, de înduioșare.

— Cum ziceți dumneavoastră, doamnă Peake. Aveți grijă de esofagită, totuși. E suficient să nu exagerați cu lucrurile bune.

— Da, răspunse doamna Peake mormăind. Acum știu!

— Ai sosit exact la timp, spuse Dan peste umăr când

Holly intră în bucătărie și îi puse în mână o ceașcă de ceai. Ce voia distinsa doamnă?

— Să-și ceară scuze și să ne dea asta.

Holly îi întinse plicul lui Dan.

— O masă la Badger's Rest?! Ori a înnebunit, ori e mult mai recunoscătoare decât mă așteptam.

— Așa mi s-a părut și mie. Părinții mei spuneau că e minunat acolo.

— Este. Hai să mergem sâmbătă, să sărbătorim accidentul meu. Mă rog, faptul că am supraviețuit. Și să luăm un taxi. Ca să poți bea și tu... Ciudată această doamnă Peake! Sau, mai curând, ciudat cum perspectiva morții te poate face să-ți reevaluezi prioritățile, medită Dan cu voce tare, iar Holly se întreabă dacă schimbările aduse de accident în viața lui aveau să-l facă inaccesibil pentru totdeauna...

ZIUA DE SÂMBĂTĂ păru să nu mai vină niciodată, cel puțin pentru Holly care avu atât de mult de lucru, încât se gândi că soarta însăși le aranjează pe toate, ca să nu-i rămână prea mult timp pentru vise inutile. Nu-și dorea decât să fie cu Dan și trăia cu impresia că prezența ei era obligatorie pentru ca partenerul ei de cabinet să poată spera că va mai ajunge vreodată să cunoască fericirea.

Altminteri, încă doi copii din clasa lui Becky se îmbolnăviră de tuse măgărească, iar Holly și Dan trebuiră să-i supravegheze cu la fel de multă atenție. Mai era de luptat și cu gripa care, împreună cu sechelele ei, făcea ravagii în această perioadă a anului.

Holly se întreba cum de rezistase Dan de unul singur, dar răspunsul stătea întipărit în zâmbetul lui pe jumătate ironic, pe jumătate cald: cu încăpățănare.

Între zecile de pacienți din primele zile ale săptămânii, domnul Evans se prezentă din nou, fără ca Dan să-i poată detecta sursa durerilor de piept. Se deciseră să-i facă o trimitere către spitalul central, unde aparatura de investigație funcționa non-stop. Dacă era sau nu o nevroză cardiacă, aveau să decidă specialiștii de la fața locului.

Într-una din nopți, în timp ce Holly stătea în patul ei, singură, fără să poată închide ochii și gândindu-se la evoluția relației dintre ea și Dan, telefonul sună. Era doamna Evans, speriată de starea soțului ei. Holly promise că sosește

într-o clipă și, când se ridică din pat, dădu de Dan, care părea să fi prins finalul conversației. Ce căuta el în ușa dormitorului lui Holly? Pentru moment, nu mai era timp de asemenea lămuriri.

— Vrei să vii și tu? întrebă Holly.

— Nu, ești la fel de pricepută ca mine. Doar dacă nu cumva vrei tu să vin.

— Putem merge amândoi. Două minți sunt mai bune decât una. Dacă se pune problema unor fibrilații e chiar obligatoriu.

Sosiți la familia Evans și consultând pacientul, ajunseră la concluzia că ar fi putut fi o crampă musculară datorată efortului. Domnul Peake muncise într-adevăr în aer liber câteva zile la rând. Tratatamentul osteopatic avea cu siguranță să scoată cazul la liman. Nu se punea problema unui infarct, dar, dacă domnul Evans insista să lucreze de dimineața până seara de unul singur, hernia era pe drum.

— Bine că ne-am liniștit și cu diagnosticul ăsta, exclamă Dan în drum spre casă. Mare blestem cu pacienții care știu singuri de ce boală suferă și ți-o spun și ție! Dacă ne-ar fi arătat pur și simplu unde avea dureri, poate lucrurile ar fi mers mai repede și pentru noi și pentru el.

Cabana îi aștepta, luminoasă și caldă.

— Te duci la culcare chiar acum? întrebă Dan.

— Nu cred că am să reușesc să adorm, răspunse Holly.

— N-ai vrea să-mi ții companie?

— Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată, șopti Holly, strângându-i-se la piept.

Mult mai târziu, Dan admira trupul atât de alb al iubitei lui, adormită adânc, încolăcindu-l cu tandrețe. Îi spusese că nu dorea să se implice; însă descoperirea cât de bine era să existe cineva care să te vrea exact pentru ce ești, nu pentru ceea ce ai avea de oferit.

Imaginea se suprapuse, pentru o scurtă clipă, cu cea a lui Jocelyn. Dan deschise larg ochii și tot ce rămase fu trupul lui Holly cu formele lui blânde, nemișcat și cât se poate de real, cât se poate de aproape de el. Nu! Era hotărât să n-o lase să-l facă să se îndrăgostească, pentru că imediat ar fi urmat dezmeticirea și ar fi fost trist pentru amândoi...

— Bună dimineața. Ai dormit bine? îi spuse Dan a doua zi, în timp ce Holly intra ciufulită în bucătărie.

— Da. Mă gândeam să facem un duș.

— Împreună?

— Da. Putem sări peste micul dejun.

Se închiseră în baie, dădură drumul unui șuvoi de apă, iar Holly realizează că era tot atât de dorită pe cât îl dorea și ea...

O jumătate de oră mai târziu, Dan conversa cu Amy, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Holly coborî în fugă scările, salutându-i veselă și sperând că își va putea masca emoțiile, însă privirea intensă a lui Dan aproape că o împiedică din drum. Doctor Elliott rămase la mijlocul frazei, cu ochii la Holly și încercă din răputeri să-și recapete coerența, în timp ce doctor Blake intra în sala de consultații.

- Primul pacient fu Joel Stephens. Tăietura se închisese frumos. Holly îi scoase firele și îl lăsa pe tânăr să se privească în oglindă.

— Grozav, spuse el. Și nici nu m-a durut deloc. Ați făcut o treabă bună, doamnă doctor.

Holly zâmbi. Era un firav început de fericire!

Înmormântarea lui Jeremiah Sproat avu loc vineri, iar vremea întoarse către Wiventhorpe o zi blândă. Phillip Blake participă și el și, odată ceremonia încheiată, îi invită pe Holly și pe Dan să mănânce o bucată de cozonac în compania bătrânei doamne Blake.

Dan se eschivă în ultimul moment. Dacă lucrurile se citeau atât de limpede pe fața lui, nopțile petrecute cu Holly făcuseră probabil ravagii, iar mama lui Holly avea oricum intuiția unui câine de vânătoare.

— Pare strâns cu ușa, comentă Phillip, în urma doctorului Elliott.

— Știu, spuse Holly cu tristețe. Mă întreb cât o să mai dureze?

— Înțeleg că lucrurile evoluează între voi.

— Da. Din păcate, da. Știi ce am aflat zilele trecute? Că fosta lui nevastă e amanta tatălui lui.

— O, Doamne! Nu-i de mirare că i s-a acrit de tot și de toate.

— Hm, suspină Holly. Mai ales de cuvântul ăla blestemat care mută munții din loc. Și eu n-am putut să mi-l înțeleg. M-am gândit că e bine să știe ce simt pentru el.

— Dacă te consolează cu ceva, cred că ai făcut bine, spuse Phillip, petrecându-și o mână pe după umertii ei. Eu nu dau

două parale pe artificii și trucuri și, în plus, după ce-a pățit cu nevastă-sa, cea mai bună cale era cea directă. Omul trebuie să afle cum stau lucrurile, dar vreau să știu dacă e bun cu tine, fiindcă altfel...

— Tată, lasă armele jos. Nu e bun, e minunat! Doar că nu-mi spune că mă iubește.

— Dă-i timp, draga mea! Nu va putea decât să-ți răspundă cu dragoste și el, în cele din urmă. După disperarea din privirile lui, cred că te iubește deja, doar că nu vrea s-o recunoască. Cât a trecut? O săptămână, zece zile? Eu și mama ta am știut din primele clipe cum stau lucrurile între noi. Pur și simplu, e sau nu e. Hai, lasă pentru o clipă grijile astea și mănâncă o felie de cozonac cu noi!

Astfel că Holly merse cu tatăl ei, în pas domol, spre casă, unde se înfruptă din două felii de cozonac, povesti cu mama ei și, înainte de a ajunge la mărturisiri, își luă la revedere și se întoarse la cabinet.

Doamna Hodges, aflată din nou la lucru, se plânse de dezordinea în care găsisse patul lui Dan, compătimentându-l pe doctor Elliott pentru cumplitele sale migrene. Pentru a nu roși prea evident de față cu onorabila lor menajeră, Holly își găsi repede de lucru în altă parte a casei, aducând la zi datele din fișele pacienților. Veni și ora plimbării cu câinii, în timpul căreia se întâlnește cu Becky, acum sănătoasă, și cu Joel de la ferma familiei Simpkin. Câinele lui Joel îi antrenează pe ceilalți doi într-un șanț, de unde Holly îi scoase cu greu, murdari și fericiți peste poate.

Acasă, Dan aștepta grupul cel vesel în prag, cu o figură amuzată, dar dezaprobată. Rezultatul fu un duș nemilos, aplicat celor doi sălbatici în baia lui Holly, ceea ce duse la murdărirea încăperii și, bineînțeles, a stăpânului. Curățând rămășițele noroioase ale expediției, Holly se gândi că a doua zi era, în sfârșit, sâmbătă.

Dan continua să se ascundă de ea și de el însuși, refugiindu-se în dormitorul lui într-un stil de-a dreptul provocator, fără să închidă ușa. „Cu ce să mă îmbrac?“, se întreabă Holly. Nu că ar fi avut cum să facă mofturi. Hainele ei se potriveau mai curând întâlnirilor de afaceri, interviurilor sau petrecerilor între prieteni. Dar mai exista și rochia albă de mătase...

Badger's Rest se dovedea a fi un restaurant discret și ele-

gant din Holt, unde, odată intrați, Holly și Dan constatară că erau aproape singurii clienți. Fură serviți cu aperitive și vin alb și li se prezentă meniul. Nimic n-ar fi putut să-i distragă atenția lui Dan: Holly arăta răpitor în rochia ei simplă și atât de elegantă, cu o singură bretea ce parcurgea în diagonală distanța de deasupra sânilor și până pe spatele pe un sfert dezgolit.

— Ai idee cât de fermecătoare poți să fii în seara asta? o întreabă Dan.

— Am cumpărat rochia acum câțiva ani buni de zile, dar n-am mai purtat-o niciodată. Ți place?

— Dacă îmi place?! Ar fi prea puțin spus. Ești superbă, Holly.

Era exact genul de rochie pe care obișnuia să-l poarte Jocelyn. Dan goni acest gând până spre mijlocul serii, când începu să-și dorească din tot sufletul ca Holly să fi purtat altceva, orice altceva. Abia reușise să se convingă că Holly nu semăna cu celelalte femei, nu se gândea prea mult la haine, bijuterii și societate și iat-o în acest restaurant, strălucitoare, elegantă, frumoasă. Nu s-ar fi simțit bine în Norfolk, alături de el, un om plin de resentimente și cicatrice. În scurt timp n-o va mai interesa nimic la Wiventhorpe și el, cu atât mai puțin. De ce nu murise în accident? Ce soartă ciudată calculase această întâlnire fără speranță cu o zână, atât de aproape de el și totuși atât de departe?...

Nu putea decât să accepte ceea ce destinul îi trimisese în cale. Era singura opțiune. Avea să se încălzească la soarele acestor clipe și să și le păstreze în amintire, pentru nesfârșitele anotimpuri mohorâte ce urmau. Îi făcu o mulțime de complimente, mănca bucatele care pentru el nu avură nici un gust, luă împreună taxiul și, când ajunseră în camera ei, Dan i se oferă cu disperarea unui om care știa că avea să piardă cea mai scumpă ființă de pe pământ.

Mai târziu coborî, își turnă un pahar de whisky și își dori să aibă puterea să plângă, măcar acum, când știa că dragostea fugise pentru totdeauna de la el și că Holly avea să plece și ea într-o bună zi...

HOLLY NU-ȘI DĂDEA SEAMA ce anume se întâmplase, dar, după seara de la restaurant, relația ei cu Dan luase o întorsătură ciudată: era ca și cum ar fi fost ținută la o distanță formală, care să cruțe sentimente rănite. Și asta chiar și în cele mai intime momente. Era numai vina ei: nu reușise să se abțină de la mărturisiri care, într-un fel, îl obligau să răspundă pe măsură.

De aceea, îl speriasse și îl gonise. Cu toate acestea, îl iubea și era hotărâtă să facă totul să i-o dovedească. Își continuă munca, zi și noapte, lângă el, îl suplini în momentele lui de oboseală, îl mângâie când avea nevoie și împărți patul cu el atunci când era acceptată.

Ca să-și alunge gândurile, preluă majoritatea apelurilor de noapte din zilele de sâmbătă și duminică. La sfârșitul celei de-a treia săptămâni de lucru în același stil, Dan îi reproșă că muncește prea mult.

— Vreau să preiei doar o dată la două nopți urgențele externe, spuse el.

— Nu e corect, tu rezolvi toate apelurile din timpul zilei, până seara. Gândește-te la banii aruncați pe taxi.

— Mult îmi pasă de banii pe taxi! Nu vreau să cedezi fizic.

— N-am să cedez. Sunt mai tare ca o pereche de cizme vechi.

— Iar eu sunt unchiul unei maimuțe! Ai nevoie de somn, și nu dormi destul.

— Din vina cui? izbucni Holly și, când văzu expresia de pe fața lui, îngheță. Dan, continuă ea, speriată, n-am vrut să spun asta...

— Nu, dar ai dreptate. Poate ar trebui să dormi în camera ta când suntem de serviciu.

— Dar nu vreau...

— Mă rog. Dar trebuie să fii odihnită și pentru pacienți, și pentru tine. Eu, să fiu sincer, am nevoie de exact același lucru.

— Și cu noi doi cum rămâne? întrebă Holly. Noi doi nu contăm?

Dan suspină, dar refuză să continue conversația și rămase tăcut tot restul serii. Întoarsă de la o vizită de noapte, Holly descoperi că Dan nu mai era în camera ei și că ușa dormitorului lui era închisă. Mesajul fusese clar transmis. Suferind îngrozitor, Holly se întinse în pat, cu lacrimile curgându-i și împletindu-i-se printre șuvițele blonde. Ce mai era de făcut? Poate ar fi trebuit să-și schimbe locul de muncă, dacă tot îl făcea nefericit. Dan ar fi putut, oricând, să dea anunț pentru ocuparea postului. Și poate că, de această dată, avea să aibă mai mult noroc.

A. M.

A doua zi de dimineată, Holly arăta ca o stafie. Prima noapte de somn nu-i priise deloc, judecă ea după ce se privi în oglindă. Ochii îi erau roșii, încercănați, tenul pământiu. Machiajul se dovedea totuși o invenție minunată. Coborând spre cabinetul de consultații, Holly se întrebă câți dintre pacienții ei aveau să realizeze că doamna doctor suferea ca un câine.

Domnul Evans, pacientul cu crampe musculare, se uită cu siguranță ciudat la ea. Totuși, Holly afișă un zâmbet strălucitor și îl întrebă cum o mai duce. Tratamentul osteopatic își făcuse cu siguranță efectul, dar pe spatele domnului Evans apăruse o umflătură suspectă, vânătă. Holly se gândi la biopsie, dar preferă să-i ceară părerea și lui Dan înainte să se pronunțe. Când merse în cabinetul acestuia și îl răpi pentru o clipă pacienților lui, Holly observă, în lumina clară a dimineții, tenul lui palid și liniile dure, amare, ce-i coborau spre gură: bine că ea, cel puțin, se putea ascunde după machiaj.

— E într-adevăr nevoie de analize, dar, orice ar fi, e în primele stadii de evoluție. Părerea mea este că se poate opera

fără probleme și că n-ar trebui să întârziem. Puteți veni astăzi, pe la ora trei?

Domnul Evans confirmă, iar Dan se întoarce în cabinetul lui. Mai târziu, Holly află că Amy avea indigestie și că ea personal avea să asiste operațiile lui Dan din acea după-amiază. Avură de lucru cu un chist glandular dezvoltat aproape de ceafă, cu o unghie de picior crescută în carne și cu melanomul domnului Evans, despre care Holly spera să nu fi avut timp să devină malign. Restul zilei se scurse la fel de aglomerat, iar, pentru noapte, Dan comandă echipa specială pentru urgențe. Ușa camerei lui rămase însă tot închisă și Holly se gândi că, de fapt, dormea mult mai bine cu el. După o săptămână de lucru disperat, când, într-o seară, Holly urca obosită în camera ei, descoperi că Dan o așteaptă în ușa dormitorului. Fără o vorbă, el întinse brațele spre ea. Holly nu așteaptă o altă invitație.

— Știi, mi-ai lipsit, spuse el.

Strângându-l cât putea de tare, Holly își îndreptă gura către gura lui.

A doua zi de dimineață, Gill Partridge și cu fiica ei de șase săptămâni trecură pe la clinică pentru controlul obligatoriu. Se apropia ziua Sântului Valentin, iar Gill se gândea la surprizele pe care își dorea să i le pregătească soțului ei. Holly se gândi că nu era o idee rea! Avea să-i pună la punct un meniu extraordinar: se gândi la vin Sauvignon alb, cu file de piept de pui, salată și prăjituri cu cacao. Apoi avea să-l ceară în căsătorie. Astfel, planifică totul cu grijă, comandă echipa de intervenții urgente pentru seara de 14 februarie. Nu avea nevoie decât de o lungă dimineață de sâmbătă în care Dan să plece să plimbe câinii, ca să poată pregăti masa. Poate ar fi trebuit să pună niște pancarte de avertizare, își spuse, în timp ce se întorcea acasă cu cumpărăturile pe care le ascunse cu grijă în frigider. Seara se dovedi extrem de ocupată, iar telefoanele sunară întruna până a doua zi de dimineață.

Sâmbătă dimineața, Holly era zdrobită de oboseală. Dan preluă toate vizitele și o lăsa să lenevească în pat, punându-i alături jurnalele medicale din ultima vreme. Din pură curiozitate, Holly deschise la pagina de anunțuri și încremeni când văzu un anunț, o adresă și un număr de telefon teribil de cunoscute. În clipele următoare, se îm-

brăcă și se îndreptă spre cabinetul lui Dan. Cum îndrăznise să-i scoată postul la concurs, fără ca măcar s-o anunțe? De ce dorea s-o înlocuiască?

Holly se prăbuși în bucătărie, cu un presentiment groaznic încolțindu-i în suflet. Dan încerca să scape de ea. Dar chiar dacă acesta era adevărul, doctorul Elliott îi datora o explicație.

— Te simți mai bine? o întrebă Dan zâmbind, în timp ce intra în bucătărie.

— De ce m-aș simți mai bine? Fiindcă mi-am văzut postul scos la concurs? întrebă Holly, făcând efortul să-și controleze vocea.

— A, spuse Dan, întrerupându-se pentru o clipă. Aveam de gând să discut cu tine despre asta.

— Normal! Doar e vorba despre postul meu! Nu crezi că ar fi trebuit să mă anunți și pe mine?

— Uite, Holly, îi răspunse Dan, căutându-și cuvintele. Suntem amândoi frânți de oboseală, tu muncești din ce în ce mai mult, așa că m-am gândit că, dacă ai avea o slujbă mai ușoară în altă parte, ne-am mai putea vedea din când în când...

— Dar n-ar mai fi nevoie să dormim împreună, să mâncăm împreună și să muncim împreună, da? Să lăsăm la o parte toate lucrurile astea care îți plac, pentru că ți-e frică să recunoști că așa e!

— Eu ies la plimbare cu câinii, o întrerupse el abrupt. Vorbim când mă întorc!

— Nu! Vin și eu cu tine și vorbim pe drum, spuse Holly, sărind în picioare.

Se încălță și se îmbracă într-o clipă, apoi îl privi pe Dan.

— Hai, vii sau nu?

Ochelarii blestemați nu o lăsară să-i ghicească expresia ochilor, dar Dan chemă câinii și ieșiră cu toții în dimineața caldută, ca de primăvară.

— Nu înțeleg de ce nu putem lucra împreună, Dan. Totul merge bine. Pur și simplu avem fiecare nevoie de mai multă odihnă. Există echipa de intervenții pe timp de noapte. Am putea-o planifica mereu între douăsprezece și șase dimineața. Am putea lucra pe rând la sfârșit de săptămână. Ce nu-ți convine?

— N-ar fi permanent.

— De ce? Sunt multe echipe de medii soți care...

— Deci *asta* te frământă, de fapt? spuse el dezaprobat.

— Da, răspunse Holly, calm. Parteneriatul.

— Parteneriatul e provizoriu.

— Ar putea deveni permanent.

— Nu există așa ceva, Holly. Jocelyn m-a părăsit, doctorița dinaintea ta a fugit mâncând pământul...

— Dar eu nu sunt așa, Dan. Eu am crescut aici și am ales să rămân aici. Și te iubesc! Iar asta nu se va schimba niciodată.

— Nu, Holly, te rog...

Ar fi putut să-l convingă atât de ușor dacă i-ar fi lăsat măcar o porțiță de acces, se gândi Holly și cu colțul ochiului îl văzu pe Năsturel, alergând pe gheața lacului să prindă mînea aruncată de un copil.

— Năsturel, înapoi! strigă Dan, adăugând pentru sine: Se poate scufunda oricând...

Gheața crăpă cu zgomot chiar în acel moment, iar Năsturel se duse la fund cu un lătrat surprins. Dan și Holly, realizând că terenul e prea fragil, culeseră ramuri căzute și începură să spargă gheața, pentru a-i da șansa câinelui să ajungă, înotând la mal. În aceeași clipă, micuța Becky, strigând numele cătelului, se avântă pe lac.

— Becky, nu, întoarce-te! strigă Holly, disperată.

— Dar cățelul se îneacă! răspunse fetița.

— Nu, Becky, nu-l lăsăm noi, îi strigă Dan, cu voce hotărâtă. Acum hai înapoi, așa, cu pași mici...

Dar Becky se duse în clipa următoare la fund, iar Dan, călcând apăsător gheața și fisurând-o pe unde trecea, se îndreptă către spărtura provocată de căderea copilului. În câteva secunde, stratul înghețat cedă și sub el.

— David, strigă Holly de pe mal, adu-l imediat pe Joel cu tractorul! Spune-i să ia funii și o scară! Fugi!

Dan spărgea în continuare gheața în direcția unde se scufundase Becky. Joel ajunsese în mai puțin de câteva minute, ducând o scară pe care Holly și apoi alți oameni din sat o împinseră spre locul unde înota Dan. Acesta prinse capătul scării, apoi se scufundă, o dată și încă o dată. Holly aștepta, ținând-o strâns în brațe pe mama lui Becky, înnebunită, gata în orice clipă să se repeadă după copilul ei.

— A prins-o! strigă cineva.

Joel se lăsă pe burtă într-o secundă și, legat de cablul tractorului, se îndreptă spre locul unde Dan, agățat cu o mână

de scară, adusesese la suprafață un mic ghemotoc de haine ude. Cu un efort supraomenesc, Dan săltă fetița deasupra scării. Joel o prinse strâns, iar tractorul începu să remorcheze, aducându-i încet pe cei doi spre mal. Scara însă se duse la fund și Dan împreună cu ea.

— Unde a dispărut domnul doctor? se auzi o întrebare pe mal, în timp ce doamna Rudge, secondată de Holly, se ocupa de încălzirea și reanimarea micuței.

„Doamne, Dan!” gândi Holly și, scoțându-și haina, se aruncă după el în apa înghețată. Plămânii se opriră parcă să-i mai pompeze aer, toate încheieturile îi amortiră instantaneu, dar Holly știa că trebuia să ajungă la Dan și continuă, fără să-și dea seama cum, să înoate.

— La stânga! E la stânga!

Holly îl văzu pe Dan plutind cu fața în jos. Reuși să îl apuce și să îl întoarcă spre aer. O frînghie apăru în față ei. Și-o înfășură pe mână, iar cu cealaltă strânse mai bine gulerul cămășii. Simți alte mâini încercând să o tragă la mal, dar nimic nu o făcu să își descleșteze degetele de pe guler până când Dan nu fu în siguranță lângă ea, pe mal.

Se aplecă asupra lui, trăgând și strigând la el să se trezească, să-și deschidă ochii și să-i vorbească. Pleoapele lui Dan se zbătură de câteva ori, apoi Holly putu să se bucure din nou de acea superbă privire albastră a ochilor lui Dan. Ochi largi deschiși și *plini de viață*.

— Holly? îngăimă Dan.

— Da! Doamne, bine că ești viu!

— Și Becky?

— Stai aici. Verific eu.

Holly se târî către mulțimea în mijlocul căreia doamna Rudge, scuturându-se de plâns, o strângea în brațe pe Becky.

— Reflexul înotătorului, le spuse Holly, sfârșită. E o reacție a organismului care determină oprirea tuturor funcțiilor. Doamnă Rudge, lăsați-mă s-o văd!

Pulsul, deși slab, se simțea la carotidă.

— Fetița trăiește. Vă rog să vă dați la o parte cu toții.

Holly dădu capul copilului pe spate și începu procedura de respirație artificială: suflă cât de mult aer putu în plămânii lui Becky, apoi urmară cincisprezece apăsări ale cutiei toracice. Pe neașteptate, Dan fu lângă ea, preluând jumătate din ce era de făcut. Procedurile se succedară câteva minute bune, până când Becky tuși și începu să respire singură.

— Înveliți-o toți în haine, le spuse Holly, în timp ce, tremurând ca varga, simți cum o haină se așează pe umerii ei. Se întoarse către Dan.

— Totul e în regulă?

Îl văzu așezat pe jos, cu părul murdar de noroi, cu hainele umede, tremurând. Singurul lucru încurajator în acest tablou al disperării erau ochii lui albaștri. Pe Holly o podidi plânsul.

— Și Năsturel? întrebă ea, din brațele lui Dan.

— A ieșit singur, le răspunse cineva. Și el și celălalt sunt acum acasă. Nu vă faceți griji.

Trecură ore până când Holly și Dan se întoarseră la cabană. Erau zdrobiți. Găsiră o notă în cutia poștală: tatăl lui Holly luase câinii la el pentru câteva zile. Se refugiară în bucătărie.

— Cafea? întrebă Dan, calm.

— Mmm, răspunse Holly. N-am terminat totuși discuția despre postul meu.

— Ai fi putut să mori, venind după mine. De ce ai făcut-o?

— Pentru că te iubesc. Ce altceva era de făcut?

— Puteai să mori!

— Și ce dacă? Fără tine, la ce mi-ar mai fi folosit să trăiesc?... Știu, tu crezi că toată lumea e ca nenorocita aia care n-a fost în stare de nimic. O lume de superficiali!... Te asunzi după ochelarii tăi și îți duci de unul singur tristețea și nenorocirea! Ți le faci pe toate cu mâna ta!... De ce mă privești așa? Și unde-ți sunt afurisiții de ochelari?

— I-am pierdut în lac.

— Perfect! Îi uram!

— Aveai dreptate. Holly, azi mi-a devenit foarte clar că sentimentul „pentru totdeauna”, de care vorbeai tu mai demult, nu mi-e străin nici mie, doar că mi-a fost teamă să cred în el. Până când am văzut că tu ești singurul lucru bun din viața mea. Voiam să te îndepărtez încetul cu încetul. Dar nu pot! Vreau să fii mereu aici cu mine. Și dacă trebuie să te iau în căsătorie ca să rămâi, presupun că n-am încotro.

— Asta a fost o cerere în căsătorie? întrebă Holly, supărată.

— Da, spuse el, temându-se cu disperare că urma să audă refuzul.

— La naiba, Dan Elliott, *eu* aveam de gând să fac asta!

— Poftim?

— Uite! exclamă Holly, deschizând frigiderul. Te aștepta o masă cu lumânări, vin, muzică, mâncare caldă. Și uite cum strici totul!

— De ce în seara asta?

— Pentru că, spuse Holly dându-și capul pe spate, astăzi e Sfântul Valentin, prostule!

Dan se uită lung la ea. Fusese atât de speriată, deși n-o arătase.. Și acum toată tensiunea se revărsa asupra lui. Despre emoția pe care o simțise el însuși, când deschisese ochii și își dăduse seama că Holly îi salvase viața, nu era nici timp, nici loc de discuție. O trase încet în brațele lui și îi prinse capul în mâini.

— Să înțeleg că îmi vei spune da? întrebă el blând.

— Da! Și să nu mai îndrăznești vreodată să-mi pui dragostea la îndoială!

— Nu mi-aș risca pielea într-atât, răspunse el zâmbind.

Furia ei se topi pe dată, dar un nor trecu pe fața ei.

— Ai uitat ceva, spuse Holly.

— Te iubesc, spuse Dan.

— În sfârșit! murmură ea.

Telefonul se auzi sunând. Holly se repezi și ridică receptorul.

— Cabinetul doctorului Elliott, zise ea vesel.

Apoi se întoarse către Dan, zâmbindu-i, în timp ce-l privea cu dragoste.

— Nu, adăugă ea pentru persoana de la capătul firului. Îmi pare rău, postul tocmai s-a ocupat. Pentru totdeauna!

SFÂRȘIT

*Trăiește clipe
speciale alături de*

Harlequin®